

Devlet Kütahya'da raydan çıktı

Kütahya'da meydana gelen tren kazasında devletin ihmalkarlığı olduğu ortaya çıkıyor. Kazadan sonra uzmanlar ve Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) tarafından yapılan açıklamalarda kazanın göz göre göre geldiği ve devletin sorumsuzluğu sonucunda oluştuğu belirtiliyor.

Dokuz kişinin öldüğü kazayı TCDD, conta başında ray kınılması (iki rayın birleştiği yer) ile açıklarken, uzmanlar TCDD'de personel eksikliğinin ve yeterli bakımın yapılmayışının neden olduğunu belirtiyorlar.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası Başkanı Yunus Akıl, yaptığı açıklamada kazaya containın sebep olmadığını aktararak, "Kaza olan bölgede raylar en son 1981'de genel bakım ve onarımdan geçti" dedi.

"Sorun, bakımsızlık ve personel yetersizliği"

Haydarpaşa-Denizli seferini yapan Pamukkale Ekspresi'nin Kütahya'da raydan çıktığı bölgede genel bakım ve onarımın en son 1981'de yapılmış olması devletin insan yaşamını ne kadar ciddiye aldığını gözler önüne seriyor. Bu kaza devletin insanlara nasıl bir yaşam standardı sunduğunu da gösteriyor. Uzmanların, "Sorun, bakımsızlık ve personel yetersizliği. Soğuk, hız, ray kınılması gibi açıklamalar gerçeği yansıtmıyor. Bu zihniyetle kazalar bitmez" şeklindeki açıklamaları, yeni kazaların kaçınılmaz olduğunu ve önlem alınmaması halinde daha büyük çapta can ve mal kaybının meydana geleceğini gösteriyor.

İnşaat Mühendisleri Odası

"Siyasi iktidarın TCDD'de kadrolaşmaktan başka hiçbir kayda değer girişi yoktur. İşin ehilleri devre dışı bırakılmış, partizanca yapılan atamalar sorunun bu noktaya taşınmasına yol açmıştır. TCDD bünyesinde personel açığı hat safhadadır. Yatırım yapılmamaktadır. Her yıl ortalama 500 kilometre yolun bakım ve onarımının yapılması gerekirken, son beş yılda ancak 500 kilometreye yakın bir yolda bakım yapıldığı bilinmektedir. Demiryollarının güvenli taşımacılık özelliği bu iktidar döneminde kalmamıştır."

Ulaşım Anabilim Dalı emekli öğretim üyesi Prof. Dr. Zerrin Bayraktar

"Bakım ve işletme personeli azaltıldı. On kişinin yapacağı iş bir kişiye verilirse bu olur. Eskiden demiryollarında yol çavuşları vardı. Aksaklıkları önceden belirliyordu. Soğuk hava deniliyor, o zaman Erzurum'daki trenlerin her gün raydan çıkması gerekirdi."

Ulaşım-Sen Genel Başkanı

Nazmi Güzel

"Özellikle iklim şartları olarak sıcak ve soğuk bölgelerde ağır tonajlı makinelerle yaptığımız hizmetlerde sıkıntı yaşıyoruz. Bu bölgelerde kışın rayın kınılması, yazın rayın atmasının önüne geçemiyoruz. TCDD teknolojik seçimini bir an önce yenilemeli, bu kadar ağır tonajlı makinelerle değil, son derece hafif ve modern araçlarla, taşıdığımız insanlara haksettikleri değeri vermeliyiz. Bir sebep bulmakla olmaz. Sorumluluk sahibi insanlar artık tedbir almalı."

BTS Genel Başkanı

Yunus Akıl

"Güvenli altyapı, yetişkin personel, araçlar, trafik sistemi, idari ve yönetim sistemi demiryollarını güvenli kılar. Bu parçalardan biri eksik olursa kaza olur. Kazanın olduğu bölgede 1981'de genel bir bakım, onarım yapılmış. Demiryollarında her yıl en az 500 kilometre bakım yapılması gerekir ancak, son beş yılda 500 kilometre bile bakıma yapılmadı. Demiryollarında çalışan sayısı 80 binlerden 30 binlere düştü, yol bekçiliği neredeyse yok. Soğuk hava da etken, ancak Sibirya'da da, Kars'ta da trenler çalışıyor. Bölgede merkezden kontrol sistemi olsaydı, contadaki kınılma önceden tespit edilirdi. Ülkemizdeki merkezden kontrol sistemi, demiryolu ağı'nın yüzde 24'ünde var.

Gerekli personel sağlanıp, bakım onarım yapılmazsa yeni kazalara da davetiye çıkarılmış olur. Contanın olmaması sebep değil, sonuçtur. Bazı bölgelerde rayların bağlantı malzemelerinin yerinden çıktığını gördük."

Tersane işçilerinden iş cinayetlerine tepki

İSTANBUL- TİB-DER üyesi tersane işçileri, işyerlerinde yaşanan işçi ölümlerinden patronları sorumlu tutarak buna karşı grev hazırlığında olduklarını duyurdular.

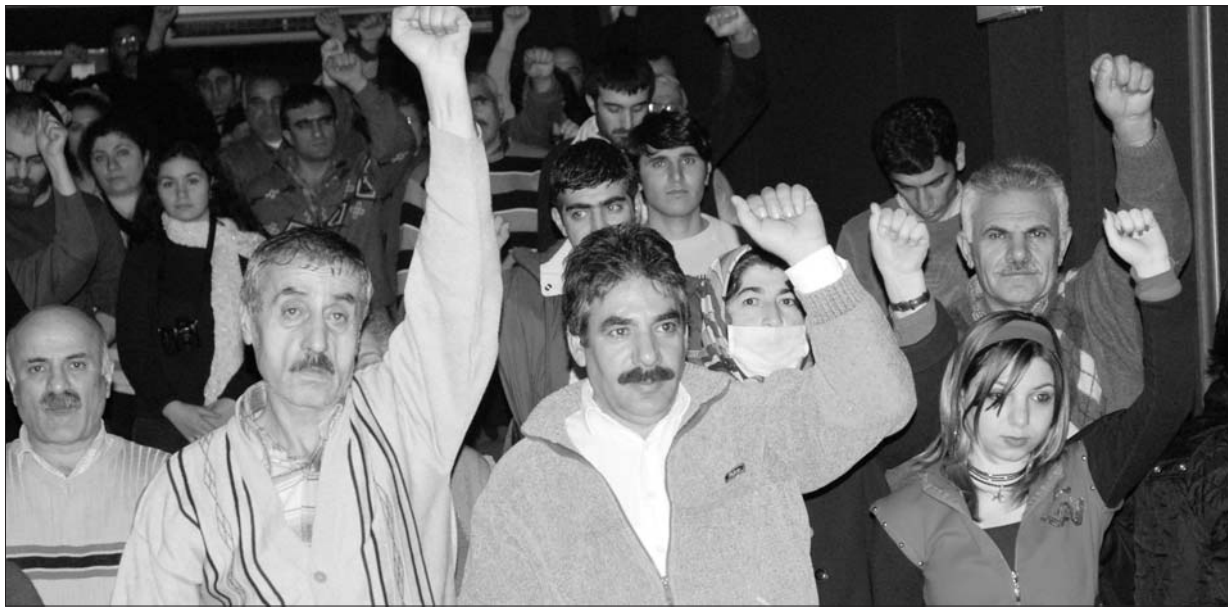
Taksim Emek Sineması Sokağı önünde "Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye" pankartının arkasında toplanan TİB-DER üyeleri, "Artık ölmek istemiyoruz", "Direne direne kazanacağız", "Katil GİSBİR hesap verecek", "Tersanede grev, tersanede direniş", "Tersane işçisi köle değildir", sloganları eşliğinde Galatasaray postanesi önüne kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler. Postane

önünde işçiler adına konuşma yapan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, tersanelerin cehennem ve işçilerin köle kalmayacaklarını söyledi. Patronların ve yarıttıkları düzenin insanları ögüttüğünü hatırlatan Nihadioğlu, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun olarak çalışan işçilerin, iş sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadığı için ölüme terk edildiğini açıkladı. Yetersiz önlem sonucu tersanelerde işçi ölümlerinin her an yaşanabileceğine dikkat çeken Nihadioğlu konuşmasına şöyle devam etti: "Denize düşerek boğulan Metin Turan'ın cenazesinin denizden çıkarılışı bile patronların insanlıktan çıktığının

açık bir göstergesidir. Boynuna ip geçirilerek denizden çıkarılan Turan'ın cesedi savcı gelene kadar gemide asılı bekletildi. Bu sırada tersanenin bekçi köpekleri cesede saldırdı. Ölümlere bile saygısı olmayan bu asalaklardan hesap sormak bütün işçi ve emekçilerin birincil görevidir. Biz iş cinayetlerinin ve diğer tüm sorunlarımızın ancak işçilerin örgütlü gücüyle çözülebileceğini düşünüyoruz. Ancak tersanelerde gerçekleşebilecek bir grev sorunlarımızı bir nebze hafifletebilir. Tersanelerde greve hazırlandığımızı da buradan ilan ediyoruz."

Protesto eylemi işçilerin sloganlarıyla ve grev duyurusuyla sona erdi.

"Köklerimize sarılıp umudu büyütüyoruz"

İSTANBUL- Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde "Köklerimize sarılıp umudu büyütüyoruz" etkinliği

düzenledi. Yeni demokrasi mücadelesinde şehit düşenlerin şiiirlerinin okunduğu etkinlikte, ailelerin hazırladığı tiyatro gösterimi sunuldu.

Etkinlik saygı duruşuyla başladı ve şehit aileleri ile şehitlerin mücadelelerinden kesitlerin sunulduğu sinevizyon gösterimiyle devam etti.

Etkinlikte ilk olarak sahneye davet edilen, 1973 yılında Dersim Vartınik'teki köm baskınında şehit düşen MKP'nin ilk komutanlarından Ali Haydar Yıldız'ın abisi Cafer Yıldız oldu. Cafer Yıldız, etkinliğe katılan ailelerle duygu ve düşüncelerini paylaşarak birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yaptı. Yıldız, şehitlere daha çok saygı duyulması gerektiğini belirterek, "Çocuklarımızın düşüncelerini yaşatalım" dedi. Etkinlik, "Çocuklarından doğan anneler" adlı belgeselin gösterimiyle devam etti. Etkinlikte son olarak Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği kolektifinin hazırladığı tiyatro oyunu sahnelendi.

Ailelerin oyununu sergileyen tiyatro grubu, oyun sırasında "Dün fiziken çocuklarımızı sahipleniyorduk, bugün düşünceleriyle birlikte yaşamın her alanında sahiplenmeliyiz" pankartını açtı.

Devrimci Demokrasi'den

AKP hükümeti 22 temmuz seçimlerinden önce başlattığı Cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmalarını, bu seçimlerde aldığı yüksek oy oranı ile tekrar tek başına hükümet olunca, 'sivil anayasa', Alevilik ve şimdilerde türban tartışmalarıyla devam ettirerek ülkedeki kamplaşmayı gittikçe derinleştiriyor.

ABD'nin Irak'ın işgali ile birlikte somutlaşmaya dönüş ilk adımlarını attığı Büyük Ortadoğu Projesi'nde sadık bir uşak olarak rol alan AKP hükümeti, bu süreçte Türk devletine biçilen 'ılımlı İslam' modelinin mevcut koşullarda en iyi temsilcisi olarak tekrar ABD'nin desteği ile hükümet oldu, elbette 3 Kasım 2002 yılında yapılan seçimlerde olduğu gibi yeniden sadakat yeminlerini efendisine sunarak. Hükümet olduktan sonra AKP'nin ülke içerisindeki ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın komşusu olduğu çevre ülkelere yönelik politikalarındaki temel ayrıntı da ABD emperyalizminin çıkarlarını gözetmesidir. Son zamanlarda sıklıkla, 80 küsur yıldır egemenliğini sürdüren Kemalist klik ile girdiği dalışta yine en büyük destekçisi ABD'dir. 'İlimli İslam' kılıfı ile giriştiği çatışmada liberal kesimleri de peşine takan AKP hükümeti, Kemalizm'in sıkı savunuculuğunu yapan yargı organları ve üniversite yönetimleri ile aşıktan çatışmaktadır. Hakim ve savcı kadrolaşmasının yanı sıra, üniversite yönetimlerinin tepesindeki YÖK'te de kadrolaşmıştır. Ancak Kemalizm'in temel direklerinden birisi olan ordu ile çatışması diğer kurumlarla olandan daha farklı bir seyir izliyor. AKP'nin kadrolaşma maksadıyla açıkça yönelemediği Kemalizm'in en güçlü kalesi olan ordu ile AKP arasında bir uzlaşma hali gözlemlendiği dahi söylenebilir. Zira 22 temmuz seçimleri öncesindeki Cumhurbaşkanlığı tartışmalarında ordunun takındığı tutum açıkça AKP'ye kazandırmıştır. Zaman zaman ortaya atılan 'askeri darbe' gündemli tartışmalar ise AKP ile ordu arasında olması muhtemel çelişkileri gün yüzüne çıkarmaya yetmemektedir. Bunun yanı sıra, kitlelerin bilincine Türk devletinden bağımsız bir şekilde sokulmak istenen 'derin devlet operasyonları' da AKP ile ordu arasındaki çelişkileri açığa vermemektedir. Bu operasyonlarda ortaya çıkan ilişkilerde daha çok asker kişilerin yer alması ise ordu tarafından, "bu kişilerin TSK ile ilişkilendirilmeleri doğru değildir" şeklindeki sıradan açıklamalar ile karşılanıyor, bir sahiplenme içerisine girilmiyor. AKP'nin son gerçekleştirdiği Ergenekon operasyonu ile yine derin devlet kavramı Türk devletinden bağımsız bir şekilde yansıtılmak istendi. Şemdinli olayı dahi Ergenekon'a fatura edildi. Ancak Şemdinli olayı sırasında JITEM'cileri sahiplenen Yaşar Büyükanıt üzerinden devletin tüm kurumları ve klikleri bir birlik görüntüsü sergilemişti. Bu olayı orduyu yıpratmak için kullanmakla eleştirilen AKP de Şemdinli ile ilgili söylemlerini değiştirerek orduyu sahiplenmiş ve Büyükanıt'tan önce Genelkurmay Başkanı olan Hilmi Özkök ile sergilediği uyumu, Şemdinli olayının ardından Genelkurmay Başkanı olan Yaşar Büyükanıt ile de sergilemeye devam ettirmişti, hala da ettiriyor. Ordu ve hükümet, ABD ile olan ilişkilerde, neo-liberal politikaların izlenmesinde, Kürtlere karşı tutumda ve daha birçok konuda uyumlu bir çalışma sergilemekte. Kemalistlerin güvendiği bu tek kalenin bu süreçteki tutumu onlar için de bir hayal kırıklığı yaratmış olsa gerek.

AKP hükümeti bu çatışmaları bir taraftan sürdürürken, esas görevlerini de layıkıyla yerine getirmeyi sürdürmektedir. Özelleştirme furası ile son dönem hükümetlerden farklı olarak ülke gündemine damgasını vuran AKP hükümeti, yabancı sermayeye kapıları ardına kadar açmak amacıyla yasaları alt üst etmekten vazgeçip yeni anayasa yapma hazırlığını da sürdürüyor. Çalışma yaşamında ve sosyal güvenlik sisteminde yapmak istenen düzenlemeler yine emperyalizmin AKP eli ile yapmak istedikleridir.

AKP yaptıkları ile o derece övünmektedir ki, şu günlerde ABD'den yayılan ekonomik kriz ile ilgili olarak, 'bizi etkilemez' diyebilmektedir. Devletin sınırlı kaynaklarını emperyalist tekelere peşkeş çeken, böylece kendi etrafında kümelenmiş olan komprador burjuvaziyi de palazlandıran AKP hükümeti, özelleştirmeler ile gelen sıcağı paraya güvenerek emperyalist sistemin yaşadığı ekonomik kriz karşısında 'bizi etkilemez' demektedir.

Tüm bu tartışmaların içerisindeki Türk devleti, ABD emperyalizminin önüne koyduğu yeni 'demokratikleştirme' girişimleri ve şu anda ABD öncülüğündeki emperyalist güçlerin işgali altında bulunan Afganistan ve Irak'ta daha aktif rol almak için de hazırlanmaktadır. Zira ABD emperyalizmi şu sıralar seçim gündemi ile meşgul görünse de, bu gündemin ardından girişeceği yeni saldırılarının sinyali veren bütçe düzenlemesini açıklamış bulunuyor. Bu bütçe içerisindeki en geniş yeri, savaş için ayrılan kaynak tutuyor.

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Ergenekon'a bakın devleti göreceksiniz

Son günlerde yapılan, devlet tarafından da terör örgütü olarak nitelenen, "milletin büyük bir beladan" kurtarıldığı şeklinle propaganda edilen Ergenekon devlet çetesi-ne yönelik operasyon, birden gündemin ilk sıralarını işgal etti. Operasyonun hemen ardından burjuva medya "devlet, derin devlete karşı" başlığıyla operasyonu müjdeliyordu. Uşak medyanın, çeşitli kesimlerin, özellikle liberallerin, hayret ve şaşkınlık içerisinde olduğu gözlerden kaçmadı. Türk hakim sınıflarının temsilcisi AKP ise "ucu nereye dokunursa dokunsun, bu işin üzerine gidilecek" yönlü açıklamalarda bulunarak durumdan bir vazife çıkarmaktan ve kendisine bir paye biçmekten geri durmamıştır. Açıkçası devletin çeşitli kademeleri dahil alışılmışın dışında bir açıklama ve söylem serbestisi sergilediğini görüyoruz. Şöyleki devletin bütününde operasyona dair söylem ve değerlendirmelerinde bir rahatlık ve öcnceye nazaran bir açıklık yaşandığı söylenebilir. Ne varki bu tutum meselenin sıradanlaştırılmasına, içinin boşaltılmasına ve nihayetinde unutturulmasına dönüktür. Emniyet İstihbarat Dairesi eski Başkanı Bülent Orakoğlu, başlatılan operasyonun nihai hedefinin "Türk Gladiosu" olarak nitelendirilen "Ergenekon" adlı gizli yapılanmayı kökertmek olduğunu iddia etmişti. Orakoğlu, "Kanaatimce bu, Ergenekon'a yönelik yapılan bir operasyondur. Bilindiği gibi dünyanın birçok ülkesinde gladioya yönelik operasyonlar yapılmıştı. Soğuk savaş yıllarından kalma bu yapılanmalar kökertilmişti. Ama bu tür bir operasyon, Türkiye'de yapılamamıştı. Şimdi Türkiye'nin de bu yönde bir operasyon yaptığı yönünde izlenime sahibim" şeklinde konuşması hem bu rahatlığı, hem de bu operasyonda devletin bütünlüklü bir şekilde hareket ettiğini göstermesi açısından önemlidir. Beri yandan gazetecisinden yazarına, eski bürokratlardan üst düzey memurlara ve daha birçok kişinin "ucu devlete, orduya dokunan" keskin, aynı zamanda teşhir-itiraf yüklü açıklamalarda bulunması, devletin buna göz yumması bugüne kadar alışık olunan bir durum olmamıştır. Şekli olan bu "farklılık" aynı zamanda ipuçları da taşımaktadır. Devletin oluşturduğu bu çetelere karşı böylesi bir operasyonun ilk defa yapıldığı, bugüne kadar dokunulmazlığı olan emekli askerlerin ve çeşitli kişilerin yakalandığı imajı, bir manipüle, aynı zamanda aklanma aracına dönüştürülmeye çalışmaktadır. Bugüne kadar devleti ve devletin oluşturduğu, her türlü yetkiyle donattığı çeteleri aklamaya çaba sarf eden uşak medya ise bu operasyonu hükümetin kararlığı, iyi niyetli icraatların göstergesi, demokratikleşme ve sivilleşmede önemli bir adım şeklinde propaganda etmektedir.

"Basit" bir şekilde gerçekleştirilen operasyona bütünlüklü ve ayrıntılı bakıldığında oldukça karmaşık olay ve olgu silsilesini görürüz. Herşeyden önce bu operasyon Türk hakim sınıflarının siyasi yönelimi ve emperyalizmle ilişkisinin seyirinden ayrı bir yere konulamaz. Birden bire ne oldu da devlet, böyle bir operasyona ihtiyaç duydu? AKP'nin ilk hükümeti döneminde Türk hakim sınıfları arasında cereyan eden klik

çatışması, ikinci hükümet döneminde AKP lehine durulmasına rağmen devlet çetelerinden birinin tasfiye edilmesi neden bu günlere ısmarlanmıştır? Bu sorunun cevabını iç ve dış gelişmeler ile yarattığı etkiye aramak gerekir. Daha önemlisi Ergenekon operasyonunun orduya rağmen-bir ucu kendisine dokunmaktadır-yapılması aynı şekilde ordunun "TSK suç örgütü değildir" demekle yetinmesi meseleyi anlama noktasında önemli ipuçları vermektedir. Şu bir gerçektir ki emperyalizm, AKP hükümeti ile ülkeyi yeniden yapılandırma sürecine tabi kılmiştir. Neo-liberal politikaların yerli yerine oturması noktasında sıkı bir stratejik işbirliğine/uşaklığına girilmiştir. Tabiki ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları için Türk devletinin olmazsa olmaz hesaplarını da dahil edelim. Senaryosu önceden yazılmış çizilmiş bu eser çerçevesinde AKP önceliğinde hafife alınmayacak bir kompradorlaşma sürecinin yaşan-dığını açık bir şekilde görüyoruz. Bu sürecin öne çıkan önemli ayağı devlet ve devletin temel kurumlarında yaşanan ve etkilerini sıcak bir şekilde hissettığımız hatırı sayılır bir yapılanma ve değişim hamlesidir. Zira bu hamle karşısında klik dalaşlarında kendisini özellikle gösteren ve devletin bizzat ekip büyüttüğü ergenekon gibi devletin faşist çeteleri kendilerine misyon biçmişlerdir. Bu misyonu ise devlet adına, devletin ve milletin bekası için yüklen-dikleri nakaratını dün gibi bugün de yinlemektedirler. Ne var ki yanlış hesap Bağdat'tan döndü. Dolayısıyla bu operasyonla devletin tasfiye etmeye çalıştığı biricik sigortası faşist çetelere her halde gereksinim duyulmamıştır, en azından kısa süre için. Bu operasyon diğer yandan, Türk hakim sınıflarının temsilcileri arasındaki halet-i ruhiyeyi de göstermektedir. Ya da en azından AKP merkezli kligin bu süreci tamamlama noktasında önü açılmak isteniyor, ki AKP için görece bir lehte durumun olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Yalnız bu klikler arasında çıkar çatışmasının yok olduğu ya da bu çatışmanın kızışmayacağı anlamına gelmiyor. AKP'nin orduya rağmen bu operasyona yol vermesi, ordudan bağımsız bir girişim olarak değerlendirilemez. Aksine ortak bir zeminde buluşulduğunu ve hareket edildiğini göstermektedir. Bu durum aylar öncesine kadar dayanmakta, resmiyet kazanması ise 5 Kasım tarihli Erdoğan-Bush görüşmesiyle olmuştur. Ortadoğu merkezli ve oldukça kapsamlı-bununla birlikte Kürt ulusal hareti karşısında nasıl bir siyaset izleneceğini de içeren- görüşme ve pazarlıklar neticesinde AKP ve ordu nispeten uzlaşmış ve süreçte, birlikte hareket yönelimi ile girilmiştir. Doğalında Ergenekon operasyonunu bu tablonun bütünlüğü içinde görmek doğru olacaktır. ABD emperyalizminin bu operasyondaki faktörü açıkça görülmektedir. AKP ve ABD'nin anlaşıklan gibi bir işbirliğinin yapılıyor olduğu imajı iftiharla sunulmak isteniyor. Zira her ne kadar bir aynılık taşımasa da hangi temelden renk aldığı bakımından Gaziantep'te El Kaide'ye yapılan operasyon bundan uzak değildir. ABD emperyalizminin icazeti ve stratejik uşaklığı çerçevesinde devleti yapılandırma, emper-

yalizmin ihtiyaçlarına cevap verme gayreti-ne giren AKP, önünde engel istememektedir. Türk hakim sınıfların hem iç, hem dış politikada izleyeceği rotayı ciddi bir şekilde değiştirip şekillendirmeyi hedefleyen AKP, bu hesabı tersine çevirmeyi hedefleyen Ergenekon devlet çetesini tasfiye etme ihtiyacı hissetmiştir. Ve bu çetenin belinin bükülmesinde de AKP, ordu ve ABD bir mutabakata varmışlardır. Yoksa birden bire bu operasyonun yapılması AKP'nin ağzına sakız ettiği "milletin rüşünü ispat ettiği"nden ya da propaganda edildiği gibi "demokratikleşme ve sivilleşme" ihtiyacından doğmamıştır.

Ergenekon operasyonu çeşitli kesimler tarafından tartışılıyor, görünen o ki çokça da tartışılacak, ama bugüne kadar olduğu gibi sadece görünen yüzü ile sınırlı kalacak. Bizce en önemlisi reformist bilhassa liberal "sol" kesimin değerlendirmeleri ve söylemleridir. Zira operasyonu bir "kararlılık" "demokratikleşmede önemli adım" görerek, AKP'yi alkışlayanların başında "hesaplaşma"yı fırsat belleyen liberal sol kesim yer alıyor. Hemen hemen ortaklaştıkları söylem, "Evet bu operasyon önemli ama, devamı da gelirse bir anlam ifade edecektir. Bu çetenin asker içinde, emniyet ve bürokrasi içindeki bağlantılarına uzanmadan, gerçeği açığa çıkarmak ve mesafe katmek mümkün değil". Zira AKP'nin 22 temmuz seçimleriyle ikinci kez hükümete gelişini ve özellikle devletin temel konularda yapmaya çalıştıklarını "burjuva demokratik devrimin göstergesi" olarak göstermeye çalışan ve AKP'ye övgüler yağdıran bu balık hafızalı kesim, ülke sınıf gerçekliğini, devletin faşist karakterini vb göremeyecek kadar körleşmiştir. Bilindiği gibi AKP'yle birlikte gerek sağdan, gerekse de soldan epey bir liberal devşirilmişti. Dikkati geçen bir diğer nokta, Kemalist diktatörlükten, askeri darbelerden çeken ve "katı-laik, otoriter, baskıcı kesimden öç almak isteyen sol liberallerin bu hesaplaşma adına AKP'yle birlikte hareket etmekte herhangi bir sakınca görmemektedirler. AKP'nin uyguladığı politikalara alkış tutmaktan geri durmamaktadırlar. Dolayısıyla Ergenekon operasyonunu "demokratikleşme" adımı olarak görmekte, AKP'ye "demokrasi ve hak-hukuk" havarisi payesi biçmektedirler. Bizzat devlet tarafından her türlü yetkiyle donatılan ve her türlü gayri-meşru işle uğraşmalar-ı/örgütlenmelerle salık verilmiş faşist çeteler bir devlet gerçekliği, devletin faşist karakteridir. Dolayısıyla burjuva-feodal diktatörlüğün temsilcisi konumundaki AKP'yi bundan ayrı görmek, AKP'nin bu tür örgütlenmelere karşı tavrı aldığını göstermek ciddi bir yanılgıdır, burjuva-feodal iktidara hizmetten başka bir şey değildir.

Kendisini mevcut yapısıyla yeniden üreten bizimki gibi faşizmle yönetilen yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde, devlet içindeki faşist örgütlenmeler devletin kendisi olup, karakteristik özellik oluşturmaktadır. Devletin yapılandığı bu örgütlenmeler her zaman mevcut olmuştur ve amacı halkın, ezilen ulusların ve milliyetlerin üzerine baskı ve katliam uygulamaktır. Osmanlı'da yeniçerilerden oluşturulan çeteler, darbeyle ve ortalığı karıştırmakla gö-

revlendirilmiş örgütlenmeler bugünkülerin öncelidir sadece. İtihat ve Terakki faşizminin tescilli faşisti ve önderi Enver Paşa'nın kurduğu "teşkilatı mahsus" bu geleneğin feyzi sayılır. Hatırlanacağı üzere Teşkilatı Mahsus'a'nın kuruluş amacı; İttihatçıların propagandalarını yaymak, bilgi toplamak, halkı padişah aleyhine ve gelişen bağımsızlık hareketlerinin aleyhine kışkırtıp harekete geçirmek, ülke içinde karışıklık çıkarmak, ırkçılık ideolojisini yaymak, bir türlü korkutup sindiremedikleri muhaliflerini ortadan kaldırmak için suikastler düzenlemek, sabotajlar düzenlemek" şeklindeydi. Enver Paşa'nın herhangi bir emrine "mevzuat müsait değil paşam" cevabı gelince verilen cevabın: "Yok kanun, yap kanun" olduğu tarihte tescillidir. Bunun Takriri Sükun'dan, İstiklal Mahkemelerinden, Komünizmle Mücadele Derneklerinden, Mossad tarafından eğitilen MHP'nin komando kamplarından, sorumluluğu Rauf Denktaş'a verilen silahlı ve gizli Türk Mukavemet Teşkilatından, MİT'ten, JİTEM'den, Susurluk'tan, Kürt ulusunu imha için kurulan Hizbullah'tan Şemdinli'ye ve bugünkü Ergenekonlara özünde hiçbir farkı yoktur. Ne hikmetse bugüne kadar hiçbirinin ne ilşkisi ne failleri orta çıkartılmıştır, yargılanmıştır. Yargılananlar ise "harcananlardır", bilinen şeyler ise teferruatın başka bir şey değildir; ama bu gibi çeteler hiçbir zaman eksik olmamışlardır. Mevcut olduğu ülkede farklılık gösterse de bu örgütlenmeler emperyalistlerin de vaz geçilmez metodları olmuştur. Avrupa'da Gladio örgütlenmeleri, emperyalizmin Sovyetlere karşı kurduğu CIC, NATO, CIA gibi örgütler buna örnektir. Ayrıca bizimki gibi ülkelerde devletin oluşturduğu çete ve örgütlenmeler emperyalistler tarafından kurdurulmuş, her türlü desteklenmiş, finanse edilmiştir. Ergenekon operasyonunda yakalananlar göstermelik şekilde yargılanacaktır, ceza alacak olanlar da olacaktır. Peki bu faşist örgütlenmeler ortadan kalkacak mı? Bu işte olduğunun gizlenecek hiçbir yanının kalmadığı devlet ve ona hakim olan sınıfların varlığı yok mu olacak? Devlet karakterini terk edip, "edebiyetle" demokratikleşecek mi? Şüphesiz ki hayır, hiçbir olmayacak ve yine bir devlet klasiği sergilenecektir. Buna hayat veren mevcut sosyo-ekonomik yapı ve burjuva-feodal faşist iktidar yıkılmadıkça hiçbir mümkün olmayacak. "Derin devlet"le kılıflandırılan ve öylece sunulan, esasında Kemalist iktidar merkezli faşizmdir, onun için bunu derinlerde arama gaffetine girmeye gerek yok. Devletin kendisi olan faşist çeteler, aynı zamanda devletin ve faşist iktidarın kök salmış bilinç altıdır. Bu kökleşmiş yapıyı aydın, yazar hatta demokrat olarak nitelendirilen kesimin dahi bunu görebilme ya da ifade edebilme cesaretinden yoksun olduğu malumdur. Özetle Ergenekon gibi faşist yapılanmalar ve metodları geçmişte her zaman uygulanmıştır/uygulanmaktadır ve bundan sonra da uygulanacaktır. Çünkü hakim sınıflar iktidarının devamlılığı için bizzat kendisinin örgütlediği bu çetelere her zaman ihtiyaç duyacaktır.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Devrimci eleştiri mi, yoksa niyet okuyuculuğu mu?

Bir eleştiri nesnel zeminden kopuksa ve değiştirip dönüştürmeyi esas alıyorsa o eleştiri kim ya da kimler tarafından yapılıyor olursa olsun devrimci bir eleştiri olarak amacına hizmet etmez. Yine eleştirilerimizde karşıımızdaki niyetlerini okumaya soyunup eleştirmizde doğru ile yanlış ayırt etmeksizin, bunlara yol açan nedenleri bilimsel bir yöntem izleyerek ele almayıp sadece karşıımızdaki mahkum etmeyi hedeflersek; bu eleştiri de, niyetimizden bağımsız devrimci bir amaca hizmet etmemiş olur.

Eleştiride; soruların önceliliğe düşmeden politik mücadeleyle güçlendirilecek şekilde ele alarak, hataları ideolojik arka planıyla açığa çıkartıp eleştiri-düzeltilme prensibiyle karşıımızdaki bu devrimci yöntem ve zeminde yaklaşmak doğru olandır. Çünkü eleştiri ideolojik mücadelenin bir parçasıdır. İdeolojik mücadele de sınıf mücadelesinin olmazsa olmaz ayaklarından birisini oluşturduğuna göre, o zaman eleştiri adı altında sorunlara yaklaşılarak gerçeğin yerine kendi öznel fikirlerimizi koyup ideolojik zeminden uzaklaşarak ideolojik mücadele yürütülemez. Bu olsa olsa laf yarışı ve eleştirinin bayağılaştırılmış kaba hali olur. Bu meseleye ilişkin yoldaş Mao Liberalizmle Mücadele başlıklı makalesinde şunları söylemektedir: "Biz aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sahiptir." Yoldaş Mao liberalizme düşmeden gerek parti içerisinde, gerekse komünist ve devrimci hareketin birbirine karşı, bu hareketlerin reformist ve revizyonist akımlara karşı faal bir ideolojik mücadele yürütmelerinin önemine değinerek, kömünist-devrimci partilerin gerek parti içerisinde, gerekse birbirlerine karşı ideolojik mücadeleyi, devrimci eleştiri her daim sürdürmesi gerektiğinin altını çizmektedir. Ki bu sadece yoldaş Mao'nun değil, diğer ustaların da üzerinde önemle durdukları bir meseledir. Gel gör ki teorik çerçevede bu meselenin önemi yadsınmamakla birlikte özellikle devrimci hareketin önemli bir bileşeni açısından iş filiyata geldiğinde deyim yerindeyse her kesim kendince bir neden bularak ideolojik mücadele-eleştiri adı altında hatalara düşmekte ve dönem dönem dost-düşman ayrımını dahi muğlaklaştıran polemikler, açıklamalar, pratik tutumlar geliştirilmektedir. Örneğin herhangi bir kurum diğer bir kuruma yönelik eleştiri adı altında doğrulukla hiç de ilgisi olmayan veya tartışma konusu olan soruna ilişkin gerçeğin yerine kendi özneci yaklaşımını geçirerek sayıfalar dolusu "eleştiri" yürütmektedir. Hatta dönem dönem bununla da yetinilmeyerek bir de eleştiri yürüttüğü muhatabının söylemediği fikirleri onlar üzerinden soyut, doğru olmayan bir üslupla eleştiri yürütme hakkını kendisinde görebilmektedir. Belki direkt konumuz değil, ancak somut örnek olması açısından her ne kadar lokal bir mesele gibi görünse de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin İstanbul Ümraniye ve Esenler şubelerinin kongreleriyle ilgili tartışmalarda Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC)ün meseleye yaklaşımı, yaptığı açıklamaları, açıklamalarında kullandığı dil tam da bu minvaldedir.

HÖC'ün yaklaşımından farklı olmakla birlikte yine Partizan'ın, 8-21 Şubat 2008 tarihli İşçi-Köylü gazetesi-nin 10. sayısında yayınlanan "Devrimci ve demokratik kamuoyuna zorunlu açıklama" başlıklı yazısı özünde devrimci eleştirden uzak ve arkadaşlar bu açıklamalarında niyet okumaya soyunarak bir yandan "eleştiri" yürütmüş, diğer taraftan ise bizlere "medeni cesaret derisi" verme görevini üstlenmişlerdir. Konumuz başlı başına HÖC'lü ve Partizan'cı dostlarımızın açıklamalarının değerlendirilmesi olmadığı için geçiyoruz. Zira burada anlatmak istediğimiz yukarıda değindiğimiz sorunların devrimci ve komünist hareket içerisindeki etkilerinin küçümsenmeyecek boyutta olduğudur. Peki yanlışlıkları, eksiklikleri hep dostlarımızda ve yoldaşlarımızda mı görüyoruz? Veya kendimizi bu sorunlardan çok muaf mı tutuyoruz? Hemen ifade edelim ki hayır. Gerek HÖC'ün, gerekse Partizan'ın açıklamalarına vesile olan konulara-sorunlara ilişkin kendi payımıza hiç hatamız yoktur diyebilir miyiz? Bunu da hemen yanıtlayalım ki hayır. Şüphesiz ki hatalarımız olmuştur. Ancak tam da yazımıza konu yaparak tartışmaya çalıştığımız işin sorunu yanı burasıdır. Bu arkadaşlar sayfalarca yazmışlardır ama bize hata, eksiklik, yanlışlık ve "niyetli" yaklaşımlarımızın neler olduğunu görmemizi sağlayamamışlardır. Özetlersek bir eleştiri sadece karşıımızdaki çok şey söylemek için yapılmamalıdır. Karşıdaki insanların hatalarını ona göstermek için, oportünizme düşmeden ancak haksızlık da etmeden eleştiri yapmalı, eleştiri yapan da eleştirilen de herhangi bir art niyet aramadan yanlışlıklara karşı eleştirel olmanın bizi ilerleteceğini, hatalarınizi arandıracağını düşünebilmesi. Biz kendi adımıza meselelere böyle yaklaşmaya çalışmaktayız ve dostlarımızın, yoldaşlarımızın bize yönelik eleştirilerinde niyet sorgulamaktan öte onları yanlış yapmaya, yanlış söyletmeye iten asıl kaynağı, yani ideolojik arka planı tartışmaya-tartıştırmaya çalışacağız.

Tekirdağ'a giden İHD heyeti tecrit raporu düzenledi

"Hapishane müdürünün tutuklulara yapılan saldırılarla ilgili getirdiği açıklamalardan şu anlaşıyor ki, hapishane müdürü ve diğer memurlar tutuklulara devlet düşmanı ve vatan haini olarak bakıyor ve cezalandırma yöntemleri uyguluyor"

İSTANBUL- İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi hapishanelerinde tutukluların ve ziyaretlerine giden yakınlarının yaşadıkları sorunlar ve yaptıkları şikayetler dolayısıyla bir heyet oluşturup Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesinin yetkilileri ile görüşmeler gerçekleştirdi. İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, YK üyeleri Ümit Efe, Ali Koçyiğit ve MYK üyesi Ayşe Yılmaz'ın katılımıyla oluşturulan İHD heyetinin Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesinin müdürü ve savcısı ile yaptığı görüşmeler bir rapor haline getirilerek, 22 ocak tarihinde dernek binasında düzenlenen basın toplantısında İHD Şube Başkanı Gülseren Yoleri tarafından kamuoyuna açıklandı. Yoleri'nin, kendisinin de içinde yer aldığı İHD heyet raporunu okuduğu toplantıda, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesinin savcısı ve müdürü ile yapılan görüşmeler sırasında yetkililerden alınan cevapların yaşanan sorunlar karşısında komik gerekçeler oluşturduğu belirtildi. Toplantıya Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'ni temsilen Av. Meral Hanbayat da katıldı.

İHD heyeti Tekirdağ F Tipi savcısı ve müdürü ile görüştü

Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi hapishanelerindeki tutukluların ve yakınlarının derneğe yaptıkları şikayetler daha çok şöyle: Keyfi disiplin cezası uygulamaları, görüş yapılamaması, insanlık dışı arama uygulamaları, anadilde konuşmanın engellenmesi, hücrelerde su depolamak amacıyla kullanılan pet şişelerin zorla tutuklulardan alınması, haberleşme engelleri, sağlık sorunlarına duyarsızlık, tutukluların hapishane kantininden fahiş fayatlarda alışveriş yapmaya zorlanmaları, tutukluların dilekçelerinin yerlerine ulaşmaması ve işkence uygulamaları... Tutukluların ve yakınlarının bu kapsamdaki şikayetleri dolayısıyla bir heyet oluşturan İHD İstanbul Şubesi, bu hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini araştırmak, ilgili yetkililerin tutumlarını tes-

pit etmek ve sonuçlarını ulusal ve uluslararası alanda duyurmak amacıyla randevu olarak 2 ocak tarihinde Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi Müdürü Rahmi Güven ve Hapishane Savcısı Metin Arda ile görüşmeler gerçekleştirdi. Savcı Metin Arda ile yapılan görüşmede, Adalet Bakanlığının ölüm oruçlarının son bulması amacıyla yayımladığı genelgenin hapishanede uygulanmadığı yönü şikayetler bildirildi. Tutuklu ve hükümlülerin haftalık 10 saat ortak kullanım alanlarında bir araya gelebilmelerini sağlayan bu düzenleme hakkındaki şikayetlerle ilgili Savcı Arda, görüşme yerlerinin ve personel sayısının yetersizliği gerekçelerini öne sürerek, Adalet Bakanlığına ortak kullanım alanlarının artırılması için başvuru yaptıklarını ve henüz bir cevap alınmadığını söylüyor.

Hapishane Müdürü Rahmi Güven de İHD heyetine savcının paralelinde görüşler bildiriyor ve 45/1 No'lu genelgeyi kastederek, bu düzenlemeler yapılırken hapishane yetkililerinin görüşlerinin alınmaması sebebiyle sorunların yaşandığına dikkat çekiyor. Güven, "bazı faaliyetlere katılmaktan alıkoyma cezası" alanların sosyal faaliyetlere 1-3 ay süreyle katılmalarının mümkün olmadığını da söylüyor.

"Siyasilerde uyuşturucu ve diğerleri bulunmaz, biliyoruz ama..."

Tutukluların hapishane içerisindeki hareketleri ile hastane ve adliyeye gidiş gelişleri sırasında uygulanan insanlık dışı ve keyfi arama uygulamaları hakkındaki şikayetlerini aktaran İHD heyetine savcı Arda'nın yanıtı şöyle ilginç bir cevap oldu: "Bu aramalarda uyuşturucu dahil silah olarak kullanılacak her şey aranmaktadır. Siyasilerde uyuşturucu ve diğerleri bulunmaz, biliyoruz ama ayrımcı uygulamaya gidemeyiz. Tüm tutuklu ve hükümlülere eşit muamele etmek durumundayız."

Arama uygulaması ile ilgili olarak hapishane müdürü Güven de, aramaların yasa da belirtildiği şekilde

yapıldığını söyleyerek, ayakkabı araması ile ilgili olarak çıkan sorunların anlamsız olduğunu savundu. Şikayetlere neden olan aramanın biçimi için Müdür Güven, "personel böyle istiyor" diyor. Uygulamanın personelin keyfi dikkate alınarak mı oluşturulduğu sorusunda ısrar edilmesi üzerine Müdür Güven şu yanıtı veriyor, "Devlete karşı kuşun sikanların ayakkabılarını benim personelim niye çıkarırsın."

Tekirdağ F Tipi Hapishanesinde son süreçte öne çıkan insanlık dışı uygulamalardan birisi de pet şişelerin toplanması için hücrelerdeki tutuklulara yapılan saldırılardı. Hapishane Savcısı Metin Arda, "pet şişe operasyonu"nu doğruluyor ve bu konu ile ilgili olarak da, yakın zamana kadar hapishanede su sorunu yaşandığını, ancak yeni açılan kuyular ile bu sorunun azaldığını, bundan hareketle de ihtiyaçtan fazla pet şişe biriktirildiğini, hijyen ve yangın tehlikesi açısından pet şişelerin hücrelerden alınmasının zorunluluk olduğunu öne sürüyor. Savcı, pet şişelerin hücrelerden toplanması sırasında kimsenin darp edilmediğini, ancak itiş kakış yaşanmış olabileceğini öne sürerek, su şişelerinin tamamının alınmadığını, kişi başına 5'er litrelik 5 adet pet şişe bırakıldığını belirtiyor.

Hapishane Müdürü Rahmi Güven bu konuda da savcı ile aynı şeyleri belirtmekle birlikte, tutsakların pet şişeleri keserek ip yaptıklarını, haberleşme amacıyla kullandıklarını, dolu hali ile de spor yaparken kullandıklarını söylüyor.

Güven, hücrelerde yapılan aramalar sırasında tutuklulara ait eşyalara el konulması ile ilgili şikayetler hakkında şunları söylüyor: "İdare olarak biz düzenlemeye uygun olmayan eşyaları almak zorundayız. Ancak mahkum hiç işe yaramayan eşyası ile bile bütünleşiyor ve ayrılmak istemiyor. Bunu görev yaptığım diğer cezaevlerinden de biliyorum."

Kürtçe konuşanların görüşleri engelleniyor

Tutukluların aileleri ile yapabildikleri görüşlerinde Kürtçe konuşmaları sebebiyle görüşlerinin engellenmesi hakkında savcı Arda, bu uygulamanın yasadaki kaynaklandığını ve idarenin farklı bir tutum almasının mümkün olmadığını belirtiyor. Yasadaki bu engelin Kürtçe dışında başka bir dil bilmeyen aileler bakımından ciddi bir sorun ve mağduriyet doğurduğunu bildiren İHD heyetine savcı Arda, esas olarak, ziyaret yasağı ve görüşmenin engellenmesi sonucunu doğuran düzenlemenin kaldırılması gerektiğini düşünmesine rağmen elinden bir şey gelmediği, bu konuda yasa değişikliğine ihtiyaç olduğu şeklinde cevap veriyor. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesinin müdürü Rahmi Güven de, Kürtçe konuşan tutuklu ve ailelerinin görüşlerinin engellendiğini yasayı da dayanak göstererek kabul etti. Güven bu konuda ayrıca şunları söylüyor, "Türkçe bilmeyen ziyaretçinin idareye dilekçe ile bildirilmesinin ardından, idare savcılığa bildiriyor, savcılık araştırma yapıyor, iddia doğru ise izin veriyor ve görüşme Türkçe dışındaki dilde yapılabiliyor. Ancak içerdekiler bu yolu kullanmıyorlar."

Heyetin araştırma raporu sonuçları şöyle

- * 10'ar kişinin haftada 10 saat bir araya gelme hakları kullandırılmamaktadır. İleri sürülen gerekçeler hakkın gasp edildiği gerçeğini değıştirmez.
- * Sağlık sorunları için tedavi talepleri geç yanıtlandığından hastalıklar ciddi boyutlarda ilerlemektedir. Özellikle intihar vakalarında artış dikkat çekici.
- * Görüş ve haberleşme hakları çeşitli nedenlerle engellenmektedir. Yasa, yönetmelik ve genelgelerde bu hakkın kullanımını sınırlandıran düzenlemeler var.
- * Ana dil problemi, Kürtçe konuşma yasağı olarak karşımıza çıkmakta ve mahpusun yanında aile bireylerinin de haberleşme hakkının gaspına yol açmaktadır. Bu noktada ülke gerçeklerini yok sayan bir anlayış yasal mevzuatta ve uygulamada karşımıza çıkmaktadır.
- * Üst araması sırasında ayakkabıların aranması sorunu, idarenin uygulamada keyfi olarak değişikliğe gitmesi nedeni ile boyut kazanmıştır. Bu nedenle 3 aydır görüş yapılamamaktadır.
- * Çok sık ve çeşitte disiplin cezası uygulamaları ile tecrit koşulları ağırlaştırılmaktadır.
- * Temel ihtiyaçlar sınırlı olarak karşılanmaktadır. Su, aydınlatma, elektrik kullanımında sıkıntılar yaşanmaktadır. Su, artezden kuyulardan temin edildiğinden, içme suyu problemi vardır. Ve bu temel ihtiyaç, para karşılığı kantinden su alınarak giderilmektedir.
- * Gazete, dergi ve kitap alımında Kürtçe ve başka dillerdeki yayınlar engellenmektedir.
- * Şikayet, telep ve savunma dilekçeleri mekanizmanın hantallığı ve zaman zaman keyfi tutumları nedeni ile yerine ulaşmamakta ya da geç sonuçlanmaktadır. Verilen cezaların, itiraz dilekçeleri değerlendirilmeden infazı yapılmaktadır. Geciken adalet, adalet değildir sözü burada anlam kazanmaktadır.

'Baskı, saldırı ve tecrite son'

İZMİR- İzmir Cezaevi İnisiyatifi (İCI) üyeleri, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin TBMM İnsan Hakları Komisyonu ve Adalet Bakanlığına mektup gönderdiler. 9 şubat tarihinde Konak Postanesi önünde eylem yapan İCI üyeleri adına basına açıklama yapan Selma Topçuoğlu, AKP hükümetinin tartışmaya sunduğu türban sorunu üzerinden özgürlük tartışmaları yürütülürken, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin hiç gündeme getirilmemesini eleştirdi. Açıklamada, hapishanelerde uygulanan tecridin ölümlere yol açtığı, en son ocak 2008 tarihinde Sincan F Tipi Hapishanesinde PKK davasından yatan 60 yaşındaki Hasan Eroğlu'nun yaşamını yitirdiği ve Nevin Yaylacı, Erol Zavar, Yaşar İnce, Mesut Deniz, Hayati Kaytan, Hamit Babat, Tevfik Kalkan, Engin Aydınalp, Fethullah Demirtaş, Vedat Bakır, Ali Baba Arı, Nizamettin Özoğlu, Taylan Balatacı gibi onlarca tutsağın sağlık sorunları nedeniyle hapishanelerde insanlık dışı, sağlıksız ortamlarda yaşam savaşı verdiği belirtildi. İCI üyeleri açıklamanın ardından hak ihlallerinin son bulması için TBMM İnsan Hakları Komisyonuna ve Adalet Bakanlığına mektup gönderdiler.

Cudi'den 'operasyonları durdurun' çağrısı

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinden Şırnak'a giderek Cudi'ye çıkan binlerce kişi Türk devletine seslenerek 'operasyonları durdurun' dedi

ŞIRNAK- DTP'nin "Operasyonlara karşı demokratik çözüm yürüyüşü" için birçok ilden aralarında DTP'li milletvekillerinin de bulunduğu binlerce kişi araçlarla Amed'e doğru harekete etti. Ancak DTP'lilerin araçları trafik kontrolleri bahaneleriyle saatlerce geciktirildi. Tüm engellemelere rağmen Amed'de bir araya gelen DTP'liler, buradan da Şırnak'taki Cudi dağının eteklerine giderek burada operasyonları protesto ettiler. Cudi dağının eteklerinde çadır kuran DTP'liler, bir geceyi burada geçirdiler. Gabar dağına yürümek isteyen DTP'liler askerler tarafından engellendi.

DTP'lilerin Cudi dağının eteklerinde gerçekleştirdiği bu eyleme ESP, SDP, EMEP, Gökkuşu Kadın Derneği, HÖC, Kurtuluş, Kaldıraç ve EHP'nin de aralarında bulunduğu kurumlar destek verdi. Eylem nedeniyle Şırnak'ın Kasrik Boğazi bölgesi jandarma ve özel hareket timlerinin ablukası altına alındı.

DTP 3. Ekoloji ve Yerel Yönetimler Konferansını gerçekleştirdi

AMED- Demokratik Toplum Partisi (DTP), Şırnak, Batman, Van, Mardin ve Urfa gibi illerde yaptığı Yerel Yönetimler Hazırlık Konferansları'nın ardından 1-3 şubat tarihleri arasında 3. DTP Ekoloji ve Yerel Yönetimler Konferansı'nı Amed'de gerçekleştirdi. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da nasıl bir siyasi ve idari yapı konusunda "Demokratik Özerklik" sistemini kararlaştıran DTP, konferansla Kürt siyasetinin nasıl bir yönetim modelini benimsediğini ortaya koydu. Konferansta tartışılan "Demokratik, Ekolojik ve Cinsiyet Özgürlükçü Yerel Yönetimler Modeli"nde aynı zamanda yaklaşan yerel seçimlerde nasıl bir siyaset izleneceği de açıklandı. Yerel Yönetimler Komisyonu Temsilcisi Hüseyin Yılmaz'ın yaptığı açılış konuşmasında, yapılacak yerel seçimlerin Kürtlere karşı oluşmuş bir ittifakla, DTP ve şahsındaki halk arasın-

da geçen bir seçimin olacağı ifade edildi. Yılmaz, konferansın, "Komünü olmayanın özgürlüğü olmaz", "Toprak ana-mızdır, toprağa ne olursa toprağın çocuklarına da o olur", "Doğa insana değil, insan doğaya aittir" şiarlarıyla gerçekleştirildiğini belirtti.

Konferansta konuşan DTP Milletvekili Emine Ayna, Kürtler açısından çok ciddi bir süreçten geçildiğini ve kendilerine karşı MHP-AKP-Ordu eksenli üçlü ittifakın olduğunu ifade etti. Ayna, konferansın ardından 4 şubatta başlayacak olan "Operasyonlara karşı demokratik çözüm yürüyüşü"ne start verileceğini belirterek, 6 şubatta Şırnak'ta noktalanacak olan yürüyüşe herkesi davet etti. Öte yandan DTP, 23 ve 24 şubatta yerel yönetimler seçimlerinin startının verileceği 2. Demokratik Toplum Kongresi'ne hazırlanıyor.

Kürt aileleri çadırlarda yaşam mücadelesi veriyor

MERSİN- Açlıkla savaşıyor yoksul Kürt ailelerinin umuda yolculuğunun şimdiki durağı narenciye. Toprak ağalarının, aşiretlerin gölgesinde kalan ve barnabilecekleri bir oda, sofralarında sıcak bir çorba bulamayan Kürt

ailelerinin tek umudu mevsim işçiliği. Cengiz ve Çekmez aileleri de aynı umutla yola koyuldular. Mersin'in yoksul mahallelerinden biri olan Çay Mahallesi'ne çadırlarını kuran Urfa aileleri, hayatta kalma mücade-

lesi veriyor. Henüz ilkököl çağlarında olan çocukları ve yaşlıları ile birlikte narenciye toplayıcılığı yapan aileler, emeklerinin karşılığını dahi alamıyor. Günde 10 saat üzerinde çalışan çocuklar, düşlerini, çocukluk-

larını bir tarafa bırakarak, anne ve babalarının yanında ekmek kavgası veriyor. Kürtçe yaptığımız sohbetlerde, tek özlemlerinin okullu olup, kendi ayakları üzerinde durabilmek olduğunu dillendiren genç kadınlar ise, seslerinin yetkililere duyurulmasını istiyor ve barınma, sağlık, eğitim hakları için çözüm bekliyorlar.

Narenciye toplayan 66 yaşındaki Abdullah Çekmez ise devletten umudunu kestiklerini ifade ediyor. 20 yıl boyunca, il il dolaşarak ekmek parası çıkarmaya çalıştıklarını kaydeden Çekmez, yevmiyelerini (gündelik) dahi alamadıklarını söylüyor. İşsizliğe dikkat çeken Çekmez, Narenciye toplayıcılığı için Mersin'e geldikleri 4 ay boyunca sadece 40 gün çalışabildiklerini, ancak 40 günlük ihtiyaçlarını dahi karşılayamadıklarını belirtiyor.

Parasızlık nedeni ile Urfa'ya geri dönme imkanının dahi ortadan kalktığını söyleyen Haydar Cengiz ise, "Buraya kurduğumuz çadırları bile bize çok görüyorlar. Biz de bu vatanın evlatları değil miyiz? Bu vatan için hep birlikte savaştık. Ama devlet bizi sahiplenmiyor. Burada açlıktan ölsek kimsenin haberi olmayacak" dedi.

ÇHD'den cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele

İZMİR- Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İzmir Şubesi, toplumsal cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele etmek için bir komisyon oluşturdu. Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi'nin toplumsal cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele etmek için kurduğu Cinsiyet Ayrımcılığıyla Mücadele Komisyonu, önce kendi üyeleri arasında cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele yürütecek. Toplumdaki cinsiyet ayrımcılığıyla mücadele etmek amacıyla kurulan komisyonun temel hedefleri şöyle; tutuklulardan Kürt kadınlara ve ev emekçisi kadınlara kadar ezilen bütün kadınların karşılaştıkları cinsiyet ayrımcı yaklaşımlarla ilgilenmek, şiddete maruz kalan kadınlara ücretsiz destek sunabilmek ve yasalarda da yer alan cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele etmek. Komisyon üyeleri çalışmalarını, toplumsal cinsiyet ayrımcılığına karşı mücadele eden diğer kurumlarla karşılıklı dayanışma içerisinde yürütecek. Komisyonun kurulma amacına ilişkin yapılan açıklamalarda, cinsiyet ayrımcılığının kendini yoğun olarak hissettirdiği mesleklerden birinin de avukatlık olduğu belirtilerek, duruşmada hakim, erkek avukatın söylediğine daha çok itibar gösterdiği gibi sorunların yaşandığına dikkat çekiliyor.

Aleviler AKP'yi protesto etti

İSTANBUL- AKP'nin Alevileri sisteme yedeklemeye dönük asimilasyon politikalarına karşı bir araya gelen binlerce kişi, AKP hükümetinin politikalarını protesto etti.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD)'nin çağrısıyla 3 şubat günü Kadıköy'de bir araya gelen binlerce Alevi ve devrimci, demokrat insan, "Öğretimize ve özgürlüğümüze sahip çıkıyoruz", "Zorunlu din dersi kaldırılmalı", "Sivas şehitlerini unutmadık, unutturmayacağız" pankartlarını açarak sloganlar eşliğinde Kadıköy iskele meydanına yürüdü. Mitinge, DHP, ESP, HÖC, EMEP, Partizan gibi birçok demokratik kitle örgütü, siyasi parti, sendika ve yöre derneği destek verdi.

Mitingte tüm demokrasi şehitleri anısına saygı duruşu yapıldıktan sonra program başladı. Kürsüden kitleye seslenen Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Genel Başkanı Kazım Genç, toplumsal barışın ve demokrasinin olmadığı bir ortamda anayasa hazırlığı yapıldığını belirterek, AKP'nin "sivil anayasa" adlandırmasına karşılık olarak, yapılan anayasada düşünce ile inanç özgürlüğünün olmadığını, türban ve şeriatın olduğunu söyledi.

Genç, AKP'ye karşı mücadelenin Türklelerin, Kürtlerin, Alevilerin ve Sünnilerin gericiğe, emek düşmanı politikalara, antidemokratik uygulamalara ve emperyalizme karşı birlikte mücadelesi olacağını vurgulayarak kardeşçe bir arada yaşam taleplerini dile getirdi.

Yapılan konuşmaların ardından miting, Erdal Bayraktar, Vardiya Müzik Grubu ve Hasan Sağlam'ın seslendirdiği Türkçe, Kürtçe ve Lazca ezgilerle son buldu.

Adana'da baskılar artıyor

ADANA- "Hayata dönüş" adıyla 19 Aralık 2000 tarihinde birçok hapishanede eş zamanlı olarak yapılan katliam operasyonunu protesto eylemine katıldıkları için gözaltına alınan ve aralarında DHP aktivisti Cemal Doğan'ın da bulunduğu birçok kişi 29 ocak tarihinde çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldılar.

Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'nin önünde "Hayata Dönüş" operasyonunu protesto eylemine katıldıkları için 25 Aralık tarihinde birçok kişi evlerine baskın düzenlenerek gözaltına alınmış, Çukurova Demokratik Haklar Derneği'ne de baskın düzenlenerek, derneğin eşyaları dağıtılmış, kitap ve pankartlara el konulmuştu. Baskınlarla birlikte 5 kişi gözaltına alınmış ve DHP aktivisti Cemal Doğan ile birlikte Seval Gündoğdu ve Serpil Demirel adlı kişiler tutulanarak, Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'ne gönderilmişlerdi.

Avukatların tutuklamalara ilişkin yaptıkları itiraz sonucunda Cemal Doğan, Seval Gündoğdu ve Serpil Demirel yaklaşık

bir ay süren bir tutukluluktan sonra 29 ocak tarihinde serbest bırakıldılar.

İnfazı protesto edenler gözaltına alındı

Geçtiğimiz sene içerisinde, aralık ayında Ankara'da kaldığı eve polis tarafından baskın düzenlenen Kevser Mızrak isimli DHKC savaşıncısının infaz edilmesini protesto etmek amacıyla Adana'da çeşitli demokratik kitle örgütü ve siyasi parti üyelerinin yaptıkları basın açıklamasından sonra, 22 ocak tarihinde açıklamaya katıldıkları gerekçesi ile birçok kişi gözaltına alınarak tutuklandı.

Gözaltına alınan İHD Adana Şube Başkanı Ethem Açıkalin, Şakirpaşa Temel Haklar Derneği Başkanı Mehmet Bırdırcın, Adana Temel Haklar Derneği Başkanı Şemsettin Kalkan ile ÇHKM ve ESP temsilcileri, "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'ne gönderildiler.

Zarakolu'na 301. maddeden dava

İSTANBUL- George Jerjian'ın "Gerçek Bizi Özgür Kılacak" kitabını Türkçe yayımladığı için "Devleti ve Cumhuriyeti tahkir ve tezyif" ve "Atatürk'ün anısına hakaret" iddialarıyla yargılanan Belge Yayınları sahibi Ragıp Zarakolu'nun 7.5 yıl hapsi isteniyor. 31 ocakta İstanbul Sultanahmet 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davada Ragıp Zarakolu'nun avukatı Osman Ergin savunmasını hazırlamak için süre istedi. Ergin, müvekkilinin de yargılandığı Türk Ceza Kanunu (TCK)'nın 301. maddesinin değiştirilmesinin gündemde olduğunu, bu nedenle gelişmelerin beklenmesi gerektiğini dile getirdi. Mahkeme, tutuksuz sanık olarak yargılanan Zarakolu'nun ve avukatının kapsamlı savunma hazırlamaları için davayı 8 nisan tarihine erteledi.

Türbanla üstü örtülen gerçekler

Baş tarafı sayfa 1'de

Kadını kapatan ve tarihin dip noktasına hapseden egemen ataerkil sistemin aynı şekilde kadının kapanıp açılmasına karar vermesini nasıl görüyoruz? Kadın, örtünmeye özgürce karar verebilecekken, ne hakla buna erkek karar verebilmektedir diye düşünüyör muyuz? Sömürücülerin iktidarı ve devletinin, ideolojik aygıtlarla ve söylemlerle kendisini sürekli yeneden üretmesi, hatta iktidarını içimizde var etmesi denen şey bu olsa gerek; bilinçlerimizin içdiş edilmesi, akıllarımızın kahredilmiş hali böyle bir şey olsa gerek.

Bugüne kadarki hak ve özgürlükleri getiren, sunan onlarmış gibi, egemen sınıfların temsilcisi AKP, MHP ile birlikte birtakım “yasal” ya da “anayasal” düzenlemelerle türbanı özgürleştirme havariliğine soyunuyor. Doğalında üniversiteleri, nihayetinde toplumu özgürleştirmeyi vaaz ediyor. Bu ne kadar inandırıcıdır? Hiçbir inandırıcılığı yok şüphesiz. İş özgürlüklere ve demokrasiye geldiğinde türban dışında bir özgürlük belirtilmiyor nedense. Başka özgürlükler söz konusu olduğunda egemenlerin sergiledikleri tutum ortadadır. Mesele düşünce ve ifade özgürlüğünün camına okuyan, Atilla Yayla'nın dediği gibi sadece kuşların ve ağaçların konuşmasına izin veren 301. madde neden kaldırılmıyor? “Laik” ve “demokratik” olduğu her defasında kesin bir dille söylenen, bu ülkenin faşist bir kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığının varlığı başlı başına bir çelişki oluşturuyor. Türban yasağını kaldırmak özgürlükse, bu topraklarda yaşayan farklı etnik ve inanç gruplarının kendilerini ifade edebileceği hakların verilmesi özgürlük değil midir? 20 milyon Alevi insanın inancını yerine getirebileceği bir ibadethanesinin olmaması ya da ibadethanesinin yasal sayılmaması, her inanca eşit mesafede olduğu söylenen Diyanet İşleri Başkanlığından herhangi bir pay almaması ne oluyor? Kilisesinde Süryanice ibadet eden, yılların baskısıyla sayıları bir avuca getirilen Süryanilerin kaymakam tarafından işlenmesi ne oluyor?

İliklerine kadar sömürülen, yoksulluğa sürüklenen, kan can bedeli kazandıkları hakları tereyağından kıl çeker gibi ellerinden alınan emekçilerin özgürlüğü ne olacak? Sermayenin çıkarları uğruna yaşamaları hiçe sayılan, ölüme mahkum edilen işçilerin hak ve özgürlükleri ne oluyor? Yıllardır vatan, millet, Sakarya nutuklarıyla inkar edilen ve imha edilen Kürt ulusunun demokratik ve ulusal talepleri ne oluyor, nerde özgürleştirme? Bu şekilde hafızalarımızın balıklaştırılmaya çalışıldığının farkında mıyız? Türban yasağının kalkmasıyla mağdur durumda kalanların mağduriyetlerinin giderilmesinin amaçlandığı söyleniyor. Yani bir nevi kadını özgürleştirme. Ekonomik ve toplumsal alanda kadına olan baskının ve eşitsizliğin kaynaklarını yok etsin özgürlük ve demokrasi askları olduğunu iddia edenler. Bugün “töre ve namus” cinayetlerinin önünde ne gibi yapsal çözümler üretilmektedir? “Töre ve namus” cinayetlerini toplumsal ve geleneksel kisveye sokan, böylece meşrulaştıran “aile meclisleri” denen feodal kurumların, bizzat egemenlerin temsil yeri olan meclis ve çeşitli bakanlıklar tarafından davet edilip muhatap alındıklarını, onlara atfen yemekler düzenlendiğini biliyor muyuz?

Gerçekten egemenlerin (temsilcisi konumundaki AKP diyelim) türbana getirmek istedikleri serbestlik, özgürlük ve demokrasiye olan tutkulanndan mı geliyor? Emekçi halkların üzerinde baskı ve tahakküm sistemi oluşturan sömürücü sınıfların doğasıyla çelişik bir durumdur bu. Dolayısıyla türban üzerinden yapılmak istenen esasında ideolojik meşruiyet yaratmaktır. Hakları gasp edilmiş insanların mağduriyetlerini kendi mağduriyeti gibi göstererek bundan nemalanılmak istenmesidir. Bununla kitleleri arkasına yedekleme gibi bir işlev de yerine getirilmiş olmaktadır. Zira egemen sınıfların, ezilen halklar için özgürlük, demokrasi var etme gibi bir sorunları yoktur; aksine onlar bu kavramları tekellerine alarak, çıkarları doğrultusunda lütfederler. Kişilerin inanç, ibadet ve giyim özgürlüğü hiç de umurlarında değildir; fakat dini, inancı kendi çıkarları doğrultusunda politik argüman şeklinde işlerler, özcesi dini araçsallaştırırlar. Böylece dini ve bu dini inanışa mensup kişileri baskı altına alacak bir ideolojik meşruiyet ve işlev yaratmış olurlar.

Türban tartışmalarının gündemin merkezi ne olduğu bu süreçte, şu soruya verilecek

Hakim sınıfların belirli bir kesimi ve onların temsilcisi olan AKP hükümeti, Sünni inancın gereği olan türbanı kendilerinin menfaatleri için siyasi bir araç olarak kullanmakta ve kendilerini ‘özgürlük bahşedenler’ olarak göstermeye çalışmaktadırlar

yanıt oldukça önemlidir. Egemenlerin kendi aralarındaki çıkar çatışması neticesinde yaratılan kamplaşmanın hangi tarafında olacağız? “Laikçilerin” mi, “anti-laikçiler”in mi? Bir defa kavramların gerçek anlamlarını ve nereye oturduğunu görmek durumundayız. Zira egemen sınıflar, kavramlar ve söylemler üzerinden kendilerini yeniden üretirler, bilinçleri dumura uğratarak kitleleri kendilerine eklemlerler.

Bu ülkede laik olduğunu iddia eden kesimin laiklik anlayışı, nasıl bir anlama bürünmüş ve neye tekbül etmektedir? Laik denen kesim, başka ifadeyle laikliği tekeline alan kesim, “modernleşmeci, batıcı, bilimselliği” savunduğunu iddia eden Kemalistlerin laiklik anlayışı, ulusları, milliyetleri ve çeşitli inanç gruplarını baskı altına alan, haklarından mahrum eden ve Diyanet İşleri Başkanlığı gibi esasında dinler üzerinde sopa olan bir kurumu musallat eden bir laiklik anlayışından öte değildir. Diyanet kurumunun varlığı, anayasasına “devletin dini İslam”dır maddesinin konulması, İmam hatiplerin kurulması, Türk-İslam sentezini devletin resmi ideolojisi bellemesi vb, Kemalizm’in ve Kemalist kesimin ne kadar laik olduğunu parametresidir. Ötesinde bu devletin tarihine bakıldığında, dinin bizzat Kemalist iktidar tarafından devleti kutsamanın ve güçlendirmenin politik bir aracı haline getirilmiş olduğu, sac ayaklarının korunup beslenmiş olduğu görülecektir.

Laikliğin yerli yerine oturduğu toplumlarda, inanç üzerinden, laiklik üzerinden siyaset yapmak anlamsızdır. Buradan bakıldığında Türk hakim sınıflarının laiklik anlayışının nite-

egemen sınıfların temsilcisi konumundaki AKP’yi, bahsettiğimiz yapıdan bağımsız kılamayız. Sonuçta kime hizmet ettiği, kimin çıkarlarını gözettiği ortadadır. Türbana getirmek istediği “özgürlük”ten dolayı farklı bir yerde görmek bir yanılsamadır ve ister istemez yaratılan kamplara dahil olmaktadır. Zaten halklara dayatılan tam da budur. Halbuki, egemenlerin bu siyasetle halkları parçalamayı, birbirlerine karşı önyargılı davranmayı, nefret tohumları ekmeyi amaçladıklarını düşünabiliyor muyuz? Karşı karşıya getirilenlerin inancı ya da kişisel hakkı gereği örtünen ile yine bu haklar gereği örtünmeyen; ama aynı zamanda egemen sınıflar karşısında aynı kaderi paylaşan kadınların ve emekçilerin olduğunu görebiliyor muyuz? Egemenlerin koşulladığı bu iki parçalı “laiklik” anlayışının altında kendi değerlerini kutsallaştırmanın yattığını; tam da bunun çokça bahsedilen bilime, inanç ve düşünce özgürlüğüne bir saldırı olduğu gerçekliğini görmek durumunda yız.

Kadın sorununu da kapsayan türban sorununun, kadına rağmen erkek tarafından çözülmek istenmesi, kadınlara lütfuşmuşçasına sunulması, “özgürleştirme”den ne anlaşıldığını gösteren ayrıca bir çelişkidir. Kadınlar bu tartışmada tamamen sembolik bir yerde duruyor.

Aynı zamanda kadınların özgürleşmesinin yapılan türban tartışmaları ve bu tartışmaların arkasında yatan gerçek amaçlarla hiç alakası yok. ‘Laiklik’ ve ‘anti-laiklik’ kamplaşması içerisinde kadınlara özgürlük vaat edenlerin, kadını daha da mağdurlaştırdıklarını ve hiçleştir-diklerini açıkça görerek, bu ikiyezlü ve çıkarıcı politikaların, kadını gerçek amaçlarının üzerinden örtmenin aracına dönüştürmesine karşı çıkmalıyız.

Bu amaçla esasta ne üzerinden tartışılıyor olursa olsun, üzerinden fırtınalar kopartılan türban sorunu, özünde demokrasi sorunudur, inanç ve ibadet özgürlüğüdür, kişi hak ve özgürlüğüdür, kişilerin giyimlerine kendilerinin karar verebilme sorunudur. Kişileşmiş sözler şeklinde görülebilir; fakat bundan da öte değildir. Sorun, böylesi tanımlamada değil, bu kavramları kullanarak laik ve özgürlük kavramlarına çarpık bir anlam yükleyen egemenlerin üzerinden yükseldiği yapıdır ve bizim bunu gerçek anlamda göremememizdir. Lakin örtünme sorunun, kişinin inanç ve demokratik hakkı olması lafla olmuyor. Bu sorunu ortadan kaldıracak koşullar yaratılmadıkça; ne laiklik oluyor ne inanç özgürlüğü oluyor ne de sorun çözülüyor. Dolayısıyla örtünme sorunu sorun olmaktan çıkaracak sosyo-ekonomik yapının alt üst edilmesiyle birlikte kişi hak ve özgürlüğü anlamlıdır ve gerçek anlamda bir laiklik algısı sağlanabilir. Yoksa bugüne kadar iddia edildiği gibi ne ülke laiktir ne de laiklik uğruna ikiyezlülüğünü sergileyen, ahkam kesen, özgürlük vaadinde bulunan egemenler laiktir. Ülkede laikliğin asgari şekilde toplumda var olan bütün inanç ve fraksiyonlarına eşit mesafede olması gerekirken, bugüne kadar tek dinin ve tek mezhebin diktatöryasının baskı ve dayatması uygulanagelmıştır. Laiklik adı altında adeta modern bir din ve faşizmi oluşturulmuştur. Türbanın takılıp takılmamasının ise laiklikle yakından uzaktan alakası yoktur, kriter olması saçmalaktır. Nasıl ki Kürt sorununun yatırım vaatleriyle, Kürt ulusunun ruhunun makarna, şeker, et, kömür yardımıyla satın alınarak çözülmeye çalışılması bir çözümü getirmiyorsa; “Türbanı özgürleştireceğim” diyerek, siyasi rant için yasa çıkartmak da sorunu çözmeyecektir. Sorunun bir demokratikleşme sorunu olduğunu tekrar ifade edelim ve bu ancak devrim ve demokrasi mücadelesiyle çözülebilecek bir sorundur. Egemenlerin ve devletlerinin zoruna karşı toplumsal kurtuluş ve özgürlük mücadelesi, karşı zorla mümkündür. Egemenlerin dalaşarak biz halkları buna taraf olmaya zorlamaları, kendi alternatifimizle değil de iki kamplaşma arasında tercih yapmak, sadece ve sadece sömürücülerin hayat bulmasına yarayacaktır. Laiklik, kişinin inanç ve düşünce özgürlüğü gerçeklik içinde görülmesi ve kavranmasıyla anlamlıdır. Gerçeklikten ve sınıfsal zeminden kopuk hak ve özgürlük algısının ayakları havada kalacaktır. Bundan hareketle türbana serbestlik olsun mu olmasının mı tercihinden çok egemenlerin bu kamplarını ve gerçekleri sorgulamak önemli bir mesafeyi kat etmemize hizmet edecektir. Yaşamın anlamı ve insani eylemlerinden birisi, nedenlerin kökenine inip gerçekleri görebilmek, bu gerçekler doğrultusunda zorunluluğun bilincinde olmak ve böylece duruş sergilemek olmalıdır.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Kadının istihdam edilmesi sorunu

Kadın emeğini sömürme biçiminin gün geçtikçe ‘emeğin kadınlaştırılması’ şeklinde yaşamın bütününe yayılan bir soruna dönüştüğüne tanıklık ediyoruz.

Egemen sistemlere hakim olan erkek egemen anlayış nedeniyle istihdam sıkıntısı duyulmadığı sürece, kadının yaşam alanı, egemenlerin çıkarları gereği, her zaman ev içi faaliyetlere ve sorumluluğa indirgenmeye devam edecektir. Sermaye sahipleri, emeğe yoğun ihtiyaç duyduğu dönemlerde ise, ‘kadınlara ekonomik bağımsızlık sağlama’, ‘kadını özgürleştirme’ yalanları ile kadınları işgücü piyasasına sürmektedirler. Oysa özünde kadını ‘ev kadını’ olarak tanımlamaya devam etmekte, emekçi kadını yarı işçi, ucuz işçi kapsamında değerlendirecek, her türlü hak ve güvenceden yoksun bırakmaktadır. Ve yine ekonomik krizler baş gösterdiğinde işten bir çırpıda ‘gönül rahatlığı’ ile çıkartılanlar da kadınlar olmakta ve gerçek sorumluluk alanları olarak belirlenen aile ve ev hücresine geri gönderilmektedirler. Bu yönüyle kadının istihdamına yönelik bakış açısı, egemenlerin kadına bakış açısıyla birebir örtüşmektedir ve biçimsel olarak değişiyor gibi görünse de özünde aynı anlayışa dayanmaktadır.

Kadının ekonomik bağımsızlığı konusunda örnek olarak gösterilen kapitalist-emperyalist ülkelerde, gittikçe artan işsizliğin ve yoksulluğun en yoğun kesimini kadınlar oluşturmakta, çalışma koşulları gün geçtikçe zorlaştırılmaktadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde ise kadınların istihdam sorunu çok daha derindir. Kadının tüm yaşam gerekçesi ev, aile ve eş olarak tanımlandığı gibi, bu tanım yasalarda da yer bulmuştur. Daha kısa bir süre öncesine kadar, kadınlara yönelik her türlü hak ve yükümlülükler, aile başlığı altında inceleniyordu. Kadının varlığı ve emeği de bu çerçeveye içerisinde hapsolmuş ve değersizleştirilmiş durumdadır. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) tarafından yapılan genç nüfusta ‘atalet oranının’ tespitine yönelik araştırmaya göre, 15-29 yaş grubundaki kadınların yüzde 60’ı, 25-29 yaş grubundaki kadınların ise yüzde 66’sı ne öğrenim görüyor ne de çalışıyor. Bu da ‘ev kadınlığı’ kimliğinin, bizimki gibi ülkelerde, kadının yaşamının bütününe kapsadığını göstermektedir.

Çalışma hayatının başlangıç ve gelişme devresine rastlaması gereken 25-29 yaş dönemindeki kadınlardan üçte ikisinin ‘ev kadını’ durumunda bulunması, sorunun büyüklüğünü ifade ediyor.

Yine dikkat çeken diğer bir nokta da, kayıt dışı sektörün bir çıg gibi büyümesi, kadınların yoğun emek gerektiren sektörlerde istihdamının yoğunlaştırıldığı ve yoğunlaştığı oranda değersizleştirildiği gerçeğidir. Kayıt dışı sektörlerde ‘ev kadınlığının’ bir uzantısı olarak konumlandırılan, her türlü hak ve güvencelerden yoksun olarak çalıştırılan emekçi kadınlar, ‘gizli işsizliğin’ en yaygın ve en çok sömürülen tarafı olmaktadır. Özellikle kırsal kesimde yoğunlaşan kadın istihdamına dair veriler mevcut sorunu tanımlamada çarpıcı bir örnek olmaktadır.

Kayıt dışı sektörde yoğunlaşan kadın işçilerin oranı da istatistiklere yansımamakta, kadınların işsizlik oranını ve bunun niteliksel durumunu gözlerden saklayan çarpıtılmış verilere dayandırılmaktadır. Bu çarpıklığa dayanan TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu)’in 1999 verilerine göre, kadınların %72.2’si tarım kesiminde çalışmaktadır. 1990-2000 yılları arasında kadınların genel istihdamında oran yüzde 34’ten yüzde 8’e düşerken, aynı dönemde kadınların tarım istihdamı içerisindeki oranı yüzde 49’dan yüzde 49.2’ye yükselmiştir. Gerçek oranların bundan daha fazla olduğunu vurgulamak gerekir. Bu da tarımın artık ağırlıklı olarak kadın emeğine dayalı bir üretim biçimine dönüştürüldüğünü, yani ucuzlaştırılarak, kayıt dışı bırakılarak kayıt dışı sektörde en geniş kesimi haline geldiğini göstermektedir. Sonuç olarak, bu koşullarda, tarım sektöründe kadının artan istihdamının kadının lehine değil, tam tersine aleyhine bir durum oluşturduğu ortadadır.

Tarımsal üretimin neo-liberal politikalarla bu kadar daraltıldığı ve en temel gıda maddelerinin bile ithal edilmeye başlandığı şartlarda, gittikçe artan işsizlik bir yana, özellikle tarımsal sektörde işsizlik azalırken kadın istihdamının artış göstermesini nasıl yorumlayabiliriz?

Yine kadınların çalışma yaşamına dahil olması her geçen gün zorlaştırılırken ve kadının işsizliği artarken, kayıt dışı sektörlerde çalışan kadın sayısının çok yüksek oranlara dönüştüğünü nasıl açıklıyoruz?

“İstihdamın ‘kadınlaştırılması’ “... Bu tanımlama, uygulanan istihdam politikalarının karakterini gözler önüne sermektedir. Kayda değer görülmeyen, kayıt dışı kadınlar ve onların emekleri, bu düzenin en temel dayanaklarından biri haline gelmeye başlamıştır.

Özellikle tüm dünyada neo-liberal politikaların hızlandığı süreçte, sosyal hak ve güvencelere yönelik hak gaspları, mevcut kadın istihdamı sorununu çok daha büyük bir soruna dönüştürecek birçok uygulamayı içeriyor. Genel anlamda, yakından takip ettiğimiz, emekçilere yönelik hak gasplarını içeren IMF ve Dünya Bankası etiketli, ‘sosyal güvenceler’in tamamen özelleştirilmesini hedefleyen ‘kamunun yeniden yapılandırılması’, ‘sağlıkta dönüşüm projesi’, ‘sosyal güvenlik reformu’ olarak adlandırılan SSGSS yasa tasasının yürürlüğe girmesinin en çok kadınları vuracağını şimdiden görmek gerekiyor.

Sınıf mücadelesi kaba bir tekrar üzerinden değil, eşitsizlikler dünyasının doğal sonucu olarak ortaya çıkan güçler dengesiyle ilişkisi içerisinde, yengi ve yenilgiler üzerinden devam etmektedir. Dolayısıyla durağan değil, değişken ve dönem dönem gerileme yaşansa da esasta gelişme dinamiği taşımaktadır. Bu, bizlerin niyetlerinden bağımsız, nesnel bir olgudur. Sorun, bu genel içerisinde bizlerin tuttuğu yer ve bu çelişkili-çatışmalı ilerleyiş içerisinde geleceği kazanabilmek için bugün nasıl bir konumlanış içerisinde olacağımız meselesidir. Sadece nihai amaç komünizm için değil, geleceğin toplumu olan komünizme ulaşmanın zorunlu aşamaları olan Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalizm öncesi bugünkü mücadelenin seyri itibarıyla de, güncelle ilişkisi içerisinde nasıl bir konumlanış içerisinde olduğumuz basit bir mesele değil, aksine tayin edici bir yer tutmaktadır.

Devrimi gerçekleştirecek gücün nihayetinde kitlelerin kendisi olduğunu söylüyorsak, o zaman insandan söz ettiğimizi ve bunun başta örgütlü ileri kadro ve kesimler olmak üzere, geneli kapsadığını unutmamalıyız. Zira, devrim kitlelerin eseridir deyip, genel bir devrim programıyla hastaya yazılmış reçete misali yetinmek, tek başına, bırakalım devrimi yapmayı, en ufak bir mücadelede dahi başarı kazandırmaz. Nesnel koşullara baktığımızda, devrimci ve komünist hareketin güncel duruma müdahale edip, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda bu gelişmeleri politik kazanımlara dönüştürme konusunda esasta başarılı olmadığı bir tablonun olduğunu görmekteyiz. Bunun aksini iddia etmek ya gerçeğe gözlerini kapamak ya da meseleye iktidar perspektifli yaklaşmamak olur. Hemen belirtelim ki kendimizi de bu durumdan muaf tutmuyoruz. Aksine, varsa eğer eksiklik ve yetmezliklerimiz, bunları görmeye çalışmak durumundayız. Sistemin saldırılarının artarak devam ettiği, işçi sınıfından Kürt ulusunun meşru-demokratik taleplerine ve gerillaya yönelik askeri operasyonların artık dört mevsim kesintisiz sürdürüldüğü, bununla da yetinilmeyip gerilla mücadelesinin, devrimci savaş fikrinin adeta kitlelerin zihinlerinden sökülüp alınmaya çalışıldığı mevcut durum karşısında, komünist ve devrimci hareketin çok iyi bir noktada olduğunu söyleyebilir miyiz? Elbette ki hayır, söyleyemeyiz. Bunları ifade ederken karamsar bir tablo çizdiğimiz düşünülmemelidir. Zira gayemiz, somut durumun özetle tarifini yapıp, mücadelenin gelişip kitleselleşmesini objektif olarak zayıflatan olumsuzlukların görülmesini sağlamaya çalışarak, bunlardan doğru sonuçlar çıkartılmasıdır. Bunlar önemsenmeyip geçirtilirilecek meseleler olmadığı gibi, önümüzdeki mart-mayıs gündemleri üzerinden sürdürülecek çalışmalarda esasta başarılar ve kazanımların sağlanması bununla ilişkilidir.

Olmamız gereken yerde değil miyiz?

Dünden bugüne hemen hemen her devrimci örgütün kendi yakın-örgütlü kitlesi, hatta kadroları tarafından ve kitleler içerisinde eleştirel bir şekilde ifade edilen ‘olmamız gereken yerde değiliz’ eleştirisi, yetersizliklerle uzlaşmama adına ilerici bir yön taşımakla birlikte, gelinen aşamada, yakınma veya günah çıkarma sarmalına dönüşmüş durumdadır. Öyle ki bu eleştiriyi getiren birey, kesim ve kitleler karşısında çoğu defa soruna doğru yaklaşımdan uzaklaşıyoruz. Sorunlarımızı dürtüştürce onlara anlatmamız ve hatalarımızın kaynağını onlara izah etmeye çalışmamız doğru iken, meseleyi tek yanlı ele alarak her şeyi kendimizle sınırlayıp, “bugüne kadar bu hatalarımızdan kaynaklı başarılı olamadık, bundan sonra daha başarılı olacağız” diyerek adeta olumlu ve olumsuzlukları kendimizle sınırlama tutumuna düşüp, onlara, deyim yerindeyse, seyirci rolü vererek, ‘biz yapacağımız siz de izleyin’ demeye getiriyoruz. Hatta bazen daha ileri giderek, kitlelere ‘söz’ veriyoruz. Veya çeşitli taleplerle kitlelere girdiğinde, biraz da mağduriyet öne çıkartılarak, “ihtiyaçımız var” denilerek onların destekleri alınmaya çalışılmaktadır. Bazı özel kampanyalarda, ihtiyaç ve görevlere kitlelerin gönüllü katılımını sağlamaya çalışmak doğrudur ancak, mağduriyet üzerinden siyaset yapmaya çalışmak kabul edilemezdir.

‘İhtiyaçımız var’ denilerek kitlelere gitmek aynı zamanda ihtiyaçların ortadan kalkmasıyla kitlelere gidilemeyeceğini söylemektir. Halk kitlelerinin belirleyiciliği, devrimdeki tayin edici rolleri karşılıklı ‘ihtiyaçlar’ ekseniyle ele alınacak kadar basitleştirilemez. Meseleyi böyle basit ele alanlar yarın, ola ki iktidarı ele geçirdiğinde ilk önce halk kitleri üzerinde dar gruplarının diktatörlüklerini icra edeceklerdir. Bu bir niyet okuma meselesi değildir. Niyetlerimize karşın böyleli yanlış yaklaşımların olduğunu görüp şimdiden bunların önüne geçecek, kendimizi her alanda devrimcileştirerek Maoist siyaseti tesis etmek durumundayız. Tekrardan altını çizmek istiyoruz: Dönem dönem özel kampanyalar şeklinde belirli ‘ihtiyaçlar’ için, bunda da mağduriyet değil faaliyetin ana yönü öne çıkartılarak kitlelere gidip, onların bu çalışmalara gönüllü katılmasını sağlamayı hedeflemeliyiz. Ancak kitlelerle genel ilişkilenenin “ihtiyaçlar” üzerinden sürdürülmesi meselenin özünün kaçırılmasıdır. Zira kendilerini bu şekilde yaklaşılacak kitleler, bizlerin niyetlerinden bağımsız, mücadele etme, devrimci faaliyet yürütme sorumluluğunu kendilerinden ziyade dar grupların görevi olarak algılamaktadır. Bu durum sadece kitlelerle devrimci-komünist hareket arasında yaşanan bir ilişkilene değil, aynı zamanda örgütlü kesim içerisinde de yaşanan bir sorundur. Aynı örgütsel bünye içerisinde, planlama, güncel siyasete müdahale etme, politika üretme ve önderlik, yukarıdan aşağıya hiyerarşik durum ve alanların

Özeli genelle, geneli devrimci mücadeleyle birleştirmeliyiz

örgünlüğü çerçevesinde her örgütlü bireyin görevi iken, bu görev sadece birkaç kişiyle veya birkaç faaliyet alanıyla sınırlıymış gibi ele alınmaktadır.

Örgütlü kesim içerisindeki bu yaklaşım ve örgütün yukarıda değinmeye çalıştığımız kitlelere yaklaşım, çokça eleştirisi yapılan daralma, “marjinalleşme” ve kitlelerin güvensizliğini besleyen önemli faktördür. Özetlersek, ‘olmamız gereken yerde miyiz’ sorusuna cevabımız elbette ki hayır olacaktır. Ancak asıl olarak bunun nedenleri üzerinde yoğunlaşıp, örgütlü yaşam, çalışma tarzı, örgütsel ciddiyet ve disiplin, kitle çizgisinin pratikte uygulanışının nasıl ele alındığı, kitlelerin örgütleri “kurtancı” olarak görmelerine neden olan bizim hatalı tutumlarımız ve yine bizlerin örgütlü bünye içerisinde dar bir gruba yönelik “en iyisini onlar bilir” yaklaşım gibi önemli konuları bilimsel bir şekilde muhasebeye tabi tutup, bütün bunlardan doğru sonuçlar çıkartmak hedeflenmelidir. Unutulmamalı ki, bugün nerede veya nasıl bir gerçeklik içerisinde bulunduğumuz bilinmezse hiçbir sorunu ‘olunması gereken yer’e ulaşılamayacaktır.

Kitlelerden kopuk, kendini tekrar eden çalışma tarzı aşılmalıdır

Görünürdeki faaliyetin toplamına (kastettiğimiz daha çok açık alan faaliyetidir) baktığımızda, bunun esasının devletin saldırı politikalarının sonucu ortaya çıkan gelişmelerin gündemleştirilmesi üzerinden devam ettiğini görmekteyiz. Ki burada da sürecin bütünlüklü bir analizi yapılarak kapsamlı politik-pratik bir eylem hattından ziyade devrimci-demokratik kesimlere rağmen devlet tarafından gündemleştirilen konuların sonuçlarıyla ilgililenmekle/bunlara yönelik protesto mahiyetli basın açıklamalarıyla süreç müdahale edilmeye çalışılmaktadır. Son yıllarda kitleler içerisinde doğrudan sürdürülen faaliyetin esas omurgasının bu şekilde oluşturulması, bunun yanı sıra devrimci hareketin geneli ilgilendiren sorunlar karşısında

ki parçalı duruşunun da etkisiyle bu faaliyet ve eylemlere kitlelerin katılımı her geçen gün biraz daha azalmaktadır. Şüphesiz ki bunda sistemin kitleleri sindirmeye yönelik saldırılarının payı da vardır. Ama bunun tek başına belirleyici olduğu söylenerek devrimci ve komünist hareketin kitlelerden kopuk faaliyet yürütmeleri, herhangi bir gündem karşısında dahi çoğu zaman dar grupçu eğilimler aşılamadığı için yan yana gelememe tutumu gözmezlikten gelinemez. Netice itibarıyla bunlar ve diğer bazı hatalar sonucu, ortaya olumsuz bir tablo çıkmaktadır. Ve buna bugünden müdahale edilmediğinde, süreç içerisinde olumsuz etkileri daha da güçlenecektir.

Örgütlü kitlelerle, kitleleri devrimci savaşa birleştirmek

Yazımız içerisinde dikkatleri çekerek eleştiri konusu yaptığımız meseleler devrimci-komünist hareketin içerisinde bulunduğu durumun ortalamasıdır. Ki bunlar sadece bizde değil, genel içerisinde de zaman zaman tartışılan meselelerdir. Dolayısıyla kendimizi birşeyleri yeni keşfetmiş misali dışından nasihat verenler kategorisinde görmüyoruz. Aksine sorunlarımıza dikkat çekerek, bunları aşma çabası gösteriyoruz. Kendi açımızdan 35 yılı aşkın bir mücadele pratiğinin devamcıları olarak, meseleyi dün olduğu gibi bugün de siyasal iktidar meselesi olarak görüyoruz. Bu kapsamda bugünkü mücadelenin sorunları ve yarınki devrim sonrası yeni iktidara ilişkin dostlarla, kitlelerle tartışamayacağımız hiçbir şey olmaz. Sorun, bütün bunları sorunların aşılmasına hizmet edecek şekilde ele almak ve kitlelerin devrimci mücadeleye daha güçlü, daha aktif katılımını sağlamaktır.

Dün olduğu gibi bugün de nesnel koşullar, somut politikalarla örgütü, kitlelerle, kitleleri devrimci savaşa birleştirmek ve merkezi halka olan Halk Savaşı’nı güçlendirme temeline sanıldan daha fazla olanak sunmaktadır. Mevcut koşullar, kolektif aklın bilimsel süzgecin-

den geçirilerek, her alanın özgünlüğüne göre somut planlamalarla kalıcı başarılar sağlamanın muazzam dinamiklerini barındırmaktadır. Bunun için en basit hata ve yetmezliğimizi bile görmemezlikten gelme lüksümüz olmaz. Yılların deneyim ve tecrübesine rağmen bugün ‘olmamız gereken yerde değil miyiz?’ sorusunu kendimize soruyoruz. Bu bir günah çıkartma meselesi değil, gerçekliğimizi görme, ona vakıf olma, onu büyütmeye, politik mücadelenin önüne geçilmez savaş siperi, devrimin önder gücü olma/yapma cüret ve ısrandır.

Genelle baği içerisinde güncel gelişmelere müdahale etmek küçümsenmemelidir

Sınıf mücadelesi bütün inışlı çıkışlı seyrine karşın dönemsel değil, süreklilik arzeder. Ancak bu genel kabul karşın, bunun değişik coğrafyalarda aldığı biçim, somut koşullara göre örgütlenmeyi ve mücadelenin esas talı yanlarının belirlenmesini koşullar. Örneğin bir kapitalist ülkede aldığı biçim ile Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi yarı feodal, yarı sömürge coğrafyalarda aldığı biçim bir birinden farklıdır. Bu sınıf mücadelesini lokal ele alma değil, siyasi-iktisadi ve devletin niteliğindeki farklılıklardan dolayı devrimin yolu, hedefi, dost ve düşman güçlerindeki farklılaşmanın neticesinde somut koşulların somut tahlilinden hareketle nesnel duruma uygun strateji ve taktikler toplamıdır. Her iki coğrafyada da amaç devrimdir. Mücadelenin hedefi komünist partisi önderliğinde siyasi iktidardır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde devrimi gerçekleştirmenin stratejisi Halk Savaşı’dır. Kır-kent, esastali diyalektik ilişkisi içerisinde, bütün mücadele alanlarında Halk Savaşı’nın somut durumdan kaynaklı her alanın üzerine yüklediği görevler temelinde bütün faaliyet alanlarında güncelle de ilişkisi kurularak politik mücadelede başarılar sağlanabilir.

Çözüm devrimci savaştır

Çokça dile getirilen ve eleştirisini yapmaya çalıştığımız daralma ve kitlelerin desteğinin azalması sorunu, genel siyasi çizgi, kitle çizgisinden bağımsız ele alınmasa da en nihayetinde kitlelerin güven ve mücadeleye gönüllü katılımını sağlayacak olan devrimci savaşın, bu savaşın en ileri mevzilerinin kendisi olduğunu bilmek gerekiyor. Genel çizgisinin doğru ve yanlış olmasından bağımsız olarak bugün ulusal hareketin başta gerilla olmak üzere birçok alanda kitleselleşmesinin nedenini sadece bu hareketin meseleye ulusal sınırlar içerisinde yaklaşmasıyla açıklayamayız. Burada gerillanın tayin edici rolünü görmek durumundayız. Devlet, psikolojik savaşın bir parçası olarak artık zora dayalı mücadelelerle sonuç alınmayacağını propagandasını yapmaktadır. Bunun kitleler içerisinde belli bir karşılık bulduğunu kabul etmek gerekir. Ki bundan en çok etkilenen kesimler hiç kuşkusuz ki kitlelerin geri kesimleri ve düzen içi mücadelenin bayrak koşucuları olan reformist kesimlerdir.

Devrimci-komünist hareketin yukarıda dikkat çekmeye çalıştığımız hatalı yaklaşımları vesile yapılarak bugün adeta reformist kesim tarafından devrimci savaşa karşı kitleler içerisinde güvensizlik geliştirilerek kitlelerin sisteme karşı olan tepkileri, enerjileri düzen içi mücadelede eritilmektedir. Devletle aynı olmasa da, bu kesimler de silahlı mücadeleyle sonuç alınamayacağını propagandasını yapmaktadırlar. Silahlı mücadele, devrimci savaş dengisinde bu kesimlerin adeta beti benzi solmaktadır. Dolayısıyla bütün bunları yok saymayarak mücadeleyi sadece tek düze pratik bir hat üzerinden değil, bütünlüklü olarak her alanda, her kesime dönük ideolojik-politik ve pratik ayakları üzerinden ele almak durumundayız.

Önümüzdeki bahar sürecin ve gündemlerin yoğunluğu düşünüldüğünde, devletin saldırı politikalarına karşı etkin ve başarılı bir politik mücadele yürütenin koşulu, gerekli hazırlıkların şimdiden planlanarak kitleler içerisindeki çalışmalara zamanında başlanmasıdır. Bu güncel gelişmeler genel mücadelenin bir parçası olarak ele alınıp, her eylemin, etkinliğin, gündemin kendi özgünlüğü ön plana çıkartılarak Halk Savaşı’nı güçlendirecek şekilde ele alınmasının önemi yadsınmamalıdır. Zira silahlı mücadelenin “miadını doldurduğunu” düşünenler, devrimci mücadeleyi birkaç büyük şehrin merkezi yerlerinde polisin verdiği izin çerçevesinde yaptıkları basın açıklamalarıyla ibaret görenler, bütün eşitsizliklerin ve kötülüklerin panzehiri olarak halkımıza parlamentoyu adres gösterenler fena halde yanılmaktadırlar. Bu kesimlerin siyasal coğrafyamızda referans aldıkları “ışık” Kemalizm, dışarda ise AB’dir. Bunlara göre “yarım kalan Kemalist devrimleri tamalayacak olan AB ve bu paralele öngörülen düzenlemelerdir. Bunların “Türkiye artık değişti. Eski Türkiye değil” demeye getirdikleri budur. Özüde değişen ne oldu? Türk devletin emperyalizmle olan ilişkisi mi değişti? Bizim bilmediğimiz bir tarihte yarı feodal, yarı sömürge olan siyasi iktisadi yapı değişip toprak devrimi mi gerçekleşti? Devletin yapısı mı değişti? İşçi sınıfı iktidara mı geldi? Kürt ulusu ve diğerleri üzerindeki imha, inkar ve katliamlara son verilerek talepleri kabul mü edildi? Kitlelerin kötü yaşam koşulları, açlık, sömürü ortadan mı kalktı? HAYIR! Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinin özünde değişen bir şey olmadı. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugün de tek çözüm Halk Savaşı’nın kendisidir. Bütün eşitsizlikleri ve kötülükleri ortadan kaldıracak, değiştirip-dönüştürerek devrime götürececek stratejik silah bu savaşın kendisidir.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Laiklik, dincilik ve “ılımlı İslam” üzerine

Türban üzerinden çıkan ve devletin bekliliğine soyunmuş emperyalizmin yeminli uşakları burjuva feodal partilerin yönlendirdiği tartışmalar ülke içerisinde gündeme oturmuş durumda. Tabii ki kimileri bu gündemin suni gerekçelerle çıkarıldığını savunabilir. Ancak sorun, sorunun suni bir gündem olup olmadığı değil. Sorun bu meselenin sorun haline gelmesine zemin sunan gerçekliğin, yani sosyo-ekonomik yapının var olmasıdır. Kimi ordu icazetli savaş gazetelerinde atılan “İran mı oluyoruz?” manşetleri; buna karşın AKP ve güdümündeki gazetelerin demokrasi mücadelesine soyunmuş gözükün savunusunun bizim açımızdan nasıl okunacağı önemli bir noktadır.

Şu bir gerçeklik ki biz, ister bu tartışmalara girelim ister gir-meyelim, bugün burjuva feodal partiler ve onların efendileri emperyalistler bu ülkede suni gündem yaratmakta ya da olası bir gündemi çarpıtarak kitlelerin kafalarını bulandırmakta görevlerini layıkıyla yerine getiriyorlar. Kutuplaşmalar kitlelere dayatılıyor, devamında “laikler” ve “dinciler” vb kategorilerde sınıflandırılıyor ve kitleler bu iki ayrı kutuptan birinin parçası olmaya zorlanıyor. Kutuplaşma ve devamında gelen kitlelerin kendi gerçekliğine yabancılaşması, Türk devletinin ve göbekten bağımlı olduğu ABD emperyalizminin yıkıma ve sömürüye dönük ekonomik, sosyal politikalarının ülkemizde yaşam bulmasını kolaylaştırıyor.

Şu sıralar gündemde olan “dincilik” ve “laiklik” tartışması ile paralel olarak, ılımlı İslam söylemi de beraberinde yeni tartışmaları getirdi. Biz bu tartışmalarda, Büyük Ortadoğu Projesi’nin uzun vadeli politik çerçevesini hatırlatarak ve buradan hareketle değerlendirmeler yaparak, ülkemizdeki tartışmalara cevap olabiliriz. Sorun şu ki, bütün gerici iktidarlar gibi emperyalistlerin kendisine eklemlediği bizimki gibi ülkelerin hakim sınıfları da, iktidarlarını korumak için dini her zaman araç haline getirmiş ve siyasal bir argüman olarak işlemişlerdir. Emperyalistlerin Irak ve Afganistan işgallerinde kendilerine yönelen saldırıların temelinde din olgusunun önemi büyüktü. İşgal edecekleri ve etmek istedikleri yeni pazarlarında sorunsuz bir şekilde konumlanmak için bir yarı sömürge olan Türk devletinde olduğu gibi “ılımlı” bir şekilleniş yaratmak istediklerini rahatlıkla görebiliriz. İşte “laiklik” ve “dinci” kutuplaşmasından arta kalacak yeni iktidarı özellikleri bize bunu gösterecektir: Emperyalizme uşaklık.

Emperyalistlerin bu çabasını biraz daha açalım. Özellikle ABD emperyalizminin, işgali altında bulunan yerlerde ya da kendisine bağlı sömürge ve yarı sömürgelerde yaptığı şudur; ılımlı model. Bunun ülkemizdeki adı ise; ‘ılımlı İslam’. Emperyalizme sorunsuz uşaklık etmenin bu yeni formülü; geniş halk yığınlarının kafalarını bulandırmak, onları hak arama mücadelesinin dışına itmek ve ABD emperyalizminin işgallerinin kılıfı olan demokrasi ihracatçılığı için örnek bir model olma rolünü üstlenmiş bulunmaktadır.

Eskiyen bir “ılımlı” model; Kemalizm

Bugün ABD emperyalizminin başını çektiği bu “ılımlı”laştırma, ‘demokratikleştirme’ saldırganlığı, emperyalistlerin 20. yy başlarında da uyguladığı bir taktikti. Osmanlı devleti Türk devletine dönüştüğünde bunun en önemli uygulayıcısı, bu geçişte taşıyıcı rolü üstlenen Kemalist kilitti.

M. Kemal, bir yandan ‘laik-muasıv medeniyet’ seviyesine ulaşmış bir “cumhuriyet”i işaret ederken, bir yandan da kurucu meclis uygulamasıyla bu cumhuriyetin çatısı ilan edilen TBMM’ye Türkiye-Kuzey Kürdistan’dan gerici dinci liderleri seçerek oturmuştur. Kemalist klik devamlı farklı din ve inançları asimile etmek ve baskı altında tutmak için ilk elden Diyanet İşleri kurumunu “laiklik” adı altında kurdurmuştu. Hem kendi iktidarını korudu, hem de halk adına bir “ulus-devlet” inşa etti. Emperyalizmden ithal edilmiş ‘demokrasi’ böylece işledi.

Bugünkü “ılımlı İslam” modeli de, yine başta ABD emperyalizminin çabası ile yaratılan ‘yeşil kuşak’ta yer alan ve bu sebeple katı dinci görüntüsünü bugünlere kadar sürdüren Ortadoğu ülkelerinin emperyalizme yedeklenmesinde ve bu ülkelerdeki mevcut yapının çözülmesinde ciddi bir rol oynayacaktır. Emperyalistler açısından (özellikle ABD) Türk devletinin bu çözümde oynayacağı rol büyük önem teşkil ediyor.

Öte yandan türban sorununu kendi gerici çıkarları doğrultusunda ele alan AKP, MHP ve CHP, bunu hakim sınıfların ideolojileri çerçevesinde ele almaktalar. Bu nedenle bu soruna bizlerin yaklaşım tarzı ne onların dediği ‘demokrasi’ çerçevesinde olmalı, ne de onlara muhalif olan kesimin çığırkanlığını yaptığı ‘laiklik’ temelinde olmalı.

Ülkemizde sosyo-ekonomik yapı gerçekliğinden kaynaklı türlü türlü demokrasi sorunu yaşanmaktadır. Gerici hakim sınıf kliklerinin mevcut sorunlardan, kendi çıkarları için yaratılan suni gündemlerin peşine takılmak, halkın kendi iktidarlaşma mücadelesine yabancılaşmayı getirecektir. Emperyalizmin himayesindeki burjuva ve feodal devletin dayattığı bu süreç, kırılması gereken bir ideolojik kuşatmadır. Bu ideolojik kuşatmaya, ideolojik bir netlikle cevap vermeliyiz. Sorunlara çözüm bulacak programa sahibiz; Yeni Demokratik Cumhuriyet programımız bugün bu sorunlara cevap olacak niteliktedir. Ve bu nedenle her zamankinden daha çok kitlelere sunulmalıdır. Kitlelerin bu programı ete kemige büründürmesi kaçınılmazdır. Maoist komünistlerin hazırladığı bilimsel nitelikli asgari program, onların talepleri doğrultusunda hazırlanmıştır.

Unutulmamalıdır ki suni gündemlerle törpülenmeye çalışılan, mücadeleler sonucu ete kemige büründürülmüş kazanımlardır. Bu değerleri daha da büyütmek için Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı etrafında konumlanarak örgütlü mücadelemizi daha da güçlendirelim. Kazanmanın ve gerici iktidarı zapt etmenin yegane yolu budur. Bu doğrultuda merkezi iradenin etrafından örgütlenip Halk Savaşı’nı daha da güçlendirelim. Ve bu vesileyle yaklaşan bahara merhaba diyerek hareket hızını artıracak birliğe güç verelim.

Doğa, Kütahya’dan dünyaya alarm veriyor

Kendilerini destekleyen sermayedarları ve efendileri olan emperyalistleri memnun etmek için doğanın dengesini gözetmeden her şeyi yeşil ışık yakan hükümetlerin politikaları sonucunda hava, su ve toprak kirliliği hızla ilerliyor, canlı yaşam alanları gittikçe daralıyor

Hızla değişen dünyanın gündeminde 1970’li yılların başından itibaren giderek artan ve insanlığın en büyük ortak sorunu ve ortak endişesi haline gelmiş olan çevre sorunu yer alıyor. Ülkemizde de egemen sistemin bir yansıması olarak görülen çarpık kentleşme, hükümetlerin özellikle ormanlık alanların parsellenmesi ve gelişmiş ülkelerin sanayi atıklarının ülke topraklarımızda gömülmesine kapı açma politikaları ve son olarak da sanayi kuruluşlarının çevreye verdikleri zararlar birlikte hava, su ve toprak kirlenmesi, gürültü, erozyon gibi çevre sorunları önemi oranda yaşanmaktadır.

Yok olan sadece hava toprak ve su mu?

Ülkemizde hava kirliliği büyük şehirlerde son yıllarda ciddi bir sorun olarak görülmektedir. Evsel kullanım için tüketilen ana enerji kaynaklarının arasında doğalgazın yanı sıra hala petrol, linyit ve odun büyük oranda yer tutmakla birlikte, hava kirliliğinden önemli oranda bu durum da sorumludur. Ülkede linyit rezervlerinin zengin olmasına rağmen, düşük vasıflı olması ve hiçbir iyileştirme işlemi yapılmadan ısıtıcılarda kullanılması, bunun yanında yakma tekniklerine uygun olmayan yöntemlerle sanayide ve konutlarda yakılması, hava kirliliğinin en önemli sebeplerinden birini oluşturmaktadır.

Kuzey Kürdistan illerinde süren haksız savaş ve ekonomik sebeplerden ötürü şehirlere ve özellikle batı illerine yapılan kitlesel göçlerin sonucunda buralarda yoğun çarpık kentleşme sorunları, bununla bağlantılı olarak da yeni çevre sorunları meydana gelmiştir. Bu gibi illerde, özellikle geçtiğimiz yıl yaşanan su sıkıntılarını da kapıda ki tehlikenin çanlarını çalmaktadır.

Ülkemizde tarım için elverişli alanları toplam olarak 27.9 milyon hektardır. Bu

miktardaki arazinin yaklaşık 4 milyon hektarı sulanabilmektedir. Ekilebilir toprak kalınlığının 20-50 cm’sini humus tabakası oluşturmaktadır. Böylesi bir ekilebilir toprak kalınlığının oluşması için binlerce yıl geçmesi gerekmektedir. Bu durum ise ülke topraklarımızın ne denli önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Topraklar insan biyosferinin en önemli ögesidir. Toprakta meydana gelebilecek tüm olumsuz değişimler, insan yaşamını önemli ölçüde etkileyebilecek güçtedir. Çevre ile ilgili saydığımız bu sebeplerden kaynaklanan kirlilik, son yıllarda Kütahya, Muğla (Yatağan), Kayseri, Erzurum, Denizli, Uşak, Yozgat, Çanakkale, Edirne, Balıkesir, Amed ve Sivas illerinde önemli boyutlara ulaşmış bulunmaktadır.

Kütahya hava kirliliğinde en önde

Kütahya ilinde 1996 yılından itibaren çevre kirliliği ile ilgili ciddi sorunlar ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu ilde özellikle hava kirliliği gözlenmektedir. Yapılan araştırmalarda kükürtdioksit (SO2) ve partiküller madde (duman) ortalamalarının en yüksek olduğu ilin Kütahya olduğu tespit edilmiştir. Devlete ve özel sektöre bağlı kuruluşlar bu noktada hiçbir önlem almıyor. Sağlık problemlerinde artış yaşanmasına rağmen hiçbir sağlık taraması yapılmıyor. Yerleşim alanlarının çok yakınında kurulan fabrikalar ile belediyenin atıklarının %50’i köylere boşaltılmaktadır. Fabrikaların atıma tesisleri yetersiz ya da çalıştırılmamakta birlikte derelere deşarj yapılmaktadır. Ve neredeyse bütün fabrikalarda fosfetik çukurları bulunmaktadır. Tüm bunlar göz ardı edilerek sorunun sadece doğalgaza geçilmemesinden kaynaklı olduğu söylenmektedir. Yaşam alanlarının bozulmasına ise insanlar tepkisiz bırakılmaktadır, zira bildik bir yöntem olan ufak tefek ihtiyaçların karşılanması ile susturulmaktadır.

"Fabrikalardan çıkan sarı duman..."

Bu gibi çevre sorunlarının yaşandığı Kütahya’da halkın görüşlerini aldık. Kirliliğin artmasında önemli etkisi olan fabrikalar için "Bu tesisler 50 yıldır var" diyen Çetin Baştürk adlı köylü şunları söyledi: "Kuruldukları zaman burada ev falan yoktu. İnsanlar iş var diye buraya getirdiler evlerini. Sadece Kütahyalılar yok burada, iş bulmak için dışardan gelen insanlar da var. Diyarbakırlı, Bozhöyükü, Afyonlu, bir sürü insan var." Baştürk, fabrikaların filtre takmadığını söyleyerek, "Karşıdaki süt fabrikası kükürün en adisini yakıyor. Öyle bir siyah duman çıkıyor ki köyün içinde durulmuyor. Ama kimi kime şikayet edeceksin. Bırakalım şu büyük fabrikaları, yanımızdaki şu küçük fabrikaların bile çok etkisi var. Şeker fabrikası çalıştığı zaman şu Porsuk Çayı’nda canlı mahluk bulamazsın. Şeker fabrikası kireçle yıkama yapıyor, yıkamadan sonra da atıklarını dereye boşaltıyor" dedi.

Baştürk, "Köyümüzde bronşit hastası olan çok fazla insan var. Fabrikaları kötülemek istemem ama ben askerdeyken iki kez prostat ameliyatı oldum ve düşük oranda kanser çıktı. Ama fabrikaların gazından mı, tozundan mı bilemem, bunlar ucuz yakıttan da kaynaklı olabilir" dedi.

"Köylü pisliğe ses çıkarmıyor ki. Azot fabrikaları 50 yıldır var. Fabrikalardan çıkan sarı duman ekinlerimizin çiçeklerini yok ediyor, beyaz toz çıkınca şu gördüğünüz arazide ekim yapamıyoruz. Sarı duman yere çıktığı zaman vücudumuzda karın-calanma oluyor, dışarı çıkamıyoruz. Bu duman bırakalım köyü, bütün Kütahya’yı kaplıyor. Sanayi atıkları açık kanallardan Porsuk Çayı’na akıyor" diyen Baştürk, belediyenin gelirinin çok fazla olduğunu ama "yol yapılıp yıkmaktan, çiçek ekip dikmekten" bu sorunlara zaman ayıramadığını (!) söyledi.

'Gümüş tesisleri nedeniyle köyün büyük kısmı kanser'

Yaşanan sorunlarla ilgili görüşlerini aldığımız Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Kütahya İl Başkanı Zeki Okay, Kütahya’daki fabrikaların bacalarına filtre takılmadığını, konunun önemsenmediğini, bunun sonucunda bitki türlerinin tükenmekte olduğunu söyleyerek, "Azot’un çıkardığı dumandan mı bilmiyorum. İnsanlar ‘işim olsun da hava kirliliği umurumda değil’ şeklinde düşünüyor. Fabrikaların kapanmasıyla işsiz kalma korkusu var insanlarda" dedi.

Hava kirliliğinde kaçak kömür kullanımının etkili olduğunu söyleyen Okay, "Vatandaş ucuz olduğu için bunu kullanıyor. ‘Benim yakmamamla mı bitecek’ diye düşünüyorlar" dedi. Okay, hava kirliliğine çözüm için doğalgaz önerilerinin yapıldığını söyleyerek, "Halkın tamamı bunu kullanabilecek mi bilmiyorum, pahalı bir yakıt aracı çünkü. Kova kömürü toplayan vatandaş doğalgazı nasıl kullansın?" dedi. Okay, 'Genel bir sağlık taraması yapıldı mı?' şeklindeki sorumuza şöyle yanıt verdi: "Bir sağlıklı olarak sağlık taramasının yapıldığını duymadım, şikayeti olan hastaneye geliyor. Dulkadir köyüne yakın olan Gümüş tesisleri nedeniyle köyün büyük bir kısmı kanser oluyor. Bu, tesisin çevresindeki köylerde de görülüyor. Bergama’dan köylüler gelmişti bu nedenle ama yine destek görmediler, tek kaldılar. Kütahya halkından da bir destek görmediler, işsizlik korkusundan kaynaklı verilmedi bu destek".

Okay son olarak şunları söyledi: "Örgütlü bir şekilde karşı koymak gerekiyor, bireysel çıkışlarla bir şey olması zor. Toplumu bilinçlendirmek gerekir ve eylemlerle bunları teşhir etmemiz gerekir."

“Tepemde baz istasyonu istemiyorum”

İSTANBUL- Mahallelerine kurulan baz istasyonunun kaldırılmasını isteyen Güzeltepe Mahallesi halkı sokağa çıkarak "baza hayır" dedi.

23 ocak tarihinde Güzeltepe İlköğretim Okulu önünde toplanan Güzeltepe halkı, ilkokula 20 metre uzaklıkta kurulan baz istasyonunun bulunduğu yerden kaldırılmasını istedi. "Sağımda solumda, önümde arkamda, tepemde baz istasyonu istemiyorum" yazılı pankart açan kitle,

"Ölüme hayır", "Baza hayır" şeklinde sloganlar attı.

Eylemde Güzeltepe halkı adına yapılan açıklamada, baz istasyonlarının zararlarının göz ardı edildiğine dikkat çekilerek, "Hiçbir hizmet insanın yaşamı kadar öncelik ve önem taşımaz. Yararlı bir hizmetin karşılığı olarak ölüm, uygun bir sonuç olarak kabul edilemez" denildi. Açıklamada Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu’nun genelgesinde çocuk ve gençlik merkezleri, kreş, okul ve diğer kuruluşların yakınında baz istasyonlarının kurulmasının yasaklandığı, fakat buna rağmen Güzeltepe Mahallesi’nde bulunan ilkokulun 20 metre uzağına baz istasyonunun kurulduğu belirtildi. Baz istasyonlarının sinirlilik, unutkanlık, depresyon, beyin hastalıkları, uykusuzluk, baş ağrısı, baş dönmesi, kanser ve daha birçok sağlık sorunlarına neden olacağı belirtilen açıklamada, Güzeltepe Mahallesi’nde bulunan baz istasyonunun kaldırılması için gerekli işlemlerin başlatılması istendi.

Bir gazeteci daha tutuklandı

AMED- Azadiya Welat Gazetesi Yazı İşleri Müdürü ve İmtiyaz Sahibi Vedat Kurşun, Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ‘örgüt üyeliği’ ve ‘basın yolu ile örgüt propagandası yapmak’ iddialarıyla tutuklandı.

90’lı yılların başında yayın hayatına Kürtçe olarak başlayan haftalık "Welat" ve "Welatê Me" gazetelerinin devamı olarak 15 Ağustos 2005’te kurulan Azadiya Welat gazetesi, verilen cezalar ve açılan davalar nedeniyle bir yıl içinde en az iki yazı işleri müdürü değiştirdi.

İlk yazı işleri müdürü olan Hamdullah Yılmaz hakkında 24 dava açıldı ve iki ayrı davadan toplam 3 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Gerekçe ise hep aynı: ‘Örgüt propagandası yapmak.’ Vedat Kurşun hakkında ise şimdiye kadar 20’den fazla dava ve onlarca soruşturma açılmıştı.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

ABD: Kontrgerillaya para desteği veriyoruz

Afganistan ve Irak'ı "öзgürleştirmek", "demokratikleştirmek" için işgal ettiğini öne süren ABD, kontrgerilla örgütlerine 'kaygı verici boyutlarda mali destek' sağladıklarını itiraf etti. Seçim süreci içerisinde olan ABD'de, Demokrat Parti Temsilci William Delahunt, Kolombiya'daki bir kontrgerilla örgütlenmesi olan Kolombiya Birleşik Özsavunma Güçleri'nin 'ABD'deki şirketler tarafından kaygı verici bir boyutta mali destek' aldığını ifade etti. Delahunt, bu bilgileri öğrenebilmek için Kolombiya'nın İtagüi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan 5 eski kontrgerilla üyesi ile görüşmüş olduğunu söyledi. Bu güçlere destek veren şirketlerin isimlerini açıklamayacağını söyleyen Delahunt, bu tavrı ile aslında şirketler ile kontrgerilla güçleri arasındaki ilişkinin açığa çıkartılması ve engellenmesi gibi bir kaygısının olmadığını, bu açıklamayı seçimlerde prim kazanmak için yaptığını da ortaya koydu.

Fransa'da öğretmenlerin grevi havayı ısıttı

Fransa'da öğretmenlerin ücret artışı ve işin korunması talebi ile 25 ocak günü gerçekleştirdikleri greve öğretmenlerin yüzde 55'i katılırken, ülke genelinde on binlerce kişinin katıldığı eylemler düzenlendi. Daha önce de on binlerce memur ve işçinin emeklilik politikasını protesto etmek ve işin korunmasını istemek amaçlı sokağa döküldüğü Fransa'da bu kez öğretmenler greve gittiler. Sendikaların yaptığı açıklamaya göre grev 400 eğitim kurumunu etkiledi. Kamu hastaneleri, postaneler ve hava alanları çalışanlarının da katıldıkları greve üniversite öğrencileri sendikası UNEF, lise öğrencileri sendikaları UNL ve FIDL ile kendisini "apolitik" olarak ifade eden sağcı Snae-CSEN sendikası da destek verdi. Solidaires sendikalarının çağrısı üzerine Paris'te sokağa çıkan 30 bin kişi, iş birimlerinin ortadan kaldırılmasını protesto ederek, ücret ve alım gücünün artırılmasını istedi. Hükümetin bu yıl içerisinde 22 bin 900 iş alanını ortadan kaldıracağını belirten işçiler, 2009'dan itibaren ise yılda 35 bin iş alanının yok olacağını ve bunun da kamu hizmetlerinde çalışan her iki memurdan birinin emekliliğe ayrılması anlamına geldiğine dikkat çekiyorlar.

NATO'da Almanya ve ABD gerilimi tırmanıyor

ABD'nin Afganistan işgalinin ardından dile getirdiği erken zafer söylemleri şu sıralar yerini destek arayışına bırakmış durumda. Afganistan'da Taliban karşısında başkent dışındaki hiçbir yerde denetim kuramayan ABD'nin, Almanya'ya yaptığı asker gönderme çağrısı kabul edilmedi. Kanada'nın, NATO tarafından Afganistan'a takviye asker gönderilmemesi halinde 2009 yılında 2 bin 500 askerini çekeceği tehdidinde bulunmasının ardından ABD ve NATO, Almanya'dan, Afganistan'da bulunan 3 bin 500 askeri ne ek asker göndermesini istemişti. Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates'in, Alman Savunma Bakanı Franz Josef Jung'a "alışılmadık sertlikte" bir mektup göndererek Afganistan için asker istediği Alman Savunma Bakanlığı tarafından da doğrulandı. Mektupta Alman ordusunun Afganistan'ın kuzeyindeki hizmetlerini öven Gates, ancak Almanya'nın güneyde Taliban ve El Kaide militanlarıyla yaşanan çatışmalara katılmaması nedeniyle NATO üyesi diğer ülkeler arasında rahatsızlıklar olduğunu belirtiyor. Gates, ayrıca Berlin'i NATO içinde bölünme ve güven kaybı olabileceği konusunda da uyarıyor.

Berlin'den ABD'ye ret

NATO'nun da Afganistan için asker talep ettiği Almanya ise ABD'nin yanıtını reddetti. Almanya Savunma Bakanı Jung, Alman birliklerinin Afganistan'daki misyonuna devam edeceğini belirterek, ancak güneye çatışmalar için asker gönderilmeyeceğini kaydetti. Alman Dışişleri Bakanı Frank Walter Steinmeier de Amerikan Savunma Bakanı Gates'in talebini redderken, Sosyal Demokrat Parti'nin savunma uzmanı Rainer Arnold da ABD'den gelen mektubu eleştirdi. Arnold, Alman birliklerinin Afganistan'ın kuzeyinde 'görev'ini sürdürdüğünü, güneye ise lojistik destek verdiğini kaydetti.

ABD'de savaşa hazırlık bütçesi

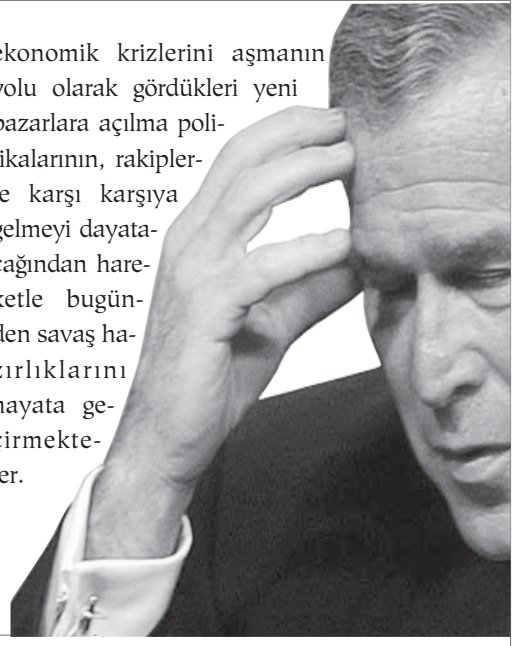
Seçim süreci içerisindeki ABD'de, 2009 yılı için Kongre'den talep edilen 3.1 trilyon dolarlık rekor bütçede aslan payı 'savunma'ya ayrıldı.

Bush'un "iyi bir bütçe" olarak nitelediği ve ABD tarihindeki gelmiş geçmiş en büyük bütçe olma özelliğine sahip olacak olan 2009 bütçesinde 'savunma'ya yüzde 7, iç 'güvenliği' yüzde 11 oranında pay ayrıldı. 2000 yılında 'savunma' için 305 milyar dolar ayıran ABD, 2009 yılı bütçesinde ise 'savunma'ya 515 milyar dolar ayırmayı hedefliyor. Böylece 2001 yılından bu yana ABD'nin 'savunma' için ayırdığı bütçe oranı yüzde 75 oranında arttı, ki bu, ABD savunmasının 2. Emperyalist Paylaşım

Savaşı'ndan beri bütçeden aldığı en yüksek pay. Bush ayrıca Irak ve Afganistan'daki savaşların finansmanı için vergi yılının ilk ayları ile yeni yönetimin geleceği ocak 2009'a dek 70 milyar dolar talep etti.

ABD'nin devasa miktardaki silahlanma durumu, Asya-Afrika coğrafyalarında devreye soktuğu Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde gerçekleştirdiği işgaller ve belirlediği İran-Suriye gibi yeni hedefler ile diğer emperyalist güçlerle yürüttüğü mücadele göz önüne alındığında, ABD'nin 2009 için talep ettiği bütçenin savaş bütçesi olduğunu söylemek mümkün. Görünen o ki ABD başta olmak üzere dünya emperyalist güçleri, giderek sıklaşan ve büyüyen

ekonomik krizlerini aşmanın yolu olarak gördükleri yeni pazarlara açılma politikalarının, rakiplerle karşı karşıya gelmeyi dayatacağından hareketle bugünden savaş hazırlıklarını hayata geçirmekte-ler.

“Özgürlüğün” bedeli: 1 milyon 30 bin ölü!

2003 yılı mart ayından beri Amerikan işgali altında bulunan Irak'ta 1 milyon 30 bin insanın hayatını kaybettiği açıklandı.

Amerikan işgali altında bulunan Irak'taki ölü sayısı her geçen gün artıyor. Irak'a demokrasi ve insan haklarını götürceğini öne sürerek işgal eden ABD; bu ülkeye kan, gözyaşı ve ölümden başka bir şey götürmedi. İşgalin başladığı günden beri Iraklılar rahat yüzü görmedi.

Evleri Amerikan askerleri tarafından basılan, haksız yere tutuklanan Iraklılar, her gün bir yakınlarını kaybetmenin acısını yaşıyor.

Irak'ta yaşanan işgalin, Irak halkına kesilen ağır faturasını 'uygar' Batı dünyası da kabullenmeye başladı. İngiliz kamuoyu araştırma şirketi Opinion Research Business (ORB) tarafından yapılan araştırma, ABD'nin Irak'a götürdüğünü öne sürdüğü 'öзgürlüğün' faturası-

nın korkunç ağırlığını bugüne değin görmemiş olanlar için bir kez daha gözler önüne serdi: 1 milyon 30 bin insanın hayatı.

Araştırmaya göre, Irak'taki insanların yüzde 20'si hane halkından en az birisini kaybetti. Elbette bunlar, cansız bedenlerine ulaşılan insanların sayısı. Başka bir deyişle işgalci güçler tarafından katledilen ve toplu şekilde defnedilen Iraklılar bu bilançoya dahil değil!

ABD'nin "öзgürlük" götürmek iddiası ile işgal ettiği Irak'ta, 20 Mart 2003'ten bu yana ölenlerin sayısı bir milyonu aştı

Çad'da direnişçiler kontrolü ele geçirdi

Eski bir Fransız sömürgeci olan ve halen Fransız askerlerinin bulunduğu Çad'da, Demokrasi İçin Birleşik Güçler ve Değişim Askerleri adlı gerilla gruplarının başkenti ele geçirdikleri açıklandı.

Devlet yönetimine karşı mücadele eden söz konusu güçler, Devlet Başkanı İdris Deby'nin ülkenden çıkmasını isterken, Debi ülke dışına çıkmayacağını duyurdu. Başkenti kuşatarak ele geçiren

gerillaların Genelkurmay Başkanı'nı öldürdükleri belirtiliyor.

11 Ağustos 1960 tarihinde Fransa'dan sözde bağımsızlığını alan Çad'da, kısa bir süre sonra Devlet Başkanı François Tombalbaye'nin politikalarına karşı çıkan çeşitli örgütler mücadele başlattılar. 1975 yılında İslamcı örgütlerin Tombalbaye'yi devirerek başkenti ele geçirmeleri üzerine Fransa başta olmak üzere

kimi emperyalist güçler ülkeye müdahale etmişlerdi. Müdahalenin ardından Fransa'nın desteği ile Devlet Başkanlığı'na getirilen Hissene Habre, dönemin Genelkurmay Başkanı İdris Deby tarafından yapılan darbe ile yönetimi kaybetti ve ülkede yıllardır alttan alta süregelen çatışmalar yeniden patlak verdi. 2001, 2005 ve 2006 yılında yapılan seçimleri Deby'nin kazanması ile çatışmalar iyice büyümüştü.

ABD Polonya'ya füze üssü kuruyor

Son günlerde Rusya ile arasında gerginliğin yaşanmasına neden olan ABD'nin Polonya'da füze kalkanı tesisleri kurma girişiminde ilke anlaşmasına varıldı. ABD'yi ziyaret eden Polonya Dışişleri Bakanı Radek Sikorski, Condoleezza Rice ile düzenlediği ortak basın toplantısında, füze kalkanı karşılığındaki taleplerin ABD tarafından kabul edildiğini, ABD'den Polonya'nın bazı güvenlik sorunlarının da iki ülke arasındaki anlaşmaya dahil edilmesini talep ettiklerini ifade etti. Polonya, önceleri kabul etmediği, daha sonra pazarlık neticesinde kabul ettiği ABD'nin füze kalkanı tesisleri karşılığında, başta hava savunma tesisleri olmak üzere savunma sisteminin ABD tarafından modernize edilmesini talep etti. Sikorski, Polonya'nın isteklerinin ABD tarafından kabul edilmesinin memnuniyet verici olduğunu söyleyerek, müzakerelerin henüz bitmediğini, sadece bir ilke anlaşmasının yapıldığını ifade etti.

Son zamanlarda Ortadoğu, Orta Asya ve Balkanlar'da hegemonya kurma hamlesiyle bölgede geniş güvenlik koridoru oluşturmaya çalışan ABD, uzun süredir Polonya'da füze kalkanı sistemi kurmak için çaba gösteriyordu. Baş düşmanı gördüğü İran'ı ve son zamanlardaki ataklarıyla ABD'ye dış bileyen Rusya'yı abluka altına almaya çalışan ABD, aynı zamanda Polonya gibi ülkeleri çeperine alarak askeri ve savunma yönünden güçlü kılmaya çalışıyor. Zira ABD, Polonya'da 10 öneleyici füze sisteminin kurulmasının yanında eş zamanlı olarak Çek Cumhuriyetinde de bu sisteme bağlı bir radar istasyonunu kurmayı planlıyor. ABD'nin bu girişimlerinin kendisine karşı önlem ve tehdit olduğunu her defasında belirten Rusya, Polonya'ya tepkisini gösteriyor. ABD ise kurmaya çalıştığı bu füze kalkanı sisteminin öncelikle

İran'dan gelebilecek bir saldırıya karşı Avrupa'yı koruma amaçlı olduğunu öne sürerken, Rusya, bunun bahane olduğunu, asıl amacın ABD'nin bölgeyi kontrol altına almak ve kendisini hedef almak olduğunu savunuyor.

Filistin'de büyük dram

İsrail'in Gazze'ye gerçekleştirdiği saldırının ardından ambargo uygulayarak her türlü giriş çıkışı engellemesi nedeniyle bölgede yiyecek, su ve ilaç sıkıntısı yaşanırken, dünya yaşananlara karşı sessizliğe gömülmüş durumda. İsrail'in Hamas yönetimindeki Gazze Şeridi'ni 17 ocaktan bu yana abluka altına alması Filistinlileri isyan ettirdi. Bölgede elektrik kesintisinden sonra benzin, ilaç gibi temel ihtiyaçlarını gideremeyen halk, 23 ocak günü Gazze Şeridi'ni Mısır'dan ayıran sınır duvarını yıkarak Mısır'a geçti. Yaralılarını, hastalarını tedavi ettirmek isteyen çoğu kadın yüzlerce Filistinlinin Mısır'a geçmesinin ardından sınır kapısında kısa süreli gerginlikler yaşanırken, yıkılan duvar Mısır tarafından bir süre sonra yeniden inşa edildi. Öte yandan İsrail'de, yaklaşık bir yıl aradan sonra 4 Şubat günü ilk kez bir intihar saldırısı düzenlendi. İsrail'in güneyindeki Dimona kentinde düzenlenen saldırıda eylemi gerçekleştiren iki kişi ile İsrailli bir kadın hayatını kaybetti. Polisin verdiği bilgiye göre, eylemcilerden biri üzerindeki bombaları patlatırken, diğeri de polis tarafından vuruldu. Eylemin sorumluluğunu El Fetih'e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin askeri kanadı Ebu Ali Mustafa Tugayları ve Ulusal Direniş Tugayları üstlendi.

Marksizm'in Güncelliği Sempozyumu'ndan gözlemler

1848 Yılında Avrupa'da dolaşmaya başladığı bildirilen hayaletin ruhu, 2-3 şubat günlerinde kendisini Ankara'da duyumsattı. Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi tarafından düzenlenen Manifesto'nun 160. Yılında Marksizm'in Güncelliği Sempozyumu, İnşaat Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirildi. "Sendika.org" sitesinden canlı verilen Sempozyum'a, özellikle ilk gün yoğun bir katılım sağlandığı gözlemlendi.

Açılış konuşması Yüksel Akkaya tarafından yapılan Sempozyum'un I. oturumunun konusu "Marksizm'in Güncelliği" üzerine Metin Çulhaoğlu, Sungur Savran, Aydın Çubukçu, Haluk Gerger ve Metin Kayaoglu sunum yaptılar. Katılımcılar, genel olarak Marksizm'in güncelliğini sürdürdüğü yönünde düşüncelerini dile getirdiler. Sungur Savran, kendisinden beklenenden farklı olarak akademik bir yaklaşımdan çok politik bir sunum yapmayı yeğledi. Marksizm'in güncelliğini koruduğunu dile getirmekle birlikte, "sosyalizm pratiklerinin" uğradığı yenilginin Marksizm'in inandıcılığını zayıflattığını, sosyalizm pratiklerinin yenilgiye uğramasının nedeninin de "tek ülkede sosyalizm" politikası olduğu düşüncesini yineledi. Aydın Çubukçu, konuşmasında Manifesto'nun bir komünist parti programı olduğunu anımsatarak, işçi sınıfı savaşımında parti gerekliliğine vurgu yaptı ve kendi cephesinden ülkemiz devrimci hareketinin geçmişte yaşadığı bir takım olumsuzluklara değindi. I. oturumun en tartışmalı ve en çok tepki toplayan bölümü ise Metin Kayaoglu'nun sunumu oldu. Kayaoglu, sunumunda Manifesto ile Kapital arasında yapısal bir karşılaştırma yapmaya çalıştı. Manifesto'da "özel" bir yaklaşım sergilediği, Kapital'de ise "nesnel" sergileme yapıldığı yönündeki düşüncesini dile getirdi. Bu yönde Manifesto'ya devrimci bir politika egemen olduğunu belirten Kayaoglu, Kapital'de kapitalizm çözülmesinin yapıldığı bir durağanlık bulunduğunu ileri sürdü. Devamında, gerçekleşen sosyalist devrimlerin Marksizm'den uzaklaştıkları ölçüde başarılı olduklarını öne sürdü.

II. oturum, "Marksizm ve Özgül Alanlar" başlığı altında gerçekleştirildi. Bu kapsamda Galip Yalman "Marksizm ve Devlet", Yasemin Özdek "Devlet ve Demokrasi: Marksizm'in Güncelliği", Çiğdem Çıdamlı "Latin Amerika Deneyimleri: Sınıfın Yeniden Oluşumu ve Neo-liberalizme Karşı Öz Savunma", Nazan Üstündağ "Ulusal Mücadele ve Marksizm Arasında Gerilimler", Nuray Ergüneş "Marksizm ve Kadın" konularında sunumlarını gerçekleştirirken, Ahmet Haşim Köse "Marks, Yoksulluk, Temel Gelir ve Türkiye Üzerine Gözlemler" konulu sunumunu, sağlık sorunları nedeniyle ikinci gün yapabildi.

Yalman'ın; sunumunda Marksist Devlet kuramında, Lenin'in "Devlet ve İhtilal" yapıtının temel önemde olduğunu belirtmekle birlikte, kuramda bulunduğunu ileri sürdüğü eksikliklerle ilgili yeterince açıklayıcı olmadığı söylenebilir. Burjuva devlet aygıtının burjuvazinin egemenliğini ortak bir biçimde sürdüren bir komite olduğunu belirten Özdek, "Kapitalizmin tarih içerisinde ilkel birikim sağlarken piyasa dışı zor yöntemleri devlet eliyle uygular" görüşünü aktararak; devletin sermayeden görel bir özerkliği olmadığını, tekelci kapitalizmde devletle sermayenin iç içe geçtiğini; yasa, yürütme ve yargıda devlet ve sermayenin bütünleştiğini açıkladı. Parlamenter demokrasinin bu süreç içerisinde göstermelik olmaktan öte giðmedikğini belirten Özdek, 2004 yılında Resmi Gazete'de yayımlanmayan bir kararname ile oluşturulan "Danışma Konseyi" ile içerisinde sermaye kuruluşlarının da yer aldığı "kurullar"ın buna örnek oluşturduğunu, çok uluslu danışmanlık şirketleri tarafından hazırlanan yasaların, hükümetler tarafından meclise sunulduğunu ortaya koydu. Çiğdem Çıdamlı, sunumunda Latin Amerika ve Afrika'da ortaya çıkan gelişmeleri değerlendiren, "Evsizler Hareketi", "Topraksızlar Hareketi", "Toplumsal Hareket Sendikacılığı" gibi gelişmelerin, "Dogmatik Marksizm" şeklinde açıklanamayacağını

ileri sürerek; sınıf kavramını üretim sürecinin dışında temellendirmek isteyen bir yaklaşımı savundu. Nazan Üstündağ ile Nuray Ergüneş, sunumlarını Marksizm dışı/Marksizm'den kopuk bir yaklaşıma dayandırdılar ve bu alanlarda Marksizm'in güncelliğini yadsıyan anlayışları dile getirdiler. Ergüneş ayrıca, "Feminizm de sınıf hareketiyle ilişkilenecek zorundadır" şeklinde bir görüş belirtti.

"Marksizm ve Sosyal Bilimler", Sempozyum'un III. oturumunun konusuydu. Korkut Boratav, İzzettin Önder, Nail Satılğan, İşaya Üşür ve Mehmet Türkay bu oturumun konuşmacılarından. Sağlık gereğiyle gelemeyen Boratav, konuşmasını 2. gün yapabildi. İzzettin Önder, öğretim üyesi olarak üniversitedeyken verdiği Kamu Maliyesi dersinde getirilen görüşlerin bilimsel olmaktan çok, sermayenin çıkarlarına hizmet ettiğini ortaya koyarken; Mehmet Türkay da, benzer biçimde, Marmara Üniversitesi'nde ders verdiği Kalkınma İktisadı alanında da aynı anlayışın egemen olduğunu belirterek, Marksizm'in bilimsel özelliklerine yönelik düşüncelerini aktardı. Boratav ise konuşmasında, Marksizm'in iki özgün yanına vurgu yaptı: 1- Tarihselcilik, 2- Artı-değer kuramı. Boratav, "Kapital'den artı-değer kuramını çıkarırsanız, geriye klasik iktisattan başka bir şey kalmaz" derken, Marks'ın toplumsal tarihe yönelimini, olguların kökenine inme çabasını ortaya koydu. Boratav, diyalektik Lenin ve Mao'nun verdikleri öneme değinirken,

Marksist yaklaşımda sınıfsal karşıtlığın temel oluşturduğunu belirtti.

Sempozyum'un 2. gününde, IV. oturum, "Marksizm, Sınıf Analizleri ve Günümüz İşçi Sınıfı" başlığı altında yapıldı. Bu oturumda, Tülin Öngen "Marksizm'de Sınıf Yaklaşımları", Fuat Ercan "Marks ve Kapitalizmde Sınıflar", Arif Geniş "Kapital ve Sınıf: Sermaye Çözümlemesinden İşçi Sınıfına Giden Düz Bir Yol Var mı?", Yüksel Akkaya "Hekimler ve Sınıfsal Dönüşümleri" konularında sunumlarını gerçekleştirdiler. Tülin Öngen, sınıf kavramının Marksizm'de taşıdığı temel önemi ve Marks'ın sınıfı, üretim tarzı içerisindeki konumu içerisinde ele alıp incelediğini belirtti. Öngen, işçi sınıfının artı-değer üretimiyle tanımlanabileceğini ortaya koyarken, kamu hizmet sektörü çalışanlarının işçi sınıfı içerisinde olduğu görüşü üzerindeki bulanıklığı gideremedi. Ercan, sunumunda Marks'ın "Manifesto", "...18. Brumaire.." ve "Kapital" yapıtlarında getirdiği görüşleri karşılaştırmalı bir analizle ele alarak, sınıf kuramını açıklamaya çalıştı. Ercan, sunumunda bir başka analizi -ülkemizde sınıfsal değişim ve dönüşümler üzerindeki düşüncelerini- de paylaşmaya çalıştı. Bu yönde, tüm değişim sürecine karşın nüfusun %30'unun köylük alanda yaşadığını

ve bu köylülüğün görmezden gelinemeyeceğini belirterek, çok hızlı bir biçimde değişim ve dönüşüme uğrayan küçük esnaf ve zanaatkarların tutucu bir tutum sergilediğini söyledi. Yüksel Akkaya ise son yıllarda hekimlerin "işçileşme"ye başladıkları görüşünü dile getirdi.

Sempozyum'un V. ve VI. oturumlarının konusunu "Marksizm ve Türkiye'de Devrimci/Sosyalist Hareketler" oluşturdu. Haluk Gerger'in, "Bu sempozyumun en önemli bölümü, esas pratik mücadele içinde olanların konuşacağı son iki oturum. Asıl onların ne diyeceği önemli" beklentileri, bu bölümde gündeme geldi. Alp Altınörs (Atılım ve Teoride Doğrultu yazarı), Kutay Meriç (Halkın Devrimci Yolu ve Halkevleri Aktivisti), Özlem Yarkın (EHP), Yücel Filizler (Ufuk Çizgisi), Barışta Erdost (SDP), Mert Büyükkarabacak (Yol Dergisi ve Dayanışmaevleri), Osman Ergin (DTP), Atıl Yıldırm (BDSP) sırasıyla konuşmalarını yaptılar.

Alp Altınörs, ülkemiz devrimci hareketinin yıldızları olarak Denizleri, Mahirleri ve İbrahimleri selamlayarak konuşmasına başlarken; devrim teorisinin ülkenin sosyal, ekonomik, tarihsel, siyasal gerçekliği zeminine oturması gerektiğini vurgulayarak, "şabloncu devrim teorileri kof ve içi boş birer tenekedir" sözünü sarf etti.

Kutay Meriç ise konuşmasında yeni bir proleterleşme süreci olarak tanımladığı ve "Yeni İşçi Hareketleri" olarak adlandırdığı

savaşımının yalnızca sanayi proletaryasına dayanmadığını görüşünü dile getirerek; geleneksel sendikacılığın azınlıkta kalanların haklarını korumanın ötesine geçemediğini söyledi. Toplumsal hareket sendikacılığının "yeni işçi kitlesinin yaşam ve moral dünyalarını örgütmeyi hedeflediğini" öne sürdü. Meriç'in bu düşüncelerine ek olarak, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ve Kürt Ulusal Hareketi üzerine "yeniden kardeşleşme" görüşünü ortaya koyarken, "ABD desteğinde kurulan bir yönetimin, 'Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı' anlamına gelemeyeceği" sözleri yoğun eleştiri topladı.

Yücel Filizler, sözlerine Sempozyum'da dile getirilen anti-Marksist görüşler bulunduğu yönünde eleştirilerle başladı ve kuramsal sorunları irdelemeye çalıştı. Filizler, Arjantin ve Bangladeş gibi ülkelerdeki kitle hareketleri bağlamında iktidar sorununa değindi.

Barışta Erdost'un: "Sosyalist hareketin genç, kadın, ekoloji, barış, özgürlük hareketlerini aynı çatı altında buluşturarak bir yeniden yapılanma sürecine ihtiyacı vardır. Buna uygun bir bakış olmadığından, ilk farklılıkta hemen bölünme, küllerinden yeniden doğmayı zorlaştırmaktadır" görüşü konuşmasının çerçevesini oluşturdu.

Mert Büyükkarabacak konuşmasında, Dayanışmaevleri çalışmalarıyla ilgili bilgiler vererek, bu pratiğin önemine vurgu yaptı. Üretim, tüketim ağı ve halk inisiyatiflerinin geliştirilmesine yönelik yerelerde çalışma yapmanın gerekliliğine değindi.

Osman Ergin, Sempozyum'un ilgi çeken konuşmalarından birisini yaptı. Özellikle özleştirilyle başlamayı yeğleyen Ergin, "Anadolu ve Mezopotamya'nın devrimci güçlerinin birleşmesi gerekiyor, Manifesto'da 'Bütün ülkelerin işçileri birleşsin' sözü bunu ifade ediyor" dedi. "Umudu besleyen düşlerin gerçekleşmesinin kitleleri ilgisizleştirdiği" saptamasını yaptıktan sonra, ülkemizde devrimci demokratik hareketin yükseldiği dönemde İbrahim'in, Deniz'in, Mahir'in taşıdığı öneme dikkat çekerek, "Onların yok edilme anları sistemin kırılma noktasıdır. Halkların kardeşliğini bir program düzeyine çıkarmca yok edildiler. Marksist hareketin bu ruha ihtiyacı var" sözleriyle konuşmasını sürdürdü ve sosyalizme yönelik eleştirileri bulunmakla birlikte Marksizm'i reddetmediklerini ifade etti.

Sunumuna Manifesto'nun güncelliğini sürdürdüğü düşüncesini yineleyerek başlayan Atıl Yıldırm, ülkemizde devrimci hareketin Manifesto'da ortaya konulan düşüncelerden uzak olduğunu ileri sürdü ve 60'lı yıllardan başlayarak eleştirel bir değerlendirmeye yaptı. Yıldırm, 12 Eylül sonrası süreçte, yenilgi ile birlikte hızla düzene ve legalizme savruluşun parlamentarist reformist bir çizgiye ulaştığını söyledi. Diğer yandan yaşanan süreci eleştirel bir yaklaşımla değerlendirmeyen kesimlerin de, mevcut yapısal sorunları içerisinde boğulduğu görüşünü dile getirdi.

Bir dizi eksikliklerine ve yetersizliklerine karşın Sempozyum'un, Marksizm'in güncelliğine dönük amacına bir nebze de olsa katkıda bulunduğu söylenebilir. Konu seçimlerinin çok geniş bir alana yayılması -belirlenen hemen hemen her bir konu, ayrı birer sempozyum konusu boyutundadır- konular özgülünde derinleşilmenin önüne geçmiştir. Yine bu yönde, konuşmacılara alanlarındaki yetkinlikleri konusunda haklarını teslim etmek de, en azından süre bakımından pek fazla verimli olmadıkları söylenebilir. Sürenin kısıtlı olması, izleyicilerin de çok ilgili ve istekli olmalarına karşın, katılımlarına ve katkılarlarına yeterli olmadığı sağlayamamıştır. Göze çarpan önemli eksikliklerden birisi de Marksizm'in güncelliği gibi oldukça kapsamlı bir alanın iktisat boyutuyla sınırlandırılmasıdır. Özellikle "Marksizm ve Sosyal Bilimler" konusunda sunumcuların iktisatçılardan ibaret olması bu eksikliği açıkça göstermiştir. Oysaki Antropoloji, Sosyoloji, Tarih, Felsefe, Siyaset Bilimi gibi sosyal bilim disiplinlerinin Sempozyum'da yer almamalarının Sempozyum'a sağlayacağı katkıyı olumsuz yönde etkilediğini söylemek mümkündür.

Abidin Dino'yla yolculuğu düşlerken

Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?

1961 yazı ortalarında Küba'nın resmini yapabilir misin?

Çok şükür, çok şükür bugünü de gördüm, "ölsem de gam yemem gayrı"nın resmini yapabilir misin üstat?

"Yazık yazık, Havana'da bu sabah düşmek varmış"ın resmini yapabilir misin?

(Nazım Hikmet –Saman Sarısı)

Nazım bu soruyu sormasaydı ve kendi beklentilerine bizi de ortak etmeseydi, kaçımız tanırdı ki onu, hala tanımadığımız gibi. Abidin Dino deyince, onunla ilgili zihnimizde, şiirde derin beklentiler yüklenen kişiden öte bir şey şekillenmez...

Bu yüzden onunla ilgili merak edilen şey de sadece o tabloyu yapıp yapmadığıdır. Dino'yu sadece Nazım'ın dizeleriyle sınırlamak, onu bu kadar sınırlı anlamak, Dino'nun sanatla yoğurduğu koca bir yaşama haksızlık aslında.

İnebilseydin o vapurdan

Ayağında Varna'nın tozu

Yüreğinde ince bir sızı.

Mavi gözlerinde yanıp tutuşan

Hasretle kucaklayabilseydim

seninle, bir daha.

Davullar çalsa, zurnalar söyleseydi

Bağrımıza bassaydık seni Nazım,

Yapardım mutluluğun resmini

...

(Abidin Dino)

Mutluluğun resmini yapmamıştır, en azından Nazım'ın istediğini, ama başka mutlulukları, acıları ve umutları sanatla yoğurmuş ve somutlaştırmıştır. Sanatını yaşamın gerçekleriyle yoğuran sanatçı, halktan yana ve gerçekçi bir çizgiyle üretmiştir. Çok yönlü olan sanatçı, seramikten resme, edebiyattan kitap kapağına, sahne tasarımına ve karikatüre kadar birçok işin altına imzasını atmıştır.

Avrupa'yı dolaşan Dino, kimlerle tanışmaz ki; ünlü Fransız şair Aragon, İngiliz eleştirmen John Berger, bir döneme damgalarını vurmuş ressamlardan Chagall ve Picasso, Fransız Marksist filozof Lefebvre ya da Tristan Tzara gibi... Bütün insanlığın gerçekliğini, özünü sanatlarında göstermeye çalışan Dino, Liman Grubu'nu kurar 1939'da; Avni Abıraş, Selim Turan ve Nuri İyem gibi dostlarıyla. Grubun düşüncesi ise liman işçilerine dahil olmak, denizcileri, işçileri, balıkçıları çizmek, boyamak ve onları resimlerinde yaşatmaktır.

Sen el yaparsın Abidin,

bizim ırgatların, demircilerin ellerini.

Kübalı balıkçı Nikolas'ın da elini yap karakalem.

Kooperatiftten aldığı pırl pırl evinin duvarında okşamaya kavuşan

ve okşamayı bir daha yitirmeyecek Kübalı balıkçı Nikolas'ın elini.

(Nazım Hikmet –Saman Sarısı)

Dino'nun resim yaşamı boyunca vazgeçemediği iki konudan biri eller, diğeri çiçek-

Kucağında çocuğu ile bir Yörük kadını. Çocuk, onun için yaşamı anlatan anasının çıplak memelerine sarılmış. Toprak kadar güçlü ve anlamlı gözlerle bakıyor kadın, göğüslerini saklamıyor ve çekinmiyor. Kim ne diyebilir ki?

lerdir. Eller onun penceresinden bir yaşamı simgelerken, parmakları da kendi aralarındaki uyumu veya farklı kişilikleri temsil eder. Onun boyası, fırçası ve tuvali ile artık eller, kas, kemik, et ve tırnak özelliklerinden ayrışıp görselliğinin ötesinde bir yaşam oluyor, birey oluyorlar; öpüşen, sevişen, sarılan, acı çeken... Parmakların bütünlüğü sarıyor tuvallerini. Emegin onurlu kalesi ve simgesi eller, başka bir emekle birer duygu oluveriyorlar.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlaması nedeniyle keskinleşen siyasal ortamda ırkçılığa, Turancılığa ve şovenizme karşı demokratik özgürlüklerden yana, ilerici sanat ve düşün insanlarıyla aynı saflarda yer alır. Nazizm'in koca bir insalık suçu

işlediği dönemleri ve direnen partizanları desenler... Yaptığı desenlerdeki partizanlar, savaştan ve bir kargaşanın içinde olan insanlar değil de, sanki uzun, disiplinli bir çalışmanın ardından sunulan bir dans gösterisinin karelerinden alınmış gibiler. Elerinde meşale olan kadınlar inanılmaz bir estetikle yoğrulmuş ve güzel bir müzikle dans ediyor gibidirler.

Kuşağındaki bütün devrimci, demokrat ve ilericiler gibi o da egemenlerin hışmına uğrar. 1940'lı yılların başında soluğu sür-günde, Yaşar Kemal'in romanlarına hayat veren Çukurova'nın Adana'sında alır.

Dino, sanatı için bir okul olarak gördüğü Adana'yı ve buraya gelişini, bu yeni okulun

kendisinde yarattığı etkiyi şu sözlerle aktarır: "Benim için önemli olan burada ilk kez Türk köylüsü ile karşılaşmam ve onu tanımamdır. Tüm gördüklerim, yaşadıklarım, beni resme daha çok bağlıyordu. Sanki resmettikçe görüyordum içinde yaşadığım Anadolu insanının gerçekliğini." Yaşamını emeğiyle onurlandıran köylüleri, işçileri resmediyordu Abidin Dino. Çukurovalı emekçiler Dino'nun tablolarında daha bir özgürleşiyor ve yiğitleşiyorlardı. Tablodan dık dık bakıyorlar insanın gözlerinin içine, yaşamlarına davet ediyorlar sanki... Kucağında çocuğu ile bir Yörük kadını. Çocuk onun için yaşamı anlatan anasının çıplak memelerine sarılmış. Toprak kadar güçlü ve anlamlı gözlerle bakıyor kadın, göğüslerini saklamıyor ve çekinmiyor. Kim ne diyebilir ki?

Çin devrimi döneminde, (1934 sonbaharında) Mao önderliğinde bir yıl sürecek "İnsanlığın Uzun Yürüyüşü" için yola çıkan baldın çıplakları, resmederek selamlar Dino. Tarihleşen bu insanlar, amaçlarını ve umutlarını, adeta boyalarını yüreğiyle incelterek somutlaştırr.

Savunduğu dünya görüşü ve değerleri, baskı ve işkenceyle tanıştın Dino'yu.

Dönem, komünistlerin ev ev, sokak sokak avlandığı dönemdir. Birçok yoldaşı, sevdiği, hapse tıklmıştı. İşkence gördü ve bu durum Dino'yu resimlerinde işkenceleri çizmeye sevk etti. Sadece ülkedeki işkenceleri değil, Cezayir ve İspanya iç savaşlarında yaşanan işkenceleri de desenliyordu. Öylesine derinliklerle anlatıyor ki o dönemleri, bakınca çığlıkları duymamak mümkün değil desenlerden... Kötülükleri ile devleşmiş ucuz yürekli, kocaman, iriyan bir adam, koca ayaklarını kaldırmış, tekmeler savuruyor... Kafasına silah dayanmış birinin resmedildiği kareye bakınca faili meçhuller geliyor akla...

Kalabalıklar, giden insanlar var resimlerinde... Büyük kapılardan, dağlara doğru geçiyorlar. Nereye gidiyorlar, hangi umutla ve neyin umuduyla?

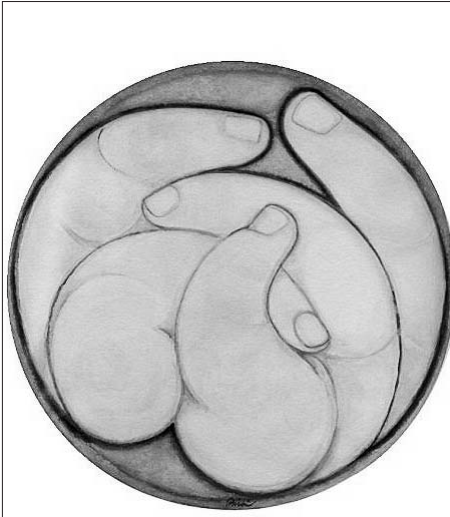
Hiç bilmediğimiz ve belki de hiç olmayan çiçek türleri çiziyor, renklendiriyor.

Sağlığıyla ilgili çok sorunlar yaşayan Dino, hastanede geçirdiği zamanları ve duygularını çizmiş. Dino'nun hastanede yaptığı desenlerine bakınca gerçekten orada ne kadar acı çektiği anlaşılıyor...

Yaşamın ta içinde var olan ve yeni varlıkları yaratan Abidin Dino, sanatı ile koca bir dünya yaratıyor ve sanata iyi yollar kat ettiriyor....

John Berger'den Abidin Dino'ya

Dino 1993 yılında Paris'te yaşama veda ettiğinde ünlü yazar John Berger Dino için şunları yazıyor: "Abidin bu hafta Paris'te Villejuif Hastanesi'nde öldü. Sesini yitirdikten, konuşamayacak hale geldikten üç gün sonra... Ona ait aklıma gelen imgelemin hepsi ister istemez yollar, kervansaraylar, yolculuklarla ilgili. Gezginlerin tetikte olma hali vardı onda... Stüdyosundaki küçük kitaplığının ya da geceleri kaldırdığı portatif şövalenin önünde Abidin durmadan yolculuklara çıkardı. Gezegenlere dönüşen kadın resimleri yapardı... Sonra çiçek resimleri yapardı, onların boyunlarını, aşka giden Boğaziçi geçitlerini... Şimdi acaba Abidin gene yolculuğa mi çıktı..."

İngres'e Saygı

Partizan

A. Dino'nun otoportresi

İnsanlığın Uzun Yürüyüşü

Ozan Emekçi'nin 17'lerin Senfonisi albümü çıktı

"Değişerek değiştirenlere, ileriye, iyiye, güzeli temsil ederek değişenlere devrimci deniyor. Kim bilir belki de yakıştırımların en anlamlısıdır bu. Hilesiz olanı... Açık ve dürüst olanı... Çok uzun yılların yorgun sabahlarına uyanmış, mutsuzluklardan mut, kesat gidişattan umut damıtarak şair olmaya aday bir ömrün 17'lik delikanlısı gibi mahmuzladım atımı. Bizi, beni anlamının hem çok zor, hem de getirisi olmayan bir zamanı kulaçladığımızı iyi biliyorum. Bir 78'li olarak bizden öncekilerden aldıklarımızı bizden sonrakilere 17 defa hatırlatmak için emeği geçenlere teşekkürlerimizi sunarak, 17'lerin Senfonisi ile sizleri selamlıyorum."

Mustafa Suphi'yle Yoldaşlarını Kim Öldürdü?

MUSTAFA SUPHI'YLE YOLDAŞLARINI KİM ÖLDÜRDÜ?

Emrah Cilasun

*"Mustafa Suphi ve yoldaşları, '15'ler' diye anılan Türkiye'nin ilk komünistleri, Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra Türkiye'ye girmeye ve mücadelelerini ülke içinde sürdürmeye karar verirler. Fakat dönem, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından dünyanın emperyalistlerce yeniden paylaşıldığı ve o arada yeryüzünün en büyük ülkelerinden birinde, Rusya'da, Lenin'in Bolşeviklerinin gerçekleştirdiği Ekim Devrimi'yle sosyalizmin fiilen hayata geçirilmeye başlandı?ğ? bir dönemdir. Türkiye ve Rusya üzerinde büyük hesapları olan İngiltere, kendi gücünü tartarak ağırlığını nereye vereceğini kararlaştırırken, devasa Osmanlı İmparatorluğu'nun dağıldığı koşullarda Türkiye de kendine yeni bir yol arayışındadır ve savaş mağlubu olarak, kendine yardım eli uzatan Sovyet hükümetinin desteğini görmektedir. Mustafa Suphi ve yoldaşları Türkiye'ye işte böyle bir dönemde; Kazım Karabekir'le yaptıkları görüşmeler doğrultusunda, Mustafa Kemal'in de yakın ilgisi ve bilgisi kapsamında girerler. Hemen sonrası, Erzurum'da başlayıp Karadeniz sularında tamamlanan bir trajedidir... Daha önce 'Çerkes Ethem: Baki İlk Selam' kitabıyla tanınan araştırmacı Emrah Cilasun, dört yıl süren yoğun çalışmasının ürünü olan bu kitabında, Türkiye'de örgütlü komünizmin başlangıç noktası sayılan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Türkiye'ye gelişleri ve 28/29 Ocak 1921'de Karadeniz açıklarında katledilişlerini belgeleriyle bir tarihçeye dönüştürüyor..."

*Yayımcı ön sözü

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoglu

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanmamıştır.

TİSK iftiharla sunar: İşsizlikte dünya ikincisiyiz

TİSK yaptığı araştırmayla işsizlik ve istihdam oranlarına göre ülkemizin dünya devletleri arasındaki yerini belirledi. TİSK'in araştırmasında Devlet Planlama

Teşkilatı tarafından yayımlanan "Uluslararası Ekonomik Göstergeler" raporundaki verilerin esas alındığı belirtilirken, dünya pazarında etkili 39 ülkedeki işsizlik oranlarının 1997-2006 dönemindeki durumlarının karşılaştırıldığına dikkat çekildi. ILO'nun belirlediği resmi veriler üzerinden karşılaştırma yapıldığı belirtilen açıklamada şöyle denildi: "Ülkemizde resmi işsizlik oranı 1997 yılında yüzde 6.8 iken, 2006 yılında 3.1'lik artışla yüzde 9.9'a yükseldi. Bu sonuçla Türkiye, söz konusu dönemde işsizlik oranı 3.4 oranında artan Polonya'nın ardından ikinci sırada yer aldı. 39 ülke arasında en iyi sonucu ise işsizlik oranını 10 yılda yüzde 20.6'dan yüzde 8.5'e indirerek 12.1 puan azaltma başarısını gösteren İspanya aldı". 2006 yılının resmi işsizlik verilerine göre ülkemizin 6'ncı sıradaki konumu ikinci sıraya düşmüş oldu. İşsizliği büyük oranda azalttığı, istihdamı arttırdığıyla övünen AKP'nin kendisinin, icraatlarıyla büyük katkı sağladığı işsizlik ve istihdamın dibe vuruşu, patronlarının verileriyle de tescil-

lendi. TİSK'in resmi verilerle açıkladığı rakamlar bu; resmi olmayan, kayıt dışı işsizlik ve istihdam hesaba katıldığında nasıl bir tablonun çıkacağını kestirmek mümkün. İşsizlik ve istihdam sorununun çözümüne dönük TİSK'in kendinden menkul önerileri ise daha vahim bir tablo oluşturup, saldırdı paketi muhtevasında. Tavsiyeler şöyle: "İş Kanunu'nun içerdiği esnek çalışma yöntemleri AB'nin gerisinde kalmamalı ve geliştirilmeli. Kıdem tazminatı yükü azaltılmalı, sosyal güvenlik işveren primlerinde yapılması öngörülen 5 puanlık indirim bir an önce gerçekleştirilmeli, yüklerde uzun vadeli ve takvimli indirim programı ilan edilmeli. 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu değişiklikleri, işletmelerin rekabet gücünü ve çalışma barışını gözetmeli. İşletmelerin mesleki eğitim harcamaları, sigorta primi ve vergi indirimleriyle özendirilmeli. Bilimsel çalışmaların patente dönüşerek ticarileştirilmesi için bilim kurumları ile sanayinin işbirliğini içeren bir atılım yapılmalı".

Tarımsal yıkımda bir darbe de pamuk üretimine

DB, DTÖ ve IMF gibi kurumların direktifleri doğrultusunda, uyguladığı politikalarla tarımı yıkıma sürükleyen AKP, bu yıkıma, pamuk ürününe getirdiği katma değer vergisiyle devam ediyor. Bilindiği gibi "Tarımın yapılandırılması" adı altında tarım ürünlerinin üretiminde ciddi bir düşüş yaşanmakta, ithalatta rekor seviyelere ulaşılmış durumda. Ülkemizde tarım ürünlerine destek neredeyse sıfırlanırken, pamuk üretiminde başı çeken ABD, Yunanistan gibi ülkeler pamuk üretimine kendi eliyle büyük destekler sunuyor, üretimi teşvik ediyor. Son yıllara kadar ülkemizde pamuk üretimi kendine yetecek ve ihraç edecek düzeydeyken, desteklerin kesilmesi, kotaların getirilmesiyle bugün pamuk ithal edilmektedir. Son olarak, Maliye Bakanlığının pamukta katma değer vergisini yüzde 1'den yüzde 8'e çıkarması, pamuk üretimine darbe vurma amacı taşırken, ithalat cazip hale getirilip teşvik ediliyor. Bakanlığın gerekçesi ise "vergi gelirlerini artırmak" şeklinde açıklanıyor. Sektör temsilcileri, bu şekilde vergi gelirlerinin artırmayacağını, kayıt dışı uygulamaların artması ile vergi gelirlerinde kayıp olacağını ifade ediyor. İzmir Ticaret Borsası Yönetim Kurulu Başkanı Aydın Kesen, 1990'da Maliye Bakanlığının kayıt dışını önlemek için, pamukta KDV'nin yüzde 18'den yüzde 1'e düşürdüğünü belirtmişti. Maliyetlerden kaynaklı olarak bazı üreticiler birleşerek pamuk toplama makinesi alıyorlardı. Alınan makineler peşin alınamadığı için leasing (kiralama) yöntemi ile alınıyor ancak, hükümetin KDV oranını yüzde 1'den yüzde 18'e çıkarması üreticileri iyice zora soktu. Yine Tarım ve Köyişleri Bakanlığı pamukta destekleme primini azaltmak için kilo başına destek yerine, alan/arazi üzerinden destek formülünü uygulamaya koyuldu. Böylece hükümet üretici köylülere şu mesajı vermeye çalışıyor: "Pamuk ekme, ekersen toplamazsın, toplarsan satamazsın, üstüne ceza alırsın; ithalatı zaten destekliyorum, kaygılanmana gerek yok".

Hakkını arayan işçiye AKP'li belediyeden kürek cezası

BİNGÖL- Belediye tarafından ödenmeyen maaşlarını, mesai ücretlerini ve ikramiyelerini almak için açtıkları davayı kazanan 24 işçi, AKP'li belediye yetkilileri tarafından bulundukları bölümlerden alınarak, kar temizleme görevine verildi. Aralarında kepçe operatörü, şu bekesi amiri ve bölüm şeflerinin bulunduğu işçilerin yerlerine sözleşmeli işçiler alındı.

Bingöl Belediyesi tarafından ödenmeyen maaşlarının, fazla mesai ücretlerinin ve 15 ikramiyenin ödenmesini isteyen 24 işçinin Bingöl

Asliye Hukuk Mahkemesi'nde açtıkları dava, belediye aleyhinde sonuçlandı. Belediyenin işçilere olan borcunun ödenmesine karar verilmesinin ardından, borcunu taksitle ödemeyi teklif eden belediyenin isteğini kabul etmeyen işçiler, sürgün edildiler.

Kar temizle görevine sürülen işçilerden Adil Dayanç, haklarını aramak için dava açtıklarını belirterek; "Burada çalışmamızın, belediyenin bizi suçlamasının tek sebebi dava açmış olmamızdır" dedi. Belediyenin kendilerine iş hanını

satıp ücretlerini ödeme sözü verdiğini ve bunu yerine getirmediklerini belirten Dayanç; "Biz işçi insanlarız ve nerede olursa olsun çalışırız, kar temizlemede çalışmamız da sorun değil. Önemli olan haklarımızı, alınterimizi vermeleri" dedi.

DTP'li Belediye Encümen Üyesi Şahin Arslan, AKP'li belediye yetkililerinin bu uygulama ile, dava açan işçilerden intikam almaya çalıştığını belirterek, "İşçilerin hakları için mahkemeye yaptığı başvuru sonrası yaşananlar, AKP'nin adalet anlayışını yansıttıyor" dedi.

HALKIN GÖZÜYLE TÜRBA

SORULAR

1- Türban yasağını özgürlük sorunu olarak nitelendiren AKP ve MHP'nin, kadınlar için özgürlüğü türbana indirgemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

2- AKP ve MHP'nin yapacağı yasal düzenleme türban sorununu çözmeye mi dönük?

Ramazan GÜNGÖR

Ramazan GÜNGÖR

1- Türban özgürlük kriteri olamaz, dini inanış tarafı da yok. Çünkü din siyasete alet edilemez. Bugüne kadar herkes nasıl örtündüyse aynı şekilde örtünmeye devam edebilir. Ataları, nineleri gibi... Doğrusu bu. Bir çiçekle bahann olmadı gibi, sadece türban örtünmekle de İslamiyetin şartları yerine getirilmiş olunmaz. Yalnız türbanı hürriyetlerin temsili olarak belirtmek akıl karı değil, olamaz da.

2- Hayır, çözmeye dönük olamaz. Komşumuz İran'daki olaylar ortadadır. Türbanlı olanlar türbansız olanları horlayacak ve bu olay halk arasında nifak tohumlarını ekmek olacak. Amacı belli olmayan daha bir takım yaşamı zorlaştırıcı şartların geleceği şimdiden bellidir. Bilhassa şu anda millet olarak birlik ve beraberliğe ihtiyaç olduğu anda, böyle bir meselenin konu edilmesi yersiz ve anlamsızdır. Bu konu çeşitli yargı organlarında ele alınmış, gerekli kararlar verilmiştir. Daha fazla eşeleyerek vatandaşın dikka-

Neşe İŞÇİLER

Neşe İŞÇİLER

tinini başka yönelere çevirmekmekte ve vatandaş bu suretle oyalanmaktadır. Memleketin gerçek ana meseleleri dururken bu konuda boşa sarf edilen emekler, vatandaşın işsizliğini gölgelemekte, üretim koşullarından yoksun bırakmakta ve dolayısıyla milletimizin günden güne fakirleşmesini körüklemektedir. Bu yönüyle siyasi iktidardan, milletimizin ana meseleleri üzerinde çalışmasında gayret sarf etmesinin daha uygun olacağı kanaatindeyim.

Neşe İŞÇİLER

1- Hayır, alakası yok. Türban, kadının özgürleşmesi anlamına gelmiyor. Atatürk'ün çıkarttığı kılık kıyafet yasasında zaten kadının özgürlüğü var. Bunların derdi bir vakit daha başta kalmak. Başta kalmak için yapıyorlar, ama ne kadar başta kalacaklar, en fazla bir ya da iki dönem daha kalabilirler. Ondan sonra onlar da gidecekler.

2- Türban sorunu değil. Esas amaçları farklı, farklı amaçları-emelleri var bunların. Yoksa sadece türban

Kader YÜCEL

Kader YÜCEL

in bu kadar olay çıkartmazlardı. Bak altın fiyatları yükseldi, hemen yastık altından çıkardılar. Bunların derdi bu. Merkez Bankası'nı neden İstanbul'a götürüyorlar? Ankara'nın suyu mu çıktı? Bunların tek amacı ülkemizi soymak, gerisi bahane. Yoksa niye durup dururken Merkez Bankası İstanbul'a taşıyor.

Kader YÜCEL

1- Bunu siyasi bir amaç olarak nitelendiriyorum. Tamamen kendi çıkarları için çok önceden planlanmış siyasi bir hamle olarak görüyorum. Özgürlükle bir alakası olduğunu düşünmüyorum.

2- Çözemeyecek. Daha çok problemlerin ortaya çıkmasına neden olacaktır. Çünkü bu sefer türbanı destekleyenlerle desteklemeyenler arasında çok büyük çatışmalar olacağını düşünüyorum. Özellikle de üniversitelerde.

Emine YAKUT

1- Bence türban insanın kendi kişiliğine bağlı olan bir şey. Türbanlı veya

Emine YAKUT

Emine YAKUT

açık, benim için farketmez. Ben bu şekildeyim ve tarzımı seviyorum. Yoksa türban kullanmayanlara bir tepkim yok benim. Bu konuda kim olumlu bir şeyler yapmaya çabalarsa desteklerim.

2- Bence yeterli. Yani çözmeye dönük bir çaba olarak değerlendiriyorum.

Esmâ GÜLBAKALIM

Üniversitelerde belli özgürlüklerin olması gerekir. Türbana da hoşgörülmeli yaklaşmak gerek. Madem laik bir ülkede yaşıyoruz, tedirgin olmaya ne gerek var? Kimse rejimi yıkmayı amaçlamıyor. Bu düzenlemenin kamusal alanı da kapsamaması gerek. Başörtümüzden kaynaklı sürekli ikinci sınıf vatandaş olarak görülmemek istemiyoruz. AKP'nin doğru adım attığını düşünüyorum.

Filiz PAK

Üniversitelerde özgürlüklerden yavaş, ancak başörtüsü siyasal bir simge olacaksa karşıyım. Benim annem de başörtülü. Sorun açık ya da kapalı olmak değil. AKP siyasi görüşü nedeni ile böyle bir yasa ha-

Esmâ GÜLBAKALIM

Esmâ GÜLBAKALIM

zırıyor. Özgürlükler için değil.

Fadime KARAASLAN

Halk AKP'den böyle bir çözüm bekliyordu. Ancak AKP bu düzenlemeyi de yine oy için yapıyor. Seçim öncesine getirilmesi tesadüf değil. İktidara geldiği günden itibaren soruna çözüm bulması gerekirdi. Çünkü Erdoğan bu vaatle insanlardan oy topladı. İmam hatipten mezunum, türban nedeni ile yıllarca sorun yaşadım. AKP'ye de bu nedenle oy verdim.

Elif KAVRUK

Siyasiler türban sorununa çözüm getirmeye çalışıyor, ancak yeterli değil. Çünkü sorun üniversitelerle sınırlı değil. Okulu bitirince de kamusal alanda sorun karşına çıkar.

Nihal DEMİRCAN

Türkiye'de o kadar sorun varken türbanı gündemleştirmelerine bir anlam veremiyorum. Öncelikli olarak gençlerin işsizlik sorununa çözüm bulsunlar. Ama şu kaygım da yok değil: Türkiye'yi İran mı yapmak istiyorlar?

Emeklilerden Bakan'a 10 YTL bahşış

İSTANBUL- Emekliler gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla maaşlarına yapılan 10 YTL'lik zammı protesto etti. 1 şubatta İstanbul Taksim'de bulunan Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri emekli maaşlarına yapılan 10 YTL'lik zammı protesto ettiler. Basın metnini okuyan Emekli-Sen Aksaray Şube Başkanı Rahime İldemir Bayrak, emeklilerin sefalet içerisinde olduklarını belirterek, "Daha şimdiden suya yüzde 134, doğalgaza yüzde 100, elektrığe yüzde 15, ulaşımaya yüzde 50'nin üzerinde zam yaparak tüm emeklilere yüzde 2'lik zamların verilmeden tamamen buharlaştırıldığını göz önüne alarak tüm emekçilerin ve ücretlilerin kazançlarında ciddi anlamda kayıpların yaşandığı ortadadır" diye belirtti. Açıklamanın ardından Emekli-Sen üyeleri Galatasaray postanesine giderek emekli maaşlarına yapılan 10 YTL'lik zammı AKP hükümetine iade ettiler.

KONUK YAZAR

Cihan ERDOĞAN

Küçük'lerin Büyük'leri nerelerde?

Adlan üzerlerinde, Ergenekon'dan geliyorlardı. Çok 'büyük'lerdi, damarlarında taşıdıkları kan, bunu tasdikler nitelikte olduğundan olacak. Vur, öldür, yok et, yalan, talan, bütün kirli işlerin altından sen çık.

Asena ve Bortucine ile yola böyle çıkmışlardı. Bütün asıllığın, temiz kan taşımanın en müstesna sırları da buydu galiba. Her taşın altından bunlar çıktılar. Öyle uzun ve toplumu yorucu yolculuklar yaptılar ki, Azerbaycan, Avrupa turlarına çıkıp en büyük Türklük kongrelerinde gözükmeden edemediler. Kanlarını hep tazelerken, başka kanlara karşı da kükreyerek düşmanlık tohumları ektiler. Dummak bilmeyen biteviye bir halle asil Türk kanı ararken, diğer kendî bildikleri kanları tahlil edip, Rum, Ermeni ve de Kürt kanı taşıyanları yok etmenin bir bayrak teskeresi haline geldiğini yineleyerek, banknota el basıp yemin ederek, toplumun en derin, en olunmaz vicdanlarını parçalayarak arkalarına aldıkları besleme medya ile bir büyük kitle de yaratmış oldular. Kafalarına geçirdikleri kasket, çok yakışan, Galatasaray eşofmanı, kendilerine göre lümpen jargonlarıyla bunlar, generaldi, yarbaydı, emekli yüzbaşı, yüzün binbaşısının başı gibi gezinerek iki kelimeli biraraya getirmeden yoksun insan müsveddeleri olmalarına rağmen, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yok" diyerek böbürlenene, şişinen ve ensesinin, göbeğinin yağını bu edebiyatla depolayan milliyetçi kılıkklara çakal sürüsü desek yeri galiba... Memleketin insan manzumeleri ya da en tepedekilerin tepe taklak son silik halleri.

Aysberg çok önceleri gözükmişti. Küçük Veli, dediğim dedik deyip ortaklık dolanırken kimsenin gılcı çıkmıyordu. Küçük Veli ve etrafına topladığı Ergenekoncu, kızıl elmacı güruh, artık 'büyük' efendilerin de sırtında Küçük Veli'leşen kambur haline gelmeye başladı. Büyük Veli sırtını sallayarak, sırtında kambur olan Küçük Veli'yi salladı aşığıya. Küçük Veli ve aksak Timurlenk'in torunu aksak Doğu Perinçek'in oluşturdukları Kuvayı Milliye ve kızıl elmacı tarikatının su yüzüne çıkan buz dağının en basit görüntülerini izlemiş olduk. Gariplikler diyanındayız. Çoğu ordu artığı, buluştukları yer ise Patrikhane olan bu çok milliyetçi güruhun vatan millet edebiyatının arka penceresi de kilisedir. Nobel ödüllü sosyalist yazar Jose Saramago'nun "Körük" romanını okumuşsunuzdur. İsimsizleşen, körleşen, göremeyen bir toplumu artık isim vermeden anlatır. Herkes kördür veya görmeye çalışan herkes körleşir. Halif görmeye çalışan ya da görme güdüsünü zorlayan, duyumlarını zorlayan, devletin kurşunlarına hedef olur. Dehşete kapılarak okursunuz. Kısacası bütün görme güdüsünü yitirmiş bir toplum ve silahlı bir devletle karşı karşıyasınız.

Sahî bütün devletler mi böyle diye düşünmeye başlarken bizimkilerin daha acemi, daha gözü doymaz, daha fanatik olduğuna ve fanatikle karnı do-yurdıklarına daha yakından tanık olmaya başlırsınız. Bütün milliyetçi kisvesiyle ortaklık dolananlara bir bakın; son derece sahte ve yalancı ve hatta kesinlikle hırsızlıkla şaibelidirler. Son derece utanç verici bir tarihi kıyımın şefi Mustafa Muğlalı'nın utamılabileceği ismini bir tuğaya verdiler. Otuz üç Kürdü, otuz üç kurşunla katletti. Geride şair Ahmet Arif'in 33 Kurşun'u bir tarihi anlatacak şiir olarak mı kaldı? Çok geçmez, vatana sınırsız hizmet ödülleriyle Küçük Veli de tahtlı köyü boyladığında ödüllendirilmiş olur.

Katledilmiş, idam sehпасına gönderilmiş sayısız insanın vebalini sırtında taşıyan Evren paşa, paşalar gibi hala ortaklık dolanırken, diğer türemiş artıkların kanla nemalanmalarının anlamsızlığını düşünmek beyhude bir şey olacak. Bu topraklar hep katillerin ve hep katil bozuntularının devlet desteğiyle övünerek gezindikleri topraklar olarak bilindi. En uzak, en yakın tarihimiz bunun en iyi tanığıdır. Ha ora, ha bura demeden bombalar patlatıyor, faili belli cinayetlerle 'vatan sizlerle gurur duyuyor' dedirterek ha bire puan topluyorlardı. Küçülenlerin büyükleri hiç utanmadı, sıkılmadı. Tımandığı merdivenin en tepesindeki kan çanağından, hala o en çok bildik yalanlarıyla bizleri korkutarak, yeni yalanları bezeli süslü yalanlar uyduruyordu. Mızrak çuvala sığmıyor, kendi beslemeleri her taraftan, her yerden kanın gözüktüğü her yerden ve hatta on iki yaşında yalın ayak çocukları 'terörist' diye öldürüp, arka kapıdan çıkanların arkasında hep gözükiyordu. O hep ama her yerde vardı. Şemdinli'de gözüktüler. Devletin en tepesindeki 'onları tanyorum' dedi. 'İyi çocuk'turlar. 'İyi'yidiler. Biraz fazla şımarıklılar. Apolet ve gerdan arkasına sıkışan 'iyi çocuk'ların büyük babası tımandığı en büyük yerden, az biraz aşağıda kalanların hafifsenemeyen ağırlıklarını da fark etmiyor değildi. Fazla yük, en fazla yükü kaldırmazdı. Taşınabilir Küçük, yükü sırtlayan Büyük, Küçük yükü sırtından hiç umursamadan atıverdi.

Saman çuvalını andıran Küçük'ün koluna takılan kelepçe, aslında evlerini bayrak duvan haline getiren sayısız milyonları aşip ve hatta toplumun yarısının koluna da takıldı. Hezeyancı, kör milliyetçi, gözü görmeyen bir toplum, kendi bakar körlüğüyle içeriyi, kodesi boyladı. Haa, vatan onlarla gurur duyuyordu. Onlarla onur duyan vatan da içeri atılmış olmadı mı? Kabuk falan değiştiremiyorlar, öyle halleri ve kullanacak onca fazla maskeleri de kalmadı. Ne takkelerini, ne de kellelerini gizleyecek bir hacetleri de yok. Küçükük be-belerin ellerini kana bulayarak yaptıkları bayrakları 'ağlamak'lı bir şekilde basına gösteren Küçük'lerin en Büyük'leri, gözü dönmüş bir kan arayıcılığından, kanla beslenmeden başkaca bir şeyin peşinde değildir. Cüzzamlılar, etleri döküm döküm dökülüyor. Kendilerinin paralı köşe yazarları da cüzzamdan muzdarip, artık gündelik yazdıklarıyla sızlanarak vahametden kurtulamıyorlar. Dicle'nin beri yakasına yığıldıkları işgal orduları, kendi halkının kadim bir parçasına gözdağı verirken, Dicle'nin öbür yakasını işgale gitmek için bütün 'medet' kapılarını zorluyorlar.

İşgal ve ilhak, Harun Reşit'in çalar saati gibi onların zihniyet ve zinnet saati oldu galiba. Göğüslerindeki bizi 'korku'tan madalyalayan ve ürktüren görüntüleriyle yüzlerine şeffah bir maske takınma edalandırdılar. Bütün bunların hepsi maval ve martavaldan ibarettir. Dini çıkanna alet etmiş, saçından tımağına kadar kirlenen AKP ve çok iyi anlaştığı Küçük'lerin Büyük'leriyle, türban mı, sorti mi arasında yürüttükleri pazarlıkları bilerek izliyoruz. Milyar doların aşan bombardıman uçaklarının ardındaki kirli pazarlıklar da bilinmiyor değil.

Başbakan, ağzının her yanından konuşarak geziyor. Kendinden öncekiler gibi, tabii bu kez biraz daha şov yaparak kendisine yönelik muhalefet olmadığını, muhalefetin de kendisinden daha bitik durumda olduğunu düşünerek geziniyor. Umudu kalmamış, körleşmiş, körleştirilmiş bir toplumun arkasında olduğunu düşünerek fütursuzca gidiyor. On iki yaşında Uğur Kaymaz'ı, ayaağı yalın, oyuncaklarına kavuşamadan vuranlarla sevdalı kucaklı bir şekilde gidiyor. Gitsin. Portekizli yazar Jose Saramago'nun son romanı Görenlerin Şehri'ni de okumuşsunuzdur. Körlere uyanır. Körleştirilmiş toplum uyanır. Fırtına körleştirilenlerin bacasını sarar. Uyutanlar uyutulanlara, körleştirilenlere karşı kabuslar görmeye başlar..

Bütün bunlar imtina değil. Yalan ve onun menzilli çok uzun olmaz. Büyük sıçramalar büyük krizli anlarda yaşanır. Kendi kendine yabancılaşan, en yakın kadim bir halka düşman edilen, kendi insaniğini yitiren, körleşip milliyetçileşen bir toplum, dini ve milli sahte istismarcılardan elbet uzaklaşacaktır. Buna hazır mıyız? Dogmatizmden uzak, herşeyi tartışan ve büyük birlikler kuran, dürüst, yalın ve açık bir sosyalist kürsü kurabilecek miyiz? Yok, yoksa vicdanını arayan, yenilmiş, körleştirilmiş bir topluma nasıl cevap olacağız. Yükl olanlar, yüklenenler, taşınamayanlar eşantıyonlaşıp, Küçük Veli ve etrafına yığıldığı dinci, milliyetçi ve hatta kilisecileri seyreterek mi yüklerimizden hafifleyeceğiz. Şimdilik Küçük Veli kollan' zincirlenerek içeri tıkıldı'. Sahî Büyük'leri nerelerde?

Bu ısrar iktidarlaşma çağrısıdır

Emperyalizm ve sınıf işbirlikçileri dünyanın ezilen halklarını ve işçi sınıfını her zamankinden çok daha fazla kan ve gözyaşına boğmaktadır. Sömürü derin, zulüm dizginsizdir. Emperyalizmin yeminli uşağı faşist diktatörlük hareketimizi tasfiye etmek için topyekün saldırıya geçmiştir. Bu saldırı ve kuşatmalarda onlarca kadro ve savaşçımız hayatını kaybetmiştir. İmha saldırılarına karşı on yedilerin bıraktığı kararlı ideolojik netlik, politik kararlılık ve hareketteki esneklikle pratikte zorlukları aşmayı bilmiş ve hep olduğu gibi faşizmin darbeleri ile komünist hareketin asla yok edilemeyeceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Dünya komünist hareketinin Türki-

ye-Kuzey Kürdistan halkası olan MLM hareket "Devrimci savaş kitlelerin savaş-şdır" ilkesi ile kitlelerden kitlelere siyasetini izlemeyi rehber edinmiş, ülkemiz işçi sınıfı, yoksul cefakâr köylüsü, fedakâr gençliğini saflarında birleştirme kararlılığını bir kez daha ortaya koyarak, iktidarlaşmanın yolunu göstermiştir.

Teslimiyet ve tasfiyenin dayatıldığı, uzlaşmacılığın, her türlü kaçkınılığın teorize edildiği, revizyonizmin dizginsiz saldırılarına karşı, engellerin aşılacağı ideolojik politik kararlı bağlılığı ortaya çıkarmış, Halk Savaşı'ndaki ısrarlı duruşu ile yarınları aydınlatacak sınıf bilinçli kızıl devrimci bayrağın adı olmuştur. Halk Savaşı'nın kızıl mevzilerinin kararlı öncü partisi ve cesur sa-

vaşçıları ile dünü sahiplenene, bugünü kucaklayan ve yarına yürüyen "Kay-pakkaya'dan 17'lere bu tarih bizim" diyen sınıf bilinci ve bu Marksist bilincin politik ifadesi olan MKP, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarını, ezilen azınlıklarını geleceği kazanma ısrarını İkinci Kongresini gerçekleştirerek, bu özgüveni ve inancı bir kez daha ilan etmiştir. Unutulmamalıdır ki komünist hareketin her ileri adımı sadece yarı feodal, yarı sömürge sisteme vurulan bir darbe değil, aynı zamanda her türden oportünist ve revizyonist akıma da vurulmuş önemli bir darbedir.

Daha ileri atılımlar için gücümüze güvenelim. "Öncü ile birleş, gücüne güç kat, gelecek aydınlansın" kararlılı-

ğı ile hareketimizin devrimi kazanma bilincine ve ısrarına ortak olalım. Canla ve kanla unutulmayacak bir gelecek yoğurmaya hazır olalım. Halk Savaşı'nı büyütelim...

İkinci kongrenin biz MKP tutsaklarına taşıdığı bu özgürlük bilincini, işçi sınıfına ve devrime olan bağlılığımızla bin kez daha "Canımız Halk Savaşı'na feda olsun" şıarıyla selamlıyoruz.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

Şan olsun 2. Kongre'mize

Yaşasın Halk Savaşı

Yaşasın MKP-HKO

Kandıra F Tipi'nden

MKP dava tutsakları

“Yaşasın ABD yaşasın demokrasi”

İki şubat günü medyada yer alan bir habere göre ABD'nin milyarlarca dolarını gözünü kırpmadan harca-yarak halkı özgürleştirmek için Irak'a girmesinden bu yana 1 milyon 30 bin kişi ölmüş. Bunun daha açık bir izahatı şudur: ABD'nin çöreklediği Irak'ta, 4 aileden biri bir ferdiyi kaybetti.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben şahsım adına bu araştırmalara hiç mi hiç itibar etmiyorum. Sonuçlarının doğru olduğundan da son derece kuşkuluyum ve bu tür araştırmaların, haberlerin ABD'yi yıpratma maksatlı yapıldığı kanaatindeyim. İşgalin ilk gününden beri sürekli bir şekilde ABD'nin; petrol kaynaklarına sahip olmak, petrol tekellerini ihya etmek, Iraklıları ucuza çalıştırmak, kendi mallarını Irak'ta rahatça satmak, işgal esnasında bomba ve silahları kullanarak silah tekellerini ihya etmek, Orta-doğu'da sağlam bir üsse sahip olmak ve bu üs vasıtasıyla tüm bölgede benzer politikaları hayata geçirmek için Irak'ı işgal ettiği yazılıp çiziliyor. Peki ama bu doğru mudur? Bilemiyorum, tam emin değilim. Siz, ABD'nin 1 milyonu aşkın insanın hayatına mal olacağını bile bile Irak'ı işgal ettiğine inanıyor musunuz? Ya da petrol ve savaş tekellerini zenginleştirmek için? Ortadoğu'ya hakim olmak için veya-hutta diğer büyük devletler -Rusya, AB, Çin vb- ile sürdürdüğü mücadelede öne geçmek, bu suretle dünya imparatorluğunu muhafaza etmek istediğine sizler inanıyor musunuz? ABD gibi, batının uygarlık, demokrasi, özgürlük timsali bir devletinin Iraklı kadınlara ve hatta küçük kız çocuklarına tecavüz edilmesi, öldürülmesi, kollanının-bacaklarının kopartılması pahasına bunu yapabileceğine?

“Ebu Greyb Hapishanesi'ndeki tutsak Iraklılara yapı-lan elektrikli işkence resimleri, tecavüz itirafları basında çarşaf çarşaf yer almışken ABD'nin bunları yapamayacağı-nı nasıl söylersin” diyenlerinizi duyar gibi oluyorum. Sizle-re de hak vermiyor değilim. Ama gel gelelim ki ben buna inanmıyorum, inanmak istemiyorum, inanamam.

Ben inanmıyorum bunlara. Böyle bir katliamın yapıldığı, tecavüzlerin sıradanlaştığı, vahşetin günlük bir olay haline geldiği, işkencenin olmadığı bir köşenin kalmadığı, ev-lerin-tarihin bombalandığı falan, ABD'ye karşı yürütülen kara propagandadır. Şimdi bu kara propagandanın sahip-

leri yarınn öbür gün kalkıp: ABD-İngiltere başta olmak üzere demokrasi-özgürlük-başa-uygarlık timsali ülkelerin uçaklarının mümin ve Müslüman Suudi Amerika'dan, Ku-veyt'ten, Bahreyn'den, Umman'dan ve dindar bir hükümet olmanın yanı sıra dindar bir cumhurbaşkanı seçmiş olan bizim gibi Müslüman bir ülkeden, üstelik de devletin izni ve onayı ile kalktığını da öne sürecektir. Sonra da; "Sadece müttefikimiz değil, stratejik ortağımız olan ABD ile, Irak kri-zinin başlamasından bu yana yakın görüşmeler içindeyiz.

Oğullarına yoldaş olan bir baba

Sevgili babamızı, o değerli insanı yakalandığı amansız kanser hastalığından dolayı 19 Ocak 2008 tarihinde kaybettik. 1943 yılında Bingöl'ün Dalba-san (Seter) Köyü'nde başlayan yaşamı ve hayat mü-cadelesi bir film şeridi gibi tekrar tekrar gözlerimizin önünden geçiyor. Biz 10 çocuğu için yurtdışına uzanan işçilik dönemi, memleket ve bizlerin hasretinden dolayı geri gelip hayata dört elle kendi topraklarında sarılması... Bir babanın yaşadığı yoksulluğu, acıları, çocuklarına-ailesine verdiği değeri, çocuklarının acı-sını; bu duyguları kim, nasıl anlatabilir ki?

Aslında her şey 1986 tarihinde büyük abimizin İstanbul'da okuduğu dönemde, devrimci düşüncye-le tanışması ve 1991 tarihinde gerillaya katılması ve buna paralel şekilde ailemizin devrimci düşüncüyü sahiplenmesi ile başlamıştır. Diğer ağbimiz Le-vent'in de gerillaya katılması ile ailemizin devlet ta-rafından yoğun baskılara maruz kalmasından dolayı İstanbul'a göç etmek durumuna kaldık. Yaşanan bu olayları üzerine bir de Murat abimizin 1994 ta-rihinde Mazgirt kırsalında şehit düşmesi voğlu zan-nederek, tanımamaz haldeki başka bir yoldaşımı geti-rip defnetmesinin yaşattığı o acıyı hep anlatırdı. Bir de diğer ağbimiz Levent'in şehit düşmesine rağmen nerede ve hangi tarihte şehit düştüğünü bilmemek babamızı hep derin düşüncelere iterdi. Ve 3'üncü oğlu Bülent Akbaba'nın Tokat kırsalında 1999'da

yaralı olarak düşmanın eline geçip düşman tarafın-dan işkencede katledilmesi babamıza acıların en büyüğünü yaşattmıştır.

Bu değerli insan, şehit düşen 3 oğlundan ikisinin mezarını bulamamıştı. Ama devlet tarafından kaçını-lıp kimsesizler mezarlığına zorla defnedilen Bül-ent'in naağını Gazi Mezarlığı'na naklettirip diğer iki oğlunun da isimlerinin ve resimlerinin bulunduğu anıt mezar yaptırdı. Babamızı, yaşanan bunca acıya rağmen her zaman haksızlıklara karşı oldu ve haklı-nın yanında olduğunu ve hep çocuklarının yoldaşla-rının sahiplendiğini pratiği ile ortaya koydu. En son 17'lerin şehit düşmesinde İbrahim AKDENİZ'i Muş-Varto'ya giderek ailesiyle birlikte defnetmesi de bu-nun bir göstergesidir. Babamızı hep şunu söyledi: "Akşam yatarken onlar gözümün önünde dolaşıyor-lar. Ben yemeğe otururken onlar benimle beraber sofraya oturuyorlar. Ben dışarda gezerken önümde ve arkamda sürekli onları görüyorum. Bu acıyı kim-se anlayamaz. Düşmanların gülmesin diye acımı içime gömüyorum." Acılarımızı içimize gömüp yaşa-mak zorundayız.

Üç genci yetiştirdikten sonra kaybetmek herke-sin harcı değildir. Evet, babamızın hastalığını tetik-leyen en büyük etkenlerden biri de, evlatlarından dolayı yaşadığı acıları hep içine atması, dışarı yan-sıtması oldu. Ama o, bütün bu acılara rağmen ya-şama direndi ve düşmanın gülmesine izin verme-di. Onu hiç unutmayacağız...

Akbaba Ailesi

İş kazası ya da kader değil; iş cinayeti

Ek maliyet getireceği düşüncesiyle işyerinde gerekli güvenlik önlemlerini almayan patronlar, işçilerin yaşamlarını hiçe saymakta ve ölümlere zemin hazırlamaktadır. Bunun da adı 'iş kazası' değil, cinayettir

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün hazırladığı raporlara göre her yıl 1.2 milyon kişi 'iş kazası' ve meslekten kaynaklı hastalıklardan ötürü hayatını kaybediyor. Yine aynı raporlar, her yıl 250 milyon kişinin 'iş kazaları', 160 milyon insanın ise meslekten kaynaklı hastalıklar nedeniyle ortaya çıkan zararlara maruz kaldığını ortaya koyuyor. Bu ürkütücü tablo içerisinde, 'iş kazaları'nda dünya üçüncüsü ve Avrupa birincisi olan ülkemizin payı oldukça büyük. Ne var ki ülkemizde bunca işçinin, iş güvenliğinin yetersizliği ya da yokluğundan ötürü yaşamını yitirmesine karşın, ölümlerin sorumluluğu her seferinde 'iş kazaları'na atılmakta ve esas sorumlular aklanmaktadır.

Oysa çalışma hayatını 'düzenleyen' İş Kanunu'nun, "İşverenler işyerlerinde iş sağlığı ve güvenliğinin sağlanması için gerekli her türlü önlemi almak, araç ve gereçleri noksansız bulundurmamakla yükümlüdürler" şeklindeki 77. maddesi, işyerlerinde işveren tarafından güvenlik önlemlerinin alınmaması ya da yeterli düzeyde alınmaması halinde oluşan ölümlerde doğrudan işvereni sorumlu tutmaktadır. Bunun da ötesinde yine çalışma yaşamını 'düzenleyen' bir diğer kanun olan Borçlar Kanunu'nda, işverenin, sadece işyerinde gerekli güvenliğin alınması ile değil, aynı zamanda alınan güvenlik önlemlerine uyulup uyulmadığından da mesul olduğuna hükmedilmektedir.

Buna karşın işyerlerinde güvenlik yetersizliği ya da yokluğu nedeniyle yaşanan ölümlere ilişkin açılan davalarda işveren her seferinde aklanmak-

tadır. Başka bir deyişle, işverenin çalışma ortamında işçinin güvenliğini sağlaması yasalarla 'güvence' altına alınmış, bu güvencenin alınmaması halinde işverenin fail görüleceği belirtilmiş olmasına karşın uygulamada bu 'güvence' ve yaptırım kağıt üzerinde kalmaktan öteye geçememektedir.

Bundan güç alan patron ek maliyet getireceği düşüncesinden hareketle, bu tutumunun işyerinde 'kazalar'dan kaynaklı ölümlere, yaralanmalara yol açacağını bile bile, işçilerin yaşamlarını hiçe saymakta ve ölümlere zemin hazırlamaktadır ki, buna cinayet denir.

Kar hırsına kurban giden hayatlar

Ülkemizde ve dünyada iş kazalarının her yıl daha da artması ve yaygınlaşmasının temel nedeni; patronların koşulsuz daha fazla kazanma hırsı ve patronların bu hırslarıyla işledikleri iş cinayetlerine iktidarların göz yummasıdır.

Temel olgunun kar amacı olduğu, bunun yanında gerekli denetimlerin yeterince yapılmadığı, güvenlik eğitiminin önemsenmediği, teknolojinin kullanılmadığı ve gereken özel önlemlerin alınmadığı bir ortamda, adına 'iş kazası' denilen sayısız cinayetin önu açılmaktadır. Ki 10 Haziran 2003'te patronlarla kol kola 4857 sayılı yasayı yürürlüğe sokarak ve 'Esnek Çalışma' olarak tanımlanan kural-sız-güvencesiz çalışmayı yasal hale getiren hükümet de bu cinayetlerin asli sorumlularındandır.

Patlamanın gerçekleştiği Davutpaşa'da bir araya gelen devrimci, demokrat kurumlar, "Devlet ve Çalışma Bakanlığı iş cinayetlerinden sorumludur. Sorumlular cezalandırılсын" yazılı pankart açarak, yetkililerin sorumsuzlukları sonucu gerçekleşen iş cinayetlerini protesto etmek amaçlı basın açıklaması gerçekleştirdi. DTP milletvekili Sabahat Tuncel'in de katıldığı basın açıklamasında, kurumlar adına basın metnini KESK üyesi Dursun Yıldız okudu. İş sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanmamasından kaynaklı yaşanan cinayetlerin tüm işçi ve emekçileri üzdüğünü belirten Yıldız, "Davutpaşa'da

potansiyel olarak iş kazalarına müsait birçok ruhsatsız iş yeri vardır. Çalışanların çoğu sendikası ve sigortasıdır. İş sağlığı ve iş güvenliği için gerekli tedbirler hemen hemen hiçbir iş yerinde alınmamaktadır" dedi. Yıldız, patlamanın sorumlularının, kapitalizmin kar hırsı ve gerekli düzenlemeleri yapmayan hükümet olduğunu dile getirerek, "Tuzla tersanelerinde sürekli olarak yaşanan iş cinayetlerine çalışma bakanı 'bunlar normaldir' demişti. Çalışma Bakanı Çelik'e soruyoruz; Davutpaşa'da 23 işçinin ölümüne, 100 den fazla işçinin yaralanmasına yol açan kaza normal mi? Aynı binada bir maytap

imalathanesine izin verilmesi, bunun patlamayı daha yıkıcı hale getirmesi de normal mi? Hükümet ve belediye 'normaldir' demekten öteye geçmedikçe, kural-sız, güvencesiz, sağlıksız koşullarda üretim yapan iş yerlerine yönelik önlem almadığı ve denetimleri artırmadığı sürece bu cinayetler durmayacaktır" dedi. Topkapı işçilerinin de destek verdiği eylemde, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İşçiler birleşsin, ölümleri durdurun", "Köle değil işçiyiz, hep birlikte güçlüyüz" sloganları atıldı.

MAYA

Arif BİLGİN

Plansız, senaryosuz yaşamak

Ben, bizim gazeteden sık sık fırça yerim. Çünkü çoğu zaman yazı yetiştiremem ve de hamur "maya"sız kalır. Aslında "Maya"sız kalmaz da, görkemli maya burçlarına bırakılmış Kızılderili anne çığılığı gibi bir şey kalır: "Yazısı elimize ulaşmadı...." gibi! Kimse inanmaz tabii, şurdan şuraya bir yer, tıkladın mı gidiyor. Hani şöyle uzaylılarla bir istasyon buluşmamız olsa akla uygun; giden mektuplar geri gelebilir ya da hiç gelmez, kaybolur gider uçsuz bucaksız uzay hırsızlarının "kara delik"lerinde. Çünkü henüz evrende bilmediğimiz sonsuz sırlar var. Bulutsu birinin kafası bozulursa, bizim bütün "güzel", "her olasılığı düşünülmüş" planlarımız ayvayı yer! Daha bir göktaşı karşısında bile yüreğimiz ağızımıza gelir. Kazaya uğrama olasılığı sonsuz derecede çok yani... Bu arada "arş-u âla"nın görünmez heyetiyle işlerini emniyete alan sıkımbaş yurttaşlar kadar rahat da değiliz malesef...

İşin kötüsü yalnız da değilim (yalnız olmamaktan sevinemediğim tek konu!), bazan köşelerin alayına fırça tabelalarının konulduğunu görürüm üzüntüyle. Çok komik değil tabii, hani iyi bir mizah yazarı bulsam, böyle "ulaşım sorunu" çıktığında, "gözünü seveyim şuraya bir mizah yazısı yerime döşeyiver" demeye hazırım. En azından şu fırça tabelasından daha iyi...

Fırça derken yanlış anlaşılmasın; aslında bu benim yorumum. Doğrusu bizim gazete, yazarlarına karşı dünyanın en demokrat, en hoşgörülü ve de en saygılı gazetesi. Bunu onurla okurlarıma duyurabilirim. Yalnız okurlarıma değil, "bağımsız" ve de "hür" "paralı" basınımda yazan meslektaşlara da çatlatmış olayım! Şimdiye kadar bir tek yazım sansürlenmiş değildir. Hiçbir ısmarlama yazı teklifi de olmadı. Her şeyi kendim belirlerim. Bir yazar için düşündüğünü özgürce yazmaktan daha değerli bir şey yoktur ve ben bu gazetede bunun keyfini yaşıyorum. Bu sadece bana tanınan bir ayrıcalık mı? Hayır. Bütün arkadaşların aynı özgürlüğü yaşadığından eminim. Farklı bir şey bilsem kıyametler koparırım.

Hal böyle olunca biz eski kuşak "gençleri" de gazetemize karşı saygılı olmalı ve "yeni yetme" gençlere kötü örnek olmamalıyız. Diyorum... Bu da benim fırçam olsun renkli tarafından tual üzerine.

Geçen hafta bizim gençlerin "halayı"na katıldım. Filistin ve Irak'ta özellikle çocuk katliamını konu edinen oyunu bir kez daha izledim. Oyun profesyonelce değil ama güzel. Deniz ve Destina'nın "başrol" oynadığı oyunda önemli boşluklar ve yetersizlikler var, ama çocuklar harika. Daha 7-8 yaşlarında ama Ortadoğu trajedisini öyle içselleştirerek oynuyorlar ki!.. Bu hafta Stuttgart'ta Turan Dursun paneline de katkıda bulunuyorlar.

Gençlerle oyun üzerinde tartışınca konu döndü do-laştı "devrim"e geldi. Gençler devrimi seviyor. Biz de severiz de onlarınki bambaşka! Hangi konuyu konuşsalar, döner dolanır sözü ona getirirler. Yine öyle yaptılar. Sorular o kadar çok ki, Marks gelse kesin altında çuvallar vallahi. Düşündüm, onlara oyunları üzerinden izahattan başka yol bulamadım:

"Şu oyunu hazırlarken, ne yaptınız? Irak'ta, Filistin'de, Türkiye'de yaşananları izlediniz. Aklınızda sayısız çocuk ölümleri, anne çığılıkları ve bomba görüntüleri var. Bu gerçeğin algılanmasıdır. Sonra olanları protesto etmek istediniz. Oyunun kurgusu üzerinde düşündünüz, tartıştınız. Birinin bu tartışmalardan yararlanarak bir senaryo yazmaya koyuldu. Kendinizi, üstlerine ateş açılan veya bomba yağdırılan çocukların yerine koydunuz, annelerin yerine koydunuz, bombaları atanların yerine koydunuz. Bir şey söyleyince, ötekilerin nasıl yanıt vereceğini düşündünüz. Bir olay olunca, öteki olayların onu nasıl izlediğini düşündünüz. Ve senaryonuz tamamlandı... Sonra onu oynamaya başladınız. Oyunun biraz farklı olduğunu anladınız, senaryoda iyi olanın oyunda pek iyi olmadığını gördünüz. Oynarken senaryoyu geliştirdiniz ve başladınız onu insanlara sunmaya. İnsanlar sizi izlerken de geliştiriyorsunuz ve umuyorum ilerde daha güzel senaryolar düşüneceksiniz.

Küçük bir oyunda bu kadar çaba göstermek zorundayken 'büyük bir oyun'da senaryosuz oynamak mümkün müdür? Devrim aslında büyük bir oyundur. Bir şey yaparken karşınızdakilerin ne yapacağını da iyi düşünmek zorundasınız. Bir olayı hangi başka olayların izleyebileceğini, bir harekete girişirken nelerle karşılaşacağınızı iyi düşünmek zorundasınız. Bu oyun kafanızda daha çok gerçeklik bilgisi ve algısının olmasını gerektiriyor. Daha da zor olanı, burdaki gibi oyuncuları kendiniz seçmiyorsunuz, onlar sizin iradenize rağmen toplulmda var ve siz onlarla oynamak zorundasınız. Yoksa devrim oyunu hiç iyi oynamayacak ve kimse sizi izlemeyecektir. Bilmem anlatabildim mi?"

Dedim ve perde kapandı...

Çalışanların yüzde 70'i kayıt dışı

Giyim, tekstil ve metal sanayi başta olmak üzere çeşitli sektörlerde sağlıksız, denetimsiz, sendikası ve hiçbir güvence olmaksızın çalıştırılanların büyük bir kısmını kadın ve çocuk işçiler oluşturuyor. TÜİK tarafından yapılan araştırmada İstanbul'da konfeksiyon atölyelerinde sağlıksız ve güvencesiz olarak çalışmaya mahkum edilen kadın ve çocuk işçi sayısının 700 bin civarında olduğu saptandı. Deri sektöründeki 250 bin işçinin yüzde 60'ı sigortasız ve çoğunun sendika hakkı elinden alınmış durumda, 165 bini ise kayıt dışı çalıştılıyor. Bu koşullarda işçiler ağır sömürüye maruz kaldıkları gibi denetimsiz ve tehlike barındıran işyerlerinde ölüme terk edilmektedirler. Kayıt dışı, denetimsiz ve sağlıksız bir şekilde merdiven

altı işyerinde ölüme sürüklenen 23 işçinin ölümünde olduğu gibi. Sermaye sahiplerinin temsilcisi AKP, topu çeşitli kurum ve kuruluşları attı. Patronlara laf getirtmedi ve ölen işçilerin ailelerine başış-larda bulunarak "şefkatini" gösterdi. Böylece bu "vaka" da kimseyi meşgul etmeden hasır altı edildi.

Denetlenmeyen, kayıt dışı ve ölüm saçan binlerce işyerinin, Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türker'e göre sadece iki bini Sanayi Odası'na kayıtlı. Sermayedarın karını zedeler mantığıyla yaşamlarını hiçe saydığı işçiler karşısında bu devletin ve hükümetin kimi temsil ettiği açıkça ortaya çıkıyor. Çalışma Bakanlığı'na göre, tekstilde 580 bin işçi var

ancak, Tekstil-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, "Türkiye genelinde 5 milyon insan bu sektörde çalışıyor. Bunun sadece yüzde 8'i kayıtlı. Geriye kalan yüzde 92'si kayıt dışı. Sadece İstanbul'da 700 binden fazla kaçak işçi çalışıyor. Çoğunun sigortası yok, yemek ve servis gibi hakları yok" şeklinde açıklamada bulunuyor. Metal, deri, konfeksiyon, gıda sektöründe çalışan işçiler İstanbul'da komik rakam yanı sıra, kayıt dışı, sigortasız, sendikası ve zor koşullar altında üretim yapıyor. Diğer sektörlerin ve çalışan işçilerin toplamında, kayıtdışı istihdamın yüzde 70'i bulunduğu açıklanıyor.

Yılmaz Güney Kültür Sanat Festivali sona erdi

YÇKM ve DGH'nin bu yıl ülkemizde ilk defa düzenlediği Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali, Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde yapılan kapanış etkinliğiyle son buldu

İSTANBUL- Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali, Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde yapılan kapanış etkinliğiyle son buldu. Festivale katılarak ödüle layık görülen eserlerin ödülleri sahiplerine verildiği kapanış etkinliğinde, Yılmaz Güney şahsında devrimci sanatçının önemine dikkat çekildi.

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) ve Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) tarafından bu yıl ülkemizde ilki düzenlenen "Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali", 27 ocak tarihinde, Taksim'de bulunan Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde yapılan kapanış etkinliğiyle sonuçlandı. Festival süresince çeşitli illerde Yılmaz Güney'in kültür ve sanat anlayışı çerçevesinde söyleşiler, paneller, film gösterimleri gibi etkinlikler düzenlendi. Çok sayıda sanatçının katıldığı festivalin kapanış etkinliği, Yılmaz Güney'in film ve fotoğraflarının yer aldığı sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonun ardından açılış konuşmasını festival tertip komitesi adına DGH aktivisti Ozan Doğan yaptı.

'Festivalin sahibi kitlelerdir'

Güney'in belleklerden silinmeye çalışıldığını belirten Doğan, karanlık ve aydınlığa tanıklık eden tarihin hafızalardan silinemeyeceğini dile getirdi. Son dönemde yükselen ırkçı dalgaya dikkat çeken Do-

ğan, "Yılmaz Güney'i belleğimizden silmeye çalışıyorlar. Halkın birbirine yabancılaştırıldığı, düşmanlaştırıldığı bugünde, bu festival daha da anlam kazandı" diye konuştu. Doğan, festivalin yarışma mantığıyla değil, farklılıkların zenginlik olarak paylaşıldığı bir anlayışla gerçekleştirildiğini ifade ederek, festivalin gerçek sahibinin ve onu daha ileriye taşıyacak olanın kitleler olduğunu belirtti. İlki yapılan festivalin bir başlangıç olarak değerlendirilmesi ve önümüzdeki yıllarda Yılmaz Güney'in kültür ve sanat anlayışının daha büyük etkinliklerle yaşam bulması gerektiğini vurgulayan Doğan, festival boyunca emeklerini festival komitesinden esirgemeyen yazar, karikatürist, tiyatrocu ve şairlere teşekkür ederek, salonu dolduran kitlenin festivalin gerçek sahibi olduğunu kaydetti.

Değerlendirme kurulan adına sahneye çıkan şair Mehmet Çetin, yaptığı konuşmasında Yılmaz Güney'in sanatçı ve devrimci kişiliğine değinerek, festivalin günümüzdeki önemine dikkat çekti. Çetin, Güney'in muhalif, halkçı sanatına değinerek, burjuva sanat anlayışı ile devrimci sanat anlayışı arasındaki farklılığı iyi özümsemek gerektiğini belirtti.

Yılmaz Güney'in kardeşi Yaşar Pütün ise yaptığı konuşmada 1971 muhtırasından bahsederek, "Özgürlük savaşçıları olarak ölmek her zaman daha iyidir" dedi. Konuşmaların ardından ödül törenine geçildi.

Ödül sahiplerine plaketleri verildi

Şiir

Şiir dalındaki ödülleri alan Mustafa Ergin Kılıç, Orhan Alıcı, Osman Günay, Mehmet Soylu ve Azad Ronakbar'ın ödülleri şair Nesimi Aday verdi. Şiir dalında ödüle layık görülen Osman Günay, ödülü Zonguldak maden işçileri için aldığını belirtti. Şiir dalında ödül alan Mustafa Ergin Kılıç ise, "Bu ödülü Sivas'ta katledilen şairlerimiz adına alıyorum" diyerek Sivas'ta katledilen şairler için yazdığı bir şiirini okudu. Şiir dalında ödül alan Mehmet Soylu da ödülünü aldıktan sonra Kürtçe bir konuşma yaptı.

Öykü

Festivalin öykü dalındaki ödül sahipleri olan Gamze Güller (Dağların Soluduğu), İbrahim Alaş (Hürmüz'ü Bekleyen Ömürlerin Öyküsü) ve Soydan Kızgın (Beyaz) ödülleri yazar Vecdi Erbay'ın elinden aldılar. Öykü ödülleri ardından Hereke Gitar Dörtlüsü adlı grup müzik dinletisi sundu.

Kısa film

Ödüllerin verilmesinden önce kısa film yarışmasına katılan filmlerden oluşan bir fragmanlar gösterildi. Fragmanların gösterilmesinin ardından ödül törenine geçildi. "Tutunamayanlar", "Karadeli" ve "Bilyeler" filmleri ile ödüle layık görülen Savaş Baykal sehnede ayakkabısını çıkarak baskıcı uygulamaları protesto etti. 2 yıl önce Mardin Kızıltepe'de babası ile birlikte "terörist" denilerek katledilen Uğur Kaymaz'ın öyküsünü anlatan "13 Kurşun" adlı filmin oyuncularından Dilan Akkuş, Amed Bağlar Belediyesi Sinema Atölyesi adına Festival Onur Ödülü'nü aldı. Ödüle layık görülen "Düşeyazmak" filminin yönetmeni Nazım Güvenoğlu ise yurtdışında olduğu için ödülünü Ziya Can aldı. "Sokağa Çıkma Yasağı" adlı filmle Filiz Uygur Yüksel ve filmin başrol oyuncusu Ezgi Deniz, "Gezici Nalbant" adlı belgeselle Haydar

Demirtaş, "Bektaşlı Gir ve Gör" ile Elizabeta Koneska adlı Makedon yönetmen ödüle layık görülen diğer isimler oldu. Koneska ödül alırken yaptığı konuşmada, "Yılmaz Güney Makedonya'da çok meşhur bir sanatçı. En güzel yolu seçmiş kendi kültürünü insanlara tanıtmak için, hem sanatla, hem filmle" dedi.

Tiyatro

Tiyatro ödülleri sahipleri ise; İstanbul Doğaçlama Oyuncuları Tiyatro Topluluğu, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Tiyatro Topluluğu ve Ortadoğu Teknik Üniversitesi Halk Tiyatrocuları oldu. Gruplar ödülleri tiyatro oyuncuları Altan Görüm ve Ali Erkazan'dan aldılar.

Karikatür

Karikatür dalındaki Onur Ödülü'nün sahipleri olan Hicabi Demirci, Şevket Yalaz, Sait Munzur, Bayram Hajizadeh (Azerbaycan), Lois Pol (Avustralya); Umut Veren Genç Çizer Ödülü'nün sahipleri olan Esma Balkan ve Şeref Kaya ile Özgürlük Ödülü sahipleri olan Mahmut Ulsan (Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi) ve Mehmet Boğatekin (Bolu F Tipi Hapishanesi) ödülleri aldılar. Hapishanede bulunan Ulsan ve Boğatekin'in ödülleri sırasıyla Barış Anneleri üyesi Sultan Bozkurt ve Esma Boğatekin aldı. Plaketler karikatür sanatçıları Aşkın Ayrançioğlu, Seyit Saatçı ve Canol Kocagöz tarafından sahiplerine verildi.

Müzik

Müzik dalında ödüle layık görülen Grup Ze Tije, Grup Tanura ve Grup Berfe ödülleri Grup Munzur verdi. Ödülleri alan müzik grupları sahne alarak üretimlerini sergilediler.

Festival onur ödülü devrimci tutsaklara verildi

Festival tertip komitesi adına Serpil Karakaya, Kandıra F Tipi Hapishanesinde tutuklu bulunan Veysel Kaplan'ın yazdığı 5 şiirin ve Ercan Binay'ın yazdığı bir öykünün hapishane disiplini kurulu tarafından engellenerek gönderilmediğini belirtti. Karakaya, yazıların ideolojik öğeler içerdiği gerekçesiyle kendilerine ulaşımının engellendiğini belirterek, "Festival onur ödülünü Kaplan ve Binay şahsında tüm devrimci tutsaklara veriyoruz" dedi.

4.sünü gerçekleştireceğimiz Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Şenliği'nde buluşalım...